

jazzmozaiek

2010 | 4
een brede kijk op jazz in Vlaanderen en de wereld

Erik Vermeulen
Ben Sluijs

foto: © Jos L. Knaepen

mm
muziekmozaiek
Instituut voor folk & jazz

Versijnt driemaandijks • Tiende jaargang - Nr. 4 - december 2010-januari-februari 2011 • Kantoor van afgifte: Brussel X - P409123

Een mooie melodie brengt je helemaal in vervoering? Een opzwepend ritme en je kan niet meer stil blijven zitten? Blazers, percussie, piano, bas, gitaar of oud: stuk voor stuk raken ze een gevoelige snaar? Vooruit verwent je oren met pure jazz, maar schuwt daarbij uitstapjes naar de rock of wereldmuziek niet.

VOORJAAR
2011

JAZZ & BEYOND

DO 10.02 **ANOVAR BRAHEM QUARTET** - *The astounding eyes of Rita*

ZO 13.02 **MISHALLE, WATTS, DRAMÉ, FOLIBA & MAROCKIN' BRASS** - *11 Songs*

JAZZ & BEYOND DELUXE

DO 17.02 **ERIK FRIEDLANDER / EDWIN VANVINCKENROYE / DAS KAPITAL**

VR 18.02 **PAOLO ANGELI / HAUSCHKA / ZACH MISKIN**

profiteer van het voordelige combiticket voor 17 & 18.02

DO 03.03 **CHRISTIAN MENDOZA GROUP / YARON HERMAN**

WO 16.03 **JAMES CARTER QUINTET** (*in De Bijloke*)

VR 08.04 **DAVE DOUGLAS** - *Brass Ecstasy*

WO 18.05 **DAVE LIEBMAN** - *We Three (in De Bijloke)*

INFO & TICKETS: WWW.VOORUIT.BE - T. 09 267 28 28

Secretariaat (abonnements en administratie):
Muziekmozaïek vzw, Wijngaardstraat 5
B-1755 Gooik, tel. 02 532 38 90, fax 02 452 34 94
info@muzmoz.be – www.muziekmozaïek.be
www.jazzmozaïek.be

Redactie:
Jazzmozaïek, Laarstraat 105
B-2610 Wilrijk-Antwerpen (België)
e-mail: redactie.jazzmozaïek@skynet.be

- **Stichter:** Luc De Baets († 13/09/2009)
- **Hoofredacteur:** Bernard Lefèvre
- **Redactie:** Mischa Andriessen, Patrick Bivort, Paul W. Blair (VS correspondent), Peter De Backer, Dirk De Gezelle, Frederik Goossens, Chris Joris, Leon Lhoëst, Georges Tonla Briquet, Marc Van den Hoof, Marc Van de Walle, Jack van Poll, Bert Vuijsje
- **Fotografie:** Jos L. Knaepen
- **Illustraties:** Pieter Fannes
- **Redactiesecretariaat:** Vincent De Laat
- **Grafisch ontwerp:** Brigid Sullivan

Dit magazine is gedrukt op milieuvriendelijk papier met het FSC-label

Jaarabonnement:

- **België:** € 15 voor jaargang 2011 van Jazzmozaïek, inclusief Muziekmozaïek-pas met kortingen op concerten en festivals van partners. Registreren op www.muziekmozaïek.be of gebruik overschrijvingsformulier in bijlage!
- Wil je alleen het tijdschrift *Jazzmozaïek* ontvangen? Klik dan op www.jazzmozaïek.be in het menu links op **Abonneer** en lees en volg de procedure als gratis abonnee.
Info via info@muzmoz.be of 02 532 28 38
- **Buitenland:** € 25 overmaken op Fortis-bankrekening 001-3941901-91 van Muziekmozaïek, Wijngaardstraat 5, B 1755 Gooik. BIC GEBABEBB/IBAN BE23 0013 9419 0191
Telkens met vermelding: Abo JM 2011

© Copyright (teksten en foto's): Zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van vzw Muziekmozaïek mag niets uit deze uitgave worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke andere wijze dan ook. Iedere redacteur is verantwoordelijk voor de inhoud van zijn tekst. Publiciteitsteksten en bijhorende illustraties vallen onder de verantwoordelijkheid van de betrokken adverteerder. Teksten en fotomateriaal kunnen door de redactie van Jazzmozaïek geweigerd worden zonder dat deze beslissing dient te worden gerechtvaardigd.

Diepgang

Het eerste Jazz Forum (lees verder in dit nummer) zag ook de rol van de (massa)media als een pijnpunt. Jazz krijgt in kranten en magazines nog nauwelijks ruimte. Ja, grote namen, die wel, en liefst wat smeuge details, dat leest beter weg dan praten over de muziek. Dat gooide het panel in het publiek om de snedige stelling kracht bij te zetten: het ontbreekt er aan diepgang.

Nu verscheen in het Nederlandse magazine *Jazz* een lovenswaardige *België Special*. En jawel, met Toots en Jef Neve als uithangbord. Interviews met jazzkenners van bij ons moeten het wisselend klimaat in de jazz ontwarren. Maar verder blijft de duiding wat hangen, er is een te gek selectief lijstje van muzikanten die je moet (leren) kennen (Chris Joris Bert Joris op één lijn?) en wat verwijzingen naar websites – ook die van Jazzmozaïek waarvoor dank – maar geen Muziekcentrum Vlaanderen. En bij podia ontbreken de jazzclubs, alsof jazz zich alleen in de (grote) zalen afspeelt. Maar tot daar aan toe, we zijn blij met de aandacht!

In onze nationale media vechten jazzjournalisten continu voor ruimte. Het lezerspubliek wil eerder sensatie dan cultuur, laat staan jazz. En (jazz)steun op het hoog-

ste echelon ligt moeilijk. Dat was vroeger wel anders, lees er de column van Marc Van den Hoof in deze editie maar op na. Met *Jazz en Songbook* biedt Marc nu nog houvast in het jazzgebeuren op Klara. Op dezelfde zender is er in opvolging van *Neve* op vrijdagavond *Take 7* met Lies Steppe in een programmatie van Rob Leurentop. Maar de luisteraar zal op de andere Vlaamse radiostations geen jazz meer ontdekken.

Dan maar internet als oplossing? Aan ruimte geen probleem, maar het vraagt wel een inspanning om al die informatie te gaan (binnen)halen. Je kunt ze moeilijk vasthouden noch bewaren. Wat je drukt of gedrukt staat, overleeft beter. Op de jongste Boekenbeurs met een recordopkomst vonden e-reading en online lezen slechts marginale aandacht. We zweren toch nog bij een tijdschrift of boek dat we handig overal meenemen!

Een mix van sterkten in de verschillende mediavormen wordt beslist de uitdaging van morgen. En hopelijk wint jazz daar ook aan aandacht en jawel... diepgang!

Bernard Lefèvre

Wil je reageren, mail naar redactie@jazzmozaïek.be

Inhoud

Interview

- 4 Ben Sluijs-Erik Vermeulen
"Ook intimistische muziek kan superintens zijn"
- 8 Chris Joris
"Mijn drumstijl is heel instinctief"
- 34 Mike Zinzen
"Ik heb altijd vermeden naar anderen te luisteren"

Focus

- 10 Jean-Louis Rassinfosse
"Improviseren is meer mijn expressiemiddel"
- 13 Greg Houben
"Ik voel me beter als solist dan als begeleider"

- 15 Jazzmozaïekjes
- 17 JazzLab Series
- 18 Festivalnieuws
- 18 Laatste Noot
- 19 Fotopagina Jos Knaepen
- 22 Marathonsucces voor BJO in New York
- 23 Philip Paquet
"Ik denk niet dat ik ooit een kleurenstrip zal maken"

- 24 Jazz Forum
- 26 Het decennium van David Linx
"Frankrijk heeft mij geadopteerd"
- 30 Blindfold Test: Bart Maris
- 32 Belgische jazzmusici op Budapest Jazzforum
- 39 Nieuw op cd-dvd
- 52 Boekenbeurs-nieuws
- 53 Remembering Bill Evans
tekening: Pieter Fannes
- 54 De jazzprehistorie (3): Ragtime
- 56 Muziektheorie: Reharmonisatie (3)
Leon Lhoëst
- 58 Muziekmozaïek Nieuws
- 61 Fotowedstrijd Jazz Hoeilaart:
René Bradwolff: Paul Michiels en Jeroen d'Hoe

Columns

- 25 Jack's Groove: Italiaanse spraakverwarring
Jack van Poll
- 29 Album Souvenir: De jaren hoe?
Marc Van den Hoof
- 36 Holland Muziekland: Geluksmachine
Mischa Andriessen
- 37 De Jazzlezer: Rebel uit de betere kringen
Bert Vuijsje
- 62 Swing Streets of NY: Live Jazz in June
Paul Blair

Ben Sluijs en Erik Vermeulen

“Ook intimistische muziek kan superintens zijn”

Met *Stones* hadden ze in 2001 een van de meest geprezen Belgische jazzcd's van het decennium gemaakt. En toch wachtten altsaxofonist Ben Sluijs (43) en pianist Erik Vermeulen (51) liefst negen jaar voor het vervolg. *Parity* breidt verder op hetzelfde patroon: intieme, verstilde muziek van twee lyrische muzikanten die elkaar telepathisch lijken aan te voelen. Huiskamermuziek. Letterlijk zelfs, want de opnames zijn bij Erik Vermeulen thuis gemaakt. Al biedt dat zowel voor- als nadelen, zeggen de muzikanten.

Erik Vermeulen: Het voordeel is dat je niet onder druk staat: je kunt het altijd opnieuw proberen. Ik denk wel dat we bij mij thuis ook anders spelen dan live. Thuis heb je in ieder geval die intieme, wat losse sfeer. Die intimiteit bepaalt mee het karakter van deze cd. Live spelen we meer extravert, meer vanuit onze intuïtie. Dan brengen we ook **Monk** bijvoorbeeld, want dat is meer extraverte muziek. Thuis ben ik veel minder geneigd een Monk-nummer te spelen. Het klimaat van de cd heeft daar misschien ook wel iets mee te maken.

Op Jazz Brugge speelden jullie twee Monk-nummers, maar die staan niet op de cd.

Ben Sluijs: Ik vind live spelen hoe dan ook anders dan opnemen. De liveplaten van **John Coltrane** klinken ook helemaal anders dan zijn studio-opnames. Dat is een andere manier van spelen, dat publiek is daar nu eenmaal aanwezig. Je kan live gemakkelijker van alles door elkaar gooien, een mix maken. Maar een cd is toch meer één concept, dat is een verhaal op zich. We hadden wel een paar Monk-nummers opgenomen, maar we moesten vaststellen dat die niet in de sfeer van deze nieuwe cd pasten. We hebben echt geprobeerd een lijn te trekken in deze plaat. Daar zomaar een Monk-stuk tussengooien zou er teveel zijn uitgesprongen. Live zal zo iets minder storen.

Toch staan er ook twee standards op Parity: Con Alma en Sweet And Lovely.

BS: Maar de manier waarop we die spelen, de toon van die stukken past beter bij de cd.

foto: © Jos Knaepen

EV: *Epistrophy* van Monk is een soort roep. Dat kan je niet zomaar in je living spelen. We vonden dat het de *flow* van de hele cd wat zou verstoren, het sprong er wat uit.

Jullie spelen rustige en zeer intieme muziek. En toch, Ben, stond jij tijdens jullie concert op Jazz Brugge te zweten als een rund.

BS: Klopt. Maar dit is echt wel intense muziek. Mensen denken vaak dat intensiteit te maken heeft met volume. Of met de snelheid of uitbundigheid van de stukken. Maar dat is niet zo. Je kan iets heel intensief spelen dat zowel fysiek als mentaal veel energie kost en toch heel dun schijnt te klinken. Muziek kan superintens zijn en toch intimistisch klinken.

EV: Snel spelen is soms zelfs meer relaxed.

Jullie cd blijft vrij bedaard van begin tot eind. Maken jullie het de luisteraar niet moeilijk, door er nergens eens een uptempo nummer tussen te gooien of eens lekker loos te gaan?

BS: Maar dat hebben we toch gedaan?

EV: Dit is toch geen cd om bij in slaap te vallen? We zijn een duo en spelen als een duo. We proberen geen kwartet na te bootsen, ik ben geen ritmesectie. Het nummer *Social Calls*, ergens halverwege de cd, klinkt toch veel feller. Er zitten dus zeker heviger momenten in. Ik heb nergens de noodzaak aan een uptempo nummer gevoeld.

BS: We hebben daar net heel goed over nagedacht, over hoe we die juiste balans in de muziek zouden krijgen. In de volledig geïmproviseerde stukken spelen we toch wat heviger. Mochten we een standard uptempo spelen, dan klinkt de piano toch al snel als een *walking bass*, en dan wordt ons duo een imitatie van een kwartet, en dat zijn wij nu eenmaal niet. Wij willen onze eigen klank. We *suggereren* liever een tempo.

EV: Steviger tempo's zijn onderhuids aanwezig in onze manier van spelen. Daarom hoeven ze nog niet expliciet gespeeld te worden. Onze muziek werkt eerder met suggestie.

Jullie vorige cd dateert van bijna tien jaar geleden. Waarom hebben jullie zo lang gewacht met die opvolger?

BS: Die eerste cd was in opdracht, voor ons een aanleiding om te gaan opnemen. We speelden toen al een tijd samen en die cd zat al in ons achterhoofd. In die voorbije negen jaar zijn we nooit gestopt met in duo te spelen, al hebben we ook wel gespeeld en opgenomen in kwintet. Wij maken geen cd uit commerciële overwegingen. Dat komt of dat komt niet. We waren gewoon een tijd bezig, op een gegeven moment kwam dat idee.

EV: We vonden het gewoon plezierig om nog eens een cd te maken. Na een paar leuke optredens hadden we beiden het gevoel dat het moment gekomen was. We zijn nu eenmaal muzikanten en dan moeten we ons toch af en toe eens laten horen, niet alleen live maar ook op cd.

De vorige cd is goed onthaald. Merkwaardig toch dat jullie dan bijna een decennium wachten?

BS: Wij maken niet zomaar een cd omdat de vorige positief is onthaald of omdat ons dat goed uitkomt om veel concerten te krijgen. Ik maak gewoon een cd omdat ik een cd wil maken, als het juiste moment is gekomen om vast te leggen waar we op dat moment

muzikaal staan. We wilden niet zomaar een vervolg maken op onze vorige cd. *Parity* ademt een andere sfeer uit. Ik heb natuurlijk graag dat elke cd goed onthaald wordt. Maar zelfs al zit er niemand op te wachten, dan had ik deze cd toch gemaakt.

EV: Er zit sowieso niemand op te wachten. Ik maak me geen illusies. Ik word nooit opgebeld om ergens te gaan spelen, behalve door collega-muzikanten. Als een organisator mij al eens belt, dan is dat zeer zeldzaam. Maar nu spreek ik alleen voor mezelf.

Hoe verklaar je dat? Door je collega's word je toch veel geprezen?

EV: Zo werkt het gewoon niet. Om aan bod te komen moet je een goeie marketeer zijn. Je moet zelf je waar verkopen. Maar dat doe ik niet. Ik heb dat trouwens niet geleerd.

BS: Erik wordt inderdaad door andere muzikanten sterk gewaardeerd. Dat is omdat hij intrinsiek in de muziek gaat, zijn enige drijfveer waarom hij het allemaal doet. Hij vertrekt vanuit zijn muzikaal ideaal.

Ben Sluijs:

“Ik hou wel van de donkere klank van de alto, en dat hoor je bij Lee Konitz ook”

Jullie speelden al een tijd samen in kwartet. Maar hoe zijn jullie precies op die duoformule uitgekomen?

EV: Dat is spontaan gegroeid. Ik speelde altijd al graag in duo, ik hou van kleine bezettingen. We spiegelde ons zeker niet aan een bestaand duo of zo.

Ben, jouw saxstijl doet me heel erg aan Lee Konitz denken. Correct?

BS: Absoluut, **Lee Konitz** is zeker een van mijn grote invloeden. Maar **Ornette Coleman** en **John Coltrane**, twee andere uitersten, zijn dat ook. Veel altsaxofonisten spelen in een bepaald concept, **Cannonball Adderley**, **Phil Woods**. Fantastisch natuurlijk, maar van die lijn ben ik intussen wat afgeweken. Ik heb vroeger veel tenorsax gespeeld. En ik heb voor mezelf een concept op alto uitgewerkt waar ik dat gemis aan tenor kon compenseren. Ik zocht het ook in de laagte en de breedte van de klank. Ik hou wel van de donkere klank van de alto, en dat hoor je bij Lee Konitz ook. Er zijn er maar een paar die dat doen, maar ik vind het wel mooi. Mijn leraar zei over een sax: *it's just a pipe*. Je moet met die pijp gewoon iets moois creëren. Ik probeer een klank te maken die mij bevalt.

Erik, jouw pianospel lijkt wel de antipode van Jef Neve die zeer exuberant, extravert en soms

zelfs bombastisch klinkt. Bij jou overheersen meer beheerste, intimistische klanken?

EV: Maar je moet je niet alleen op die duo-cd baseren om mijn pianospel te omschrijven. Ik heb ook wel meer een exuberante stijl in mijn pocket hoor, alleen niet op deze cd.

BS: Ik ga trouwens niet helemaal akkoord met de omschrijving *intimistisch* voor onze cd.

EV: *Parity* is een afwisseling van hevigere en stillere momenten. Ik kan ook agressief uit de pijp komen, hoor. Het hangt er maar van af met wie ik speel. Sommige piano's geven een mooiere kleur prijs als je ze niet *overspeelt*. Overspelen doe ik alleen als ik met een ritmesectie speel. Ik kan ook zweten, maar het is niet omdat ik harder ga spelen dat ik meer ga zweten. Intensiteit heeft niks te maken met het volume van de muziek.

BS: Het valt me op dat weinig pianisten over de klank van hun piano nadenken. Hoe maak ik een goeie klank? Hoe klinkt mijn toucher? Ik zou daar wakker liggen, want dat is het allerbelangrijkste in de muziek. Het is veel te gemakkelijk om luid te spelen en uit te pakken met veel noten. Oké, dan staat het publiek op zijn kop. En dan? Dat is zo makkelijk. Als ik dáárvoor had willen gaan, was ik geen jazzmuzikant geworden.

Hoe is de jazz in België eraan toe? De jongste tien jaar zijn er toch veel meer muzikanten bijgekomen?

BS: Al die jazzopleidingen aan conservatoria zorgen daarvoor. Maar ik zie ook veel jonge mensen in het publiek bij onze optredens. Jazz wordt meer gewaardeerd. Wij hebben niet de indruk dat het publiek opdroogt, neen.

Jullie klagen er niet over dat Jef Neve nu met alle aandacht gaat lopen?

EV: Neen ik vind dat alleen maar goed voor de jazz. Ik wou dat iedereen zoveel succes had als **Jef Neve**. Dan zou er wel meer publiek zijn.

Hoe verklaar je Jef Neves naar jazznormen toch heel bijzondere succes?

EV: Je moet heel goed kunnen spelen, uiteraard. Maar je moet ook een goeie marketing en een uitstekend management achter je hebben. En bij Jef is dat zeker het geval. En je moet hard werken. Jef had van bij het begin een goede manager, en zijn muziek is aantrekkelijk. Dat is een goed huwelijk.

BS: Jef is een fenomeen, hij heeft vele dingen mee. Hij heeft hard gewerkt én hij houdt rekening met wat zijn publiek van zijn werk vindt. Hij probeert zijn muziek goed te verkopen en hij houdt daar ook muzikaal rekening mee. Dat is zijn keuze. Hij heeft daar succes mee geoogst en gaat daar op verder. Ik veroordeel niet wat hij doet, maar ik zou bijvoorbeeld niet kunnen leven met het feit dat ik elk jaar een plaat moet afleveren, met een producer die mee beslist wat er wel en wat er niet in zal gaan. De hele tijd die show moeten opvoeren, jaloers kan ik daar niet op zijn. Ik vind dat Jef veel meer in het diepe zou kunnen gaan. Ik heb niet het gevoel dat hij zijn grote talent tot op de bodem uitdiept. Ik blijf een beetje op mijn honger zitten. Soms laat hij wel een glimp van dat diepere horen, maar hij gaat er niet op door. Hij blijft voor mij iets te veel aan de oppervlakte. Met ▶▶

STEINWAY & SONS
exclusief verdeler België

Steinway ● Boston ● Essex ● Doutréline
Kawai ● Roland ● Yamaha

Ook gespecialiseerd in digitale piano's
en stagepiano's
Volledig gamma van Yamaha, Kawai en
Roland speelklaar in onze showrooms

piano outlet

maene selection

Nieuw te Gent !

Tweedehandse vleugelpiano's en buffetpiano's
vanaf € 1.500,- - met 5 jaar waarborg en
Piano's Maene kwaliteitsgarantie

U vindt ons in
Ruiselede (5 min. vanaf afrit Aalter E40),
Gent (Citadellaan, vlakbij Overpoort)
en **Brussel** (vlakbij Zuidstation)

Piano's Maene

Passion for musicians

Uw pianospecialist
met een hart voor Jazz !

Nieuwe en tweedehandse buffet- en vleugelpiano's

Akoestisch en digitaal

Mogelijkheid tot huurkoop of financiering
Lange termijn huren - vanaf € 35,- /maand

Full service pianoverhuur voor concerten en evenementen :
Verschillende Steinway model B en D, Yamaha S-reeks,
Yamaha Avant Grand, Roland RG3, stagepiano's, enz.

Meer info op www.maene.be

► ► zijn jongste plaat zou het beter zijn, zeggen ze mij. Maar ik ken ze nog niet. Ik volg dat niet meer. Jef is tot veel meer in staat dan wat we te horen krijgen. Maar dat vraagt dan wel reflectie, misschien door eens een jaar alleen maar te studeren, bijvoorbeeld. Ik herinner me dat Erik eens in Jef's radioprogramma op *Klara* een wonderlijk stukje improviseerde, en Jef haakte daarop in met een fantastische improvisatie. Dat zijn de dingen waar ik voor ga, en daar is óók een publiek voor.

Jef Neve is sterk in communicatie met zijn publiek. Jij hebt zelfs je eigen website stopgezet, Erik.

EV: Die website was een verjaardagscadeau van een vriend die intussen in het buitenland woont. Maar iemand moet dat opnieuw opstarten, dat klopt. Alleen ligt het niet in mijn natuur om op de wereld af te stappen.

Erik Vermeulen:

"Onze muziek werkt eerder met suggestie"

Heb je dan geen behoefte aan publiek?

EV: Natuurlijk wel. Ik kan me uren amuseren met thuis helemaal alleen te spelen. Maar af en toe wil ik voor mensen spelen. Maar de wereld laten weten waar ik mee op de markt sta, is mijn stijl niet.

Hebben jullie nooit het idee opgevat om naar New York te trekken, toch de hoofdstad van de jazz?

BS: Om daar dan taxichauffeur te spelen? En 's avonds op een jamsessie als zevende in de rij te laten zien wat je kan? Ik ben wel in New York geweest, maar nooit voor een langere tijd. Ik denk dat ik zoals Erik misschien niet al te ambitieus ben op zakelijk vlak. Maar: niemand wil genegeerd worden en je moet het spel dus tot op zekere hoogte meespelen, en dat doe ik ook. Ik heb, met dank aan Bruno Bollaert, dus wel een website, en ik stuur ook mailtjes om concerten te kunnen krijgen.

Maar New York? En daar dan wonen in een appartement van 1.200 dollar per maand, overdag een job hebben om te kunnen overleven en dan 's avonds te gaan jammen, compleet afgepeigerd? Héél misschien komt dan iemand als **John Scofield** voorbij en mag je eens met hem op tournee. Ik zie daar het nut niet van in. Al die tijd die ik daarin moet investeren kan ik hier nuttiger besteden.

EV: Ik heb er wel eens een paar keren twee weken gelogeed, aan het eind van de jaren tachtig en

foto: © Jos Knaapen

Erik Vermeulen en Ben Sluijs

negentig. Ik had zelfs een paar gigs versierd in een pizzeria, met een heel goede drummer trouwens. Maar van die 50 dollar die je daarvoor krijgt, kan je niet leven. Je moet van rijke komaf zijn om in NY te kunnen overleven of je moet er een job bij nemen. Toegegeven: in New York hangt een positieve energie en er verblijven veel goeie muzikanten. Maar daar gaan leven is een opdracht, een missie. Ooit heb ik dat wel overwogen, maar ik had toen nog niet het niveau en zeker niet het geld. En vandaag kan ik in NY niks gaan uitrichten. Ik heb hier een leuk duo met Ben en een leuk kwartet: wat zou ik dan in NY gaan doen?

BS: Het is natuurlijk waar dat New York een broei-

nest is van muzikanten van overal ter wereld en van een heel hoog niveau. Je kunt daar ongelooflijk veel bijleren. Als je jong bent en je wil er echt voor gaan, is New York echt wel een optie.

Tot slot: van waar die titel voor jullie nieuwe cd, Parity?

BS: Dat is een compositie van mij en ik haal de term uit de natuurkunde: elk deeltje heeft zijn antideeltje, zijn spiegelbeeld. Gelijkheid, pariteit. Dat gaat ook helemaal op voor ons duo.

Peter De Backer

Chris Joris:

“Mijn drumstijl is heel instinctief”

Chris Joris (58) kan terugblikken op vijfendertig jaar leven in de jazz. Hij heeft het allemaal gezien en houdt er uitgesproken meningen op na. Maar veel belangrijker: hij durft zichzelf in vraag te stellen en heeft nog steeds een rebels trekje. Zijn nieuwste cd, *Marie's Momentum*, is daar een mooi bewijs van. De percussie-instrumenten worden grotendeels aan de kant geschoven want hier komt drummer Chris Joris. Het resultaat: vinnige straight forward jazz met slechts af en toe een exotisch tintje. Een interview met een overlever die op scherp staat.

Muzikaal neem je met de nieuwe cd een bijna totaal andere richting terwijl de hoës nochtans volledig aansluit bij het sfeervolle Out In The Light. Net zoals achter de schilderijen van Jackson Pollock en Karel Appel wordt er achter een hoësfoto soms meer gezocht dan er is. Er zit een zekere symboliek in maar minder diepzinnig dan je denkt. *Out In The Light* was een persoonlijk gegeven. Het was een ontsnappen uit een donkere periode in mijn leven na het overlijden van mijn vrouw Annette. De geest die wegvliegt naar het licht toe, een bevrijding. Op de foto van *Marie's Momentum* is het vooral de materie die me interesseerde, dat dorpsachtige van die oude gevel. Voor mij is het een weerspiegeling van mijn ontsnappen aan de grootstad. Ik noem mijn muziek ook *village music*.

Je spreekt van village music maar wat we op de cd horen klinkt wel sterk als grootstadjazz.

Verschillende journalisten omschrijven de cd inderdaad als minder etnisch, meer recht door recht aan. Dat komt hoofdzakelijk omdat ik zoveel drum en minder gebruik maak van conga's, djembees en aanverwante percussie. Ik stel me hier wat uitdagend op met een houding van "nu gaan jullie mij ook aanvaarden als drummer". Toch bleef men na het concert in Middelheim deze zomer schrijven over de man achter zijn belletjes en cimbalen, niet over de drummer. Ik ga natuurlijk niet ontkennen dat ik af en toe teruggrijp naar die dingen. Het is mijn achtergrond. Maar net als **Han Bennink** probeer ik af te slanken op dat gebied. Vroeger sleurde hij een hele winkel mee, nu niet meer. Hij is versoberd maar blijft klinken als Han Bennink.

Is dat een nieuwe richting die je uit wil?

Ik vraag gewoon respect, geen echte erkenning. Veel collega's zeggen dat ze mij graag bezig horen maar dat ze ook merken dat ik geen drummeropleiding gekregen heb. Dat klopt. Ik kan niet als een **Dré Pallemerts** dansen over mijn drums. Mijn drumstijl is heel instinctief. Het is zeker mijn bedoeling niet om mij op te werpen als de **Oscar Peterson** van de drums. Dat hoeft ook niet om een lekker swingende plaat te maken. Wel heeft geluidstechnicus **Vincent De Bast** mijn drums wat getemperd in de mix omdat het voor hem net wat te baldadig klonk. Zelf wilde ik die vette klank behouden zoals bij **Al Foster**, **Billy Higgins**, **Ed Blackwell**. Uiteindelijk ben ik tevreden met het resultaat. Het is zo dat we bij de opnamen vlak bij elkaar stonden waardoor de drums de blazers soms overstemden. Kort nadien sprak ik toevallig met een muzikant die jarenlang in The Village Vanguard speelde. Hij vertelde me dat **Elvin Jones** dikwijls **Coltrane** overstemde maar dat je dat op de platen nooit hoorde omdat het weggewerkt was. Dat is het effect dat je nu ook hoort op *Marie's Momentum*. De live klank werd wat afgerond zonder dat het te gepolijst gaat klinken.

De openingstrack heeft als titel Song Of Mercy/Ritus. Zijn rituelen belangrijk voor jou?

Het respect voor muzikale ritmen wel. Zo vind je in het eerste deel, *Song Of Mercy*, de directe link met gospel. Aanvankelijk wilde ik de kerkelijke declamatie en bombast die eindigt in een apotheose zoals in **Coltrane's Spiritual**. Uiteindelijk koos ik er voor om een wat gelijkaardig effect te verkrijgen maar met bata's, dat zijn rituele instrumenten uit Cuba. Maar mij ga je zeker niet horen prediken over zen, meditatie, yin en yang... Ik gebruik het spirituele als vehikel in de muziek via de percussie. Het feestelijke karakter van percussie of een ver doorgedreven technische kunde ervan interesseert mij minder. Wat me wel boeit, is de dramatiek die je er mee kan opbouwen. Dan kom je natuurlijk terecht bij ritmen, al dan niet religieus, zoals bij het einde van het oogstseizoen, het uitdrijven van geesten, begrafenissen, geboorten... Over dat alles leerde ik veel van muzikanten uit o.a. Afrika, Suriname en Guadeloupe. Het oproepen van het spirituele door herhaling en binnen die herhaling de schakeringen van het ritme. Dat is de wereld van *Les ritmes secrets* waarin je echt geïnitieerd moet zijn. Soleren op dergelijke instrumenten is praten. Met dat belangrijk detail dat ik dan spreek als een blanke jongen met kennis van die instrumenten. Imiteren heeft geen zin, je moet je eigen taal ontwikkelen anders vervalt je onvermijdelijk in clichés. Respecteer de techniek en de gewoonten maar begin bijvoorbeeld niet met een selder of een prei op een djembé te slaan. Een van mijn grote voorbeelden was **Naná Vasconcelos**. Hij was de eerste die de berimbau op een niet-traditionele wijze gebruikte. **Airto Moreira** deed het ook wel maar op een volgens mij minder interessante wijze. Als autodidact ga je overal wat stelen maar op een bepaald moment moet je daar wel mee stoppen en zelf je weg zoeken. Bij mij is het opbouwen van een nummer via repetitieve handpercussie belangrijker dan zuivere techniek en zo kom ik dan terug bij dat rituele. Zelfs bij het componeren van de stukken speelt dat een rol maar ik loop thuis zeker niet met bloemenkransen rond mijn nek.

In The Call duiken invloeden op uit New Orleans. Ook op Rainbow Country was er die link via het nummer Bourbon Street Jangling Jollies.

Second line en de hele muziektaal van ginder fascineert mij. Van mijn twaalfde tot mijn twintigste heb ik de geschiedenis van de jazz chronologisch beluisterd. Ik ben begonnen bij **Kid Ory** en **Louis Armstrong**. Daarna **Duke Ellington**, **Earl Hines** en **Ben Webster**, vervolgens **Art Blakey & The Jazz Messengers** en **Modern Jazz Quartet**, zo tot bij de akoestische **Miles Davis** en **Dave Brubeck** met **Paul Desmond**. En dan kocht ik een plaatje van **Monk**. Dat was wel even opkijken. Nadien was de stap klein naar **Coltrane**, **Ornette Coleman**, **Archie Shepp**... Alles en iedereen kwam aan bod. Ik kan nu nog steeds genieten van

Chris Joris over *Marie's Momentum*: Ik stel me hier wat uitdagend op met een houding van "nu gaan jullie mij ook aanvaarden als drummer".

zowel **Eric Dolphy** en Coleman als van Armstrong of **Erroll Garner**.

Je hebt een lange weg afgelegd sinds de avonturen met Aksak Maboul. Hoe kijk je terug na vijfendertig jaar?

Dat aspect uit mijn verleden met **Aksak Maboul** en **Marc Hollander** wordt door veel mensen vergeten. Ik experimenteerde van jongs af aan en was jaren bezig met vrije improvisatie. Die hele wereld van **Terry Riley** en **Steve Reich** kende ik perfect. Als ik terugblik, waren er voor mij twee hoogtepunten, meteen ook twee extremen. Enerzijds was er de stootkracht die ik kreeg door mijn ontmoeting met de Zuid-Afrikaanse bassist **Johnny Dyani**. Ik was toen vierentwintig en trok met hem naar Parijs waar ik kennismakte met een geheel internationale scene. Onder hen **Butch Morris**, **Mal Waldron** en **Julie Wilson**. Ook de piepjonge **Mino Cinelu** kruiste ik daar. Anderzijds was er de ervaring die ik opdeed in de lokale scene. Dat was zeker niet altijd even spannend. Zo verzeilde ik in fusiongroepen die **Weather Report** kopieerden. Wel was er nog de belangrijke ontmoeting met **Bob Stewart** tijdens het Baldwin project. Nadien verloren we elkaar wat uit het oog tot hij mij vroeg voor een tournee met **Arthur Blythe** en in 2006 verscheen dan **Rainbow Country** met opnieuw Bob erbij. Met Mal Waldron beleefde ik eveneens heel goede momenten. En dan was er nog de aankomst van **John Ruocco** in Mechelen. Niemand kende hem. Hij kwam hier zijn eerste prijs halen.

Wat mezelf betreft: waar sta ik nu? Er is altijd die curve van jong en beloftevol, dan de top en nadien wat? Ben ik op de terugweg? Neem iemand als **Charles Loos**. Hij is nog zeer actief maar je leest er niets over. Ben je dan een *has been*? Ik durf van mezelf te zeggen van niet, dat heb ik willen bewijzen met *Marie's Momentum*. Wat de internationale ambitie betreft, maak ik mij geen illusies meer. Annette

heeft daar indertijd heel veel voor gedaan. Dankzij haar inspanningen zat ik overal in Europa. Na haar overlijden is dat stilaan uitgedoofd. Ik ben echt een dorpsmuzikant geworden. Veel hangt ook samen met mijn gezinssituatie en de opvoeding van de kinderen.

Chris Joris:

"Ik gebruik het spirituele als vehikel in de muziek via de percussie"

Volg je hedendaagse evoluties op zoals electrojazz of blijf je bij wat je nu kent en diep je dat verder uit?

Die hele electrostroming laat ik links liggen omdat ik hetzelfde allemaal gedaan heb indertijd. Ik knutselde met Fender en kabeltjes, noem maar op. Wat **Jozef Dumoulin** en **Bugge Wesseltoft** doen, is niet nieuw voor mij. Toch wordt dat alles als een *novelty* beschouwd en hangt er een hele successfeer rond annex aanbiedingen voor festivals. Voor mij is dat een herkauwen van wat **Herbie Hancock** en **Zawinul** al lang geleden deden. Geef mij dan liever een abstracte compositie van **James Newton**, **David Murray** of **von Schlippenbach** en **Aki Takase** met wat elektronica ertussen en dan luister ik wel. Maar niet in de context van grooves en *odd meters*. Zo is er nu ook het uitmelken van de

vermenging tussen jazz en klezmer. Als recensent voor *Jazzmozaïek* verplicht ik mezelf af en toe onbekende dingen uit te proberen maar heel dikwijls word ik toch ontgoocheld. De meeste van die hippe kruisbestuivingen zijn al zo dikwijls gebeurd. Alles is veel conservatiever geworden dan dertig jaar geleden.

Het revolutionaire kantje van de jazz is dus verdwenen?

Ik wil het zelfs scherper aftekenen. Als we het hebben over de internationalisering van de Belgische jazz merken we sterke beleidnemers, goede initiatieven en managers op maar alles wordt heel braaf aangepakt. Wat ze naar voor brengen, lijkt allemaal sterk op elkaar. Het mag wat swingen maar liefst met een tikje klassieke invloed. Daarnaast hebben we natuurlijk onze vedetten **Toots Thielemans**, **Philip Catherine**, **Jef Neve** en ook wel **Bert Joris**. Dit weerspiegelt echter niet de diversiteit van het aanwezige talent in België. De fout ligt ook bij de clubs die bang zijn. Idem voor de festivals. Alles wat hip is en in een welbepaald kadertje past, komt aan bod. Tijdens de concerten van Jef Neve zie je tegenwoordig niet veel echte jazzliefhebbers meer. Positief is dat je een verbreding van het publiek krijgt maar dat mag niet ten koste gaan van anderen zoals een **Jeroen Van Herzele** of een **Kurt Van Herck**. De huidige mentaliteit van de muzikanten is ook veel cerebraler en academischer dan bij de jongens die op straat geleefd hebben. Toen ik dat eens opmerkte tegen **Paolo Radoni** was zijn antwoord: "*Ce n'est plus nécessaire*". Het is een toegeven om met de stroom mee te gaan. Hij was de **Barney Kessel** van Brussel geworden. Ik beweer niet dat ik zo een stoute muzikant ben maar bij de jonge generatie valt het toch wel heel duidelijk op, dat ontbreken van stoutheid, inventiviteit en avontuur.

Georges Tonla Briquet

Jean-Louis Rassinfosse:

“Improviseren is meer mijn expressiemiddel”

Bassist Jean-Louis Rassinfosse (°1952) is een van de peetvaders uit de Belgische jazz. Hij legde een heel eclectisch parcours af en komt internationaal aan de bak. Toch teert hij niet op zijn faam maar blijft hij zichzelf vernieuwen. Dat bewijst hij nog eens met een aantal nieuwe cd's waarop hij te horen is.

Rassinfosse houdt van tegenstellingen en uitdagingen. Van hedendaags klassiek naar een heuse feestknaller en van improvisatie naar minutieus uitgeschreven partituren. We vinden het allemaal terug op o.a. *Ceci n'est pas une chanson Belge* (L'Âme Des Poètes) en *Braining Storm* (Rassinfosse/Collard-Neven/Alleman/Desandre-Navarre). Toch heeft hij ook een zeer herkenbaar geluid. Zijn liefde voor een mooie melodielijn is daarbij een belangrijk punt.

Met L'Âme Des Poètes verkiezen jullie Franse chansons en popliedjes van bij ons boven Amerikaanse standards. Wat is het idee hierachter?

Het grote publiek begrijpt beter wat improvisatie is als het materiaal waarop men improviseert gekend is. Vraag maar eens wie *Stella By Starlight* kent? Bij de Amerikanen is dat geen probleem omdat het deel uitmaakt van hun populaire cultuur. *Le Plat Pays* of *J'Aime Les Filles* daarentegen herkent men bij ons wel. Als je daar dan op improviseert, legt men vlugger de link en volgt men makkelijker de variaties die je van daar verder uitbouwt. Dat is trouwens de reden waarom de Amerikaanse jazzmusici indertijd al die Broadway-melodieën speelden. Er was een herkenningspunt. Met *L'Âme Des Poètes* krijgen we regelmatig reacties in de aard van "Wow, dat is de eerste keer dat ik iets begrijp van jazz en dat het me aangrijpt". Waarom? Omdat er emotie mee gemoeid is. *Toots* had dat vlug door. Dat is onze missie: de mensen emotioneel raken. Op zich hebben we niets tegen Amerikaanse standards.

Met Jean-Philippe Collard-Neven belanden we dan weer in een totaal andere wereld. Ondertussen is het duo uitgegroot tot een kwartet.

Ik zit in de jazzwereld, *Jean-Philippe Collard-Neven* zijn biotoop is klassiek en hedendaags en toch hebben we een gemeenschappelijk punt: improvisatie. Veel mensen vergeten dat improvisatie in de klassieke muziek een belangrijke rol speelde. Vooral in de barok, maar ook later. Denk maar aan Chopin die in de salons ging spelen en er lustig op los improviseerde.

Naast het element improvisatie was er bovendien het feit dat Collard-Neven een frisse kijk op jazz heeft, in tegenstelling tot vele klassieke pianisten die zich aan jazz wagen en dan vervallen in een passe-partout trucje. Zo is er een levendige dialoog kunnen ontstaan tussen twee gelijken die elk nieuwsgierig waren om de wereld van de andere te verkennen. *Braining Storm* is het verder uitbouwen van dat avontuur maar het is niet echt een vervolg. Nu zijn we met vier muzikanten wat meteen een groot verschil maakt. Klarinettist *Fabrice Alleman* krijgt heel veel ruimte. Uniek bij deze groep is ook het zelfgebouwde instrument van Collard-Neven, de Collardofoon. Het is een klavier dat klinkt als een piano met dat verschil dat alle muzieknoten samples zijn van de meest diverse geluiden. Zo hoor je een si bemol maar dat is oorspronkelijk het gerinkel van een fles.

Voeg daar onze drummer *Xavier Desandre-Navarre* bij die een echte percussionist is en niet zomaar wat goochelt met diverse instrumenten zoals dikwijls het geval is en je krijgt een toch wel zeer origineel groepsgeluid.

De componist Rassinfosse staat bijna nooit in de kijker. Bewust of onbewust?

Bewust en daar zijn verschillende redenen voor. Zo ben ik voortdurend omringd door goede componisten. Bovendien zijn er al te veel composities in de wereld. Iedereen doet maar, helaas heeft niet iedereen het juiste talent. Ik heb trouwens de nood niet om mij uit te drukken op die manier. Improviseren is meer mijn expressiemiddel. Met *Chet Baker* had ik de perfecte leraar. Zijn leuze was: "The main thing is what you say over a set of changes". Voor hem was het onontbeerlijk dat elke muzikant in elk nummer improviseerde. Maar er zijn wel bepaalde spelregels. Net zoals bij tennis bijvoorbeeld. De bal mag niet eender waar neerkomen. Idem met speelkaarten. Zonder regels kan je er huisjes mee bouwen of een grafisch ontwerp mee maken maar dat is niet de bedoeling. Geen vrijheid zonder beperking maar te veel vrijheid betekent dan weer geen echte vrijheid.

Jean-Louis Rassinfosse:

“Jazz is als Europa, men heeft de grenzen opengezet en al wat niet onder de noemer klassiek valt is jazz”

In een wereld van hokjesmentaliteit wordt het steeds moeilijker om een aantal van jouw cd's te klasseren.

Wat is jazz? Voor sommigen is swing onontbeerlijk. Voor anderen is het element improvisatie bepalend. Er zijn zoveel theorieën als er muzikanten bestaan. Afbakeningen worden gelukkig meer en meer afgeschaft, net zoals de grenzen in Europa. Toen je vroeger naar Duitsland ging, had je een pas nodig, allerlei papieren en moest je met je instrument elk jaar naar Tour & Taxis voor een speciaal loodje. Nu is er enkel nog een tankstation aan de grensovergang en een bordje *Wilkommen*. Mij hoor je niet klagen. In de muziek is het idem. Jazz is als Europa, men heeft de grenzen opengezet en al wat niet onder de noemer klassiek valt is jazz. Ook hedendaags of groepen als *Trio Bravo* en *Aka Moon* bijvoorbeeld. Trouwens, wat wil een term als hedendaags zeggen: van onze tijd. Als je het werk van iemand als Arnold Schönberg bestempelt als hedendaags stel ik mij daar vragen bij. Dat is oude muziek. Ravel en Stravinsky zijn zogenaamd modern maar hun werk dateert ondertussen ook al van honderd jaar geleden.

Recent was er het eerste Jazz Forum. Meer dan dertig jaar geleden was je medeoprichter van Les Lundis D'Hortense en je zit nog steeds in de beheerraad. Heb je een paar nuttige tips?

De context is natuurlijk verschillend van toen. Les

Lundis D'Hortense als muzikantenvereniging bestaat echter nog steeds en is, hoe onmodieus het tegenwoordig ook klinkt, een Belgische organisatie. We tellen zowel Vlamingen als Walen onder onze leden, er was nooit een onderscheid. Jazz maakt geen onderscheid in talen, het is een taal op zich waarmee je over heel de wereld kan communiceren, zeker dus met landgenoten. Wil men nu *De Maandagen van Hortense* oprichten? Heeft dat zin? Dit stijgt boven het niveau van de muzikanten uit en dan ontstaat de vraag of een dergelijke organisatie subsidies kan krijgen van twee gemeenschappen. En daar gaan we. Toch ben ik persoonlijk voor een federaal standpunt waarbij we ons allemaal verenigen. Belangrijk in dit gegeven is dat LDH een vereniging van muzikanten is. Het zijn muzikanten die beslissen om muzikanten te laten spelen, niet organisatoren. Wie in de bestuursraad zit, draagt natuurlijk een dubbele pet. We zijn muzikanten en organiseren de Jazztours. Dat is geen evident gegeven. Je moet pluralistisch blijven en keuzes maken, dat is een moeilijk ethisch knelpunt. Die handicap zal blijven bestaan. Maar een globale visie is belangrijk en die kan je alleen hebben als je muzikant bent. Anders verzeil je in het organiseren van een reeks activiteiten gedirigeerd door een welbepaald groepje.

Muziekcentrum Vlaanderen of JazzLab zijn geen organisaties van muzikanten. Ze moeten ook bestaan maar het is niet hetzelfde. En dan is er nog het probleem van de spreiding. JazzLab biedt acht groepen elk tien of vijftien data aan. Waarom geen zestien groepen met elk vier of vijf data? Als je nu gaat aankloppen bij een cultureel centrum dat samenwerkt met Jazzlab zeggen ze dat er al jazz in het programma zit. Idem in Wallonië. Het is een monopolie dat niet beoogd werd maar het is wel een feit. Stel dat we samenwerken met JazzLab op dat gebied, dan krijg je een tournee van 25 data maar het blijven helaas toch maar acht groepen! We moeten dus zien dat meer groepen kunnen optreden in goede omstandigheden, omgeven door een correcte financiële structuur. Dit alles staat lijnrecht tegenover de huidige principes van marketing. Men verkiest alles te concentreren op een artiest of een paar groepen, dat is makkelijker werken. Ik blijf echter een overtuigd idealist en wil dat iedereen aan bod komt.

Georges Tonla Briquet

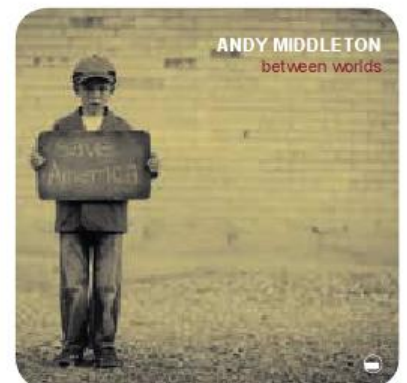

foto: © Jos Knaepen

ANDY MIDDLETON *between worlds*
New album Out now!

www.provarecords.com

Jazz in ROMA

RATAPLAN

TOOTS THIELEMANS QUARTET

UITVERKOCHT: DO 13 JAN
EXTRA CONCERT: WO 12 JAN: 20U30 - € 22/20

JACK MILLION BAND: GLENN MILLER, I SUSTAIN THE WINGS

ZO 16 JAN: 15U - € 14/12

DE BANKROET JAZZ LIVE!

MET ACHTERAF LADY FLO DJ EN DANSINITIATIE

DO 27 JAN: 20U30 - € 12/10

JEF NEVE & LIEBRECHT VANBECKEVOORT: IF MOZART AND MONK WERE BROTHERS

VR 4 FEB: 20U30 - € 18/16

TUTU PUOANE: IT BEGAN IN AFRICA

DO 10 FEB: 20U30 - € 14/12

RITA REYS: YOUNG AT HEART

ZO 13 FEB: 15U

PHILIP CATHERINE TRIO: TRIBUTE TO CHET

VR 18 MRT: 20U30 - € 16/14

STEFANO BOLLANI: SHEIK YER ZAPPA

DO 24 MRT: 20U30 - € 18/16

PETER HERTMANS QUINTET

feat. RICHIE BEIRACH

VR 1 APR: 20U30 - € 14/12

MARC RIBOT SOLO

ZA 16 APR: 20U30 - € 16/14

• PERTWEE: JEF NEVE & PASCAL SCHUMACHER: FACE TO FACE

DI 4 JAN: 20U30 - € 14/12

• QUENTIN DUJARDIN QUARTET

DO 13 JAN: 20U30 - € 12/10

• PERTWEE: ROLAND & HAN BENNINK

WO 26 JAN: 20U30 - € 14/12

Djangofollies 2011

• LOLLO MEIER - FAPY LAFERTIN QUARTET: 100 JAAR DJANGO REINHARDT SWING

VR 21 JAN: 20U30 - € 14/12

• RENAUD CROLS TRIO

ZA 22 JAN: 20U30 - € 14/12

• DAVID REINHARDT TRIO

ZO 23 JAN: 15U - € 14/12

• PERTWEE: ALEXIS THÉRAIN & THIBAUT DILLE

DO 3 FEB: 20U30 - € 12/10

• HAMSTER AXIS OF THE ONE-CLICK PANTHER

ZA 5 FEB: 20U30 - € 12/10 (CD-VOORSTELLING)

• PIERE VAIANA: ITINERARI SICILIANI

VR 18 FEB: 20U30 - € 12/10

• CHRISTIAN MENDOZA GROUP

WO 30 MRT: 20U30 - € 12/10

• JAZZLAB LADIES: EVE BEUVENS TRIO & MATHILDE RENAULT TRIO

feat. JONAS KNUTSSON

DO 7 APR: 20U30 - € 12/10

• PERTWEE: VERHEYEN & RISSANEN

DO 21 APR: 20U30 - € 12/10

• KOEN NYS QUINTET

ZO 30 APR: 20U30 - € 12/10 (CD-VOORSTELLING)

• CHRIS JORIS EXPERIENCE

ZA 14 MEI: 20U30 - € 12/10

DE ROMA: TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT
RATAPLAN: WIJNEGEMSTRAAT 27, 2140 BORGERHOUT

TICKETS: TICKETBALIE

TURNHOUTSEBAAN 327, 2140 BORGERHOUT, 03 292 97 40

(WERKDAGEN: 9U30-12U30 EN 13U30-17U)

+ WWW.DEROMA.BE + WWW.RATAPLANVZW.BE

+ MARK SOUND, WOLSTRAAT 6, 2000 ANTWERPEN + FNAC

MARK SOUND

fnac

GRATIS BOLLEKE

bij elk jazzconcert in De Roma!

Per gekocht ticket ontvangt u een bon die u op de avond van het jazzconcert kan inruilen voor een gratis Bolleke Koninck.

Greg Houben:

“Ik voel me beter als solist dan als begeleider”

Gregory Houben behoort tot een nieuwe generatie van jazzmusici met een open vizier voor de hele jazzgeschiedenis. Zopas verscheen een nieuw album met zijn kwartet en als gast de Franse saxofonist Pierrick Pédrón. Het kwartet speelt vaak op het scherp van de snee, zoals ook Chet Baker dat graag deed.

De vergelijking met Baker houdt steek omdat **Greg Houben** op een zeer natuurlijke en vanzelfsprekende wijze zingt. Hij speelt op een intense en zachte manier, heeft een sobere en herkenbare sonoriteit. Geboren in 1978 in Verviers is Greg Houben de zoon van de befaamde saxofonist en fluitist **Steve Houben**. Na zijn toneelstudies, met voordracht en dictie, tussen 1992 en 1996, vertrekt hij een jaar naar Brazilië waar hij de magie van de muziek ontdekt. Hij studeert aan het conservatorium van Verviers, Maastricht en in Brussel bij **Richard Rousselet**. Ondertussen neemt hij deel aan verschillende toneelprojecten. Hij speelt in verschillende jazzgroepen en neemt de grote trompettisten van de jaren 50/60 – **Miles Davis**, **Chet Baker**, **Kenny Dorham** – tot voorbeeld.

Greg Houben: Mijn vader Steve luisterde veel naar jazz. Zelf draaide ik op 13-jarige leeftijd vinyl van **Dizzy Gillespie** en **Charlie Parker**. Maar muzikant worden

zoals mijn vader zag ik niet direct zitten, wel toneelacteur. Na mijn reis naar Brazilië en het ontdekken van de typische muziek daar, ben ik bij mijn terugkeer in België gaan studeren aan het conservatorium. Ik wist vrij snel dat ik trompettist wou worden. Waarom? Omdat ik de taal van een trompet zo uitgesproken vind. En natuurlijk was er ook mijn liefde voor jazztrompettisten zoals **Miles Davis**, **Clifford Brown**, **Chet Baker**, **Dizzy Gillespie**. Zij waren mijn eerste invloeden in de jazz. En dan was er **Richard Rousselet**, mijn leraar aan het conservatorium. Ik voel me beter als solist dan als begeleider. Saxofonist worden lag moeilijk door de link met mijn vader. Ik zing wel graag, al heb ik daar geen studies voor gevolgd. Het geluid van de trompet leunt sterk aan bij zang. Voor mij is de melodische lijn heel belangrijk. Met een saxofoon zijn er altijd meer noten.

De trompet is ook een moeilijk instrument om te oefenen want als de lippen niet stevig

genoeg zijn kan het moeilijk worden om erin te blazen.

Ik vergelijk graag het spelen op een trompet met atletisme. Je moet elke dag oefenen. Als een pianist een week met vakantie gaat zonder te spelen zal je niet veel verschil horen. Maar bij een trompettist hoor je dat onmiddellijk. Trompettisten moeten meer discipline aan de dag leggen, want het is ook een kwestie van de spieren te oefenen.

Jouw vader heeft in de jaren 70 fusion en jazzrock gespeeld. Heeft dat je beïnvloed?

Niet echt. In die jaren werden standards afgedaan als ouderwets en flauw. Met de nieuwe generatie van Luikse muzikanten als **Sam Gerstmans**, **Pascal Mohy** of **Quentin Liégeois** spelen wij muziek die met de sound van de jaren 50 te vergelijken is.

Een soort herontdekking van de jazzroots met de swing, de improvisatie en de melodie maar met een hedendaagse feeling.

Absoluut. En het is een oneindig verhaal. Je kunt een chocoladetaart met Gouda bereiden. Een schitterende combinatie waar je met plezier aan werkt en die ook nog lekker kan smaken, maar ze zal nooit de chocoladetaart van grootmoeder vervangen. **Lee Konitz** zei: “Na twintig jaar dezelfde standard te hebben gespeeld, begin ik die pas goed te spelen”.

Jouw nieuw album is oorspronkelijk gebaseerd op een ontmoeting met de Franse saxofonist Pierrick Pédrón...

Tijdens een jamsessie op Jazz à Liège kwam **Pierrick Pédrón** mee spelen. Ik kende hem toen nog niet. Maar het klikte meteen. Dan hebben we een tweede keer samen gespeeld op het Gaume Jazz Festival, de eerste concertervaring met

deze bezetting. Tussen Luik en het tweede optreden in Gaume is ons project ontstaan. Terwijl we in eerste instantie standards speelden, hebben we intussen onze eigen composities ontwikkeld. Die staan op de nieuwe cd van het Franse label Plus Loin, internationaal verdeeld door Harmonia Mundi.

Op welke manier hebben jullie aan dit project gewerkt?

De pianist **Pascal Mohy** en mezelf hebben de meeste stukken van het album gecomponeerd op één schitterende compositie van **Chico Buarque** na. Pascal is zeer melodisch en wij hadden vanaf het begin een duidelijk beeld van wat we wilden. Een collectieve creatie was ook mogelijk maar ik denk dat een groep een leider nodig heeft. Anders neemt het veel meer tijd en energie in beslag. Bijvoorbeeld: onze drummer **Rick Hollander** is Amerikaan en hij geeft de voorkeur om instructies te krijgen voor het spelen. Terwijl een Belgisch drummer misschien zou zeggen: “laat mij mezelf uitdrukken en geef me niet te veel instructies.”

Welke was de meerwaarde van Pierrick Pédrón?

Pierrick speelt op een ongelooflijk manier. Als men hem hoort, luistert men naar de sound van Charlie Parker, **Jacky McLean**... plus zijn persoonlijke stijl en stevig geluid. Hij beheerst een merkwaardige swing die niet meer zo aanwezig is de laatste jaren. Voor ons is het enorm motiverend om met zo'n muzikant te spelen.

Wat is het moeilijkste? Je eigen materiaal componeren of een standard met je eigen visie proberen te vertolken?

Dat is een moeilijke vraag. Soms schrijf ik stukken die ik hoor maar die moeilijk zijn om te spelen. Nu zijn er een 20-tal standards waarmee ik me op mijn gemak voel want ik speel ze al meer dan tien jaar. Met mijn eigen composities is het een beetje anders want die heb ik niet zo lang geleden geschreven. Wij moeten nog veel concerten spelen vooraleer ik ze helemaal beheers.

Patrick Bivort

Pierrick Pédrón en Greg Houben

justjazzit 23—26 02

2011

brussels

WOENSDAG 23/02

20:30
Nils Petter Molvaer
Trio ^(NO)

22:00
Galaxy Orchestra ^(B)

DONDERDAG 24/02

20:30
Pierre Vaiana –
Itinerari Siciliani ^(BE)
Jazzlab Series

22:00
Hélène Labarrière
Quartet ^(FR)

VRIJDAG 25/02

20:30
Vice Versa #3:
Michel Massot ^(BE) &
Hélène Labarrière ^(FR)

22:00
Dave Kings Trucking
Company ^(US)

ZATERDAG 26/02

20:30
Flat Earth Society ^(BE)

22:00
Michel Portal &
Bojan Z ^(FR)

IEDERE AVOND/
CHĂQUE SOIR/
EACH EVENING

23:00
Jazz-Tuned
DJ-set

AVONDTICKET
€ 14 / 12,5
vvk € 12,5 / 10
FESTIVALPAS
€ 40 / 35
TICKETS
+32 2 550 03 50

Rue A. Ortsstraat 20–28
Bruxelles 1000 Brussel
+32 2 550 03 50
tickets@beursschouwburg.be
beursschouwburg.be

beursschouwburg

Op 11 november werden de **Edison Jazz/World** prijzen uitgereikt. In de categorie *Jazz Nationaal* werd Peter Beets & Jazz Orchestra Of The Concertgebouw o.l.v. Henk Meutgeert onderscheiden. De vakjury prees het album *Blues For The Date*. De jonge trompettist Christian Scott ontving de prijs voor beste internationale jazztist. De Amerikaanse zanger José James en de Vlaamse pianist Jef Neve delen de Edison in de categorie *Jazz Vocaal*. "*Hun album For All We Know belichaamt precies wat essentieel is in jazz en geïmproviseerde muziek, namelijk momentum*", luidt het juryoordeel.

De prijs voor beste jazz-dvd komt op naam van de Noorse regisseurs Bjørn Ola Bjørnftoft en Lars A. Hellebust voor hun documentaire *Jon & Jimmy*, die handelt over de intensieve band tussen gitaristen Jon Larsen en Jimmy Rosenberg. De Beninse gitarist Lionel Loueke kreeg het bronzen beeldje in de categorie *World*. Ook wordt jaarlijks een release getrakteerd op de *Edison voor Bijzondere Uitgave Van Historische Aard*. Die ging dit jaar naar *Manoir De Ses Rêves*, een boxset (Harmonia Mundi) met opnames van gitarist Django Reinhardt uit 1934-1953.

Pianist/componist **Jason Moran** krijgt 500.000 dollar van de John D. en Catherine T. MacArthur Foundation. Het bedrag, dat in vijf jaar wordt verstrekt, mag hij naar eigen inzicht besteden. Jason Moran is een van de 23 'genieën' die dit jaar ondersteuning van het private Amerikaanse fonds krijgen. Het zijn uitblinkers in tal van disciplines. Jason Moran heeft al tien jaar zijn eigen trio The Bandwagon, met Nasheet Waits (d) en Tarus Mateen (bg). Hij maakte acht platen voor Blue Note Records. Eerder ontvingen o.a. Miguel Zenón (2008), John Zorn (2006), Anthony Braxton (1994), Steve Lacy (1992), Cecil Taylor (1991) en George Russell (1989) de 'genius grant'. (*nieuwsredactie JazzFlits*)

In **Porgy en Bess** (Terneuzen) zijn op 19/12 te gast: Jesse van Ruller Trio feat. Joris Roelofs en Clemens van der Feen met de voorstelling van de jongste cd *Chamber Tones*, verder op 16/1/2011 Tutu Puoane Quartet, 6/2 Rony Verbiest New Trio, 20/2 Amina Figueroa Sextet, en 3 april Jazz Orchestra of the Concertgebouw met Tom Harrell.

In juli 2010 won The Unexpected 4 de wedstrijd **Jong Jazztalent tijdens Dinant Jazz Nights**. Ze kregen een dag opname aangeboden in Studio La Chapelle (Waimes) en zullen optreden tijdens Dinant Jazz Nights 2011. Op 10 november was de groep te gast bij Philippe Baron voor een interview tijdens zijn uitzending *Jazz* (Musique 3, RTBF). The Unexpected 4 – Jérémy Dumont (p), Vincent Tekal (ts), Vincent Cuper (el.b) en Armando Luondo (d) spelen nog op volgende data: 21 januari 2011: l'Os à Moelle (cyclus *Jazz Now* van Schaarbeek) – 2 februari: Music Village – 25 maart 2011: Sounds (Elsene) – 10 juni 2011: Jazzzolder (Mechelen).

Voor de wedstrijd **Jong Jazztalent 2011** tijdens DJN 2011 (14-20 juli) zal een professionele jury uit de inzendingen zes finalisten selecteren die optreden tijdens de openbare finale op 15 en 16 juli. Joe Lovano zal persoonlijk de prijs overhandigen aan de winnaar. De kandidaturen voor de wedstrijd moeten voor 13 mei 2011 opgestuurd worden aan J.M. Hacquier, 91 Diamantlaan, 1030 Brussel.

foto: © Jos Knaepen

Howard Alden

Op maandag 1 november 2010 had Jazzclub Houtum Street een internationaal topduo te gast: saxofonist **Frank Roberscheuten** (NL) en gitarist **Howard Alden** (VS). De formatie bestond verder uit Jean Van Lint (b) en Dirk Dergent (d). Ze brachten traditionele jazz met een moderne swing. "*He may be the best of his generation*," schreef Owen Cordie over Howard Alden in *JazzTimes*. Toen hij 10 was begon hij al te spelen, en liet hij zich vervolgens inspireren door Armstrong, Basie and Goodman, en door gitaristen als Barney Kessel, Charlie Christian, Django Reinhardt en George Van Eps. Wil je de activiteiten volgen van Jazzclub Houtum Street in Kasterlee, surf dan naar www.houtumstreet.be.

IGLOO Records... New Website

Audio tracks • Pictures • Videos • Concerts
E-shop • Artists' news • and more ...

www.igloorecords.be

...from jazz roots to new talents

A free sampler
for all Jazzmozaïek
new subscribers before 2011

► In de gezellige jazzclub aanpalend bij de Leffe abdij, **Club Jazz L'F** (Dinant), zijn volgende concerten nog gepland: 17 en 18/12: Karel Boehlee Trio + jamsessie met speciale gasten: Philip Catherine, Dré Pallemmaerts, Nathalie Lories, Eric Legnini, Stéphane Belmondo,

David Linx, Steve Houben, Ivan Paduart en nog andere verrassingen.

Op 7 en 8/1/2011: Rhoda Scott Trio feat David Linx (voc) en André Ceccarelli (d), op 5/2: Grégoire Maret All Star Quartet feat. Clarence Penn (d), Reggie Washington (b), Federico Pena (p) en 5/3:

Enrico Pieranunzi Trio feat. Hans van Oosterhout (d) en Clemens Van der Feen (b).

In het najaar van 2009 organiseerde de Ancienne Belgique een eerbetoon aan de Amerikaanse ethno-musicoloog **Alan Lomax**. Dit unieke programma

met The Golden Glows (A Prison Songbook) en Roland (Lead Belly Songs) wordt nu hernomen met als toemaatje de inleidende vertoning van de door Alan Lomax geregisseerde documentaire *The Land Where The Blues Began*. Tournee: 3 maart 2011 in de AB te Brussel, 4 maart 2011 in De Roma

te Antwerpen en 5 maart 2011 in de Handelsbeurs in Gent.

Muziekhandel Thom Van Sas, een begrip voor muzikanten en muziekliefhebbers in Turnhout en de wijde omstreken, vierde zijn 125-jarig bestaan. Deze gespecialiseerde winkel verkoopt en herstelt sinds jaar en dag muziekinstrumenten, gaande van blaasinstrumenten, over gitaren tot digitale piano's. Daarnaast biedt Thom Van Sas ook alerhande accessoires, muziekboeken en cd's. Deze oudste muziekwinkel in de Kempen werd in 1885 opgericht door Guillaume Van Sas. Diens zoon Thom gaf de uiteindelijke naam aan de nu nog bestaande winkel op de Turnhoutse Merodelei. Vandaag wordt deze gespecialiseerde muziekhandel vakkundig bestuurd door de zussen Ann en Kris Van Sas, de vierde generatie. Info: www.muziekhandelvansas.be.

Dit jaar bestaat het label **Criss Cross Jazz** 30 jaar. Sinds de inspirerende label-eigenaar en producer Gerry Teekens begon met zijn label in januari 1981 heeft de naam Criss Cross Jazz zich wereldwijd diep geworteld in de jazzscene. De feestelijkheden rondom het 30-jarig bestaan, gingen van start in november 2010 met de uitgave in Japan van een speciaal boek over Criss Cross, met alle uitgegeven albums met begeleidende details en hoezen.

Jazz Centrum Vlaanderen brengt thematentoonstelling 'de saxofoon'. Na tentoonstellingen van de Vlaamse oude stijl jazzclubs, richt het jazz centrum nu zijn aandacht naar een instrument bij uitstek, de jazzsaxofoon. In de etalages be-roemde jazzsaxofonisten uit de hele jazzwereld en uitstekende musici uit Vlaanderen, die naam hebben gemaakt in het Vlaamse New Orleans circuit. Interactieve projecten en muzikale activiteiten omlijsten deze expo. Opening: 29 januari 2011 met een hapje en een drankje en live muziek (17-19u). info: www.jazzcentrumvlaanderen.be

Custom Series
ADAMS

Amik Guerra
International Jazz and Latin soloist

With all the tone variations, the Adams Custom trumpet gives you the freedom and space to fly and renovate your inspiration every time you play. I'm very proud and satisfied to play this marvelous instrument.

Frank Greene
Vanguard Jazz Orchestra

This is hands down the smoothest, easiest to play, lightest and most balanced Flugel ever! Adams has several versions for each taste and player; they all have the same easy playing, smooth sound characteristics... Every single one! Amazing horns!!

Adams Musical Instruments | Passion in Sound

Halensebaan 157 | B-3290 Diest | Telefoon 013 35 20 20 | info@adams-music.be | www.adams-music.be

Vele culturen

Wanneer deze editie van Jazzmozaïek bij jou in de bus valt, speelt het RadioKUKAorkest samen met de Amerikaanse saxofonist Ellery Eskelin de laatste concerten van de laatste JazzLab Series tournee van 2010. Kamermuziek ontmoet avant-garde en pikt onderweg een paar streepjes theater en vrije improvisatie mee.

Ook de eerste tournees van 2011 kleuren sterk internationaal. De grenzen tussen de drie Belgische gewesten zijn voor jazzmuzikanten onbestaande, dat is bekend. Maar om hedendaagse jazz te begrijpen, moeten we de muzikanten steeds vaker volgen in hun zoektocht over de landsgrenzen heen. Belgische jazz gaat een kruisbestuiving aan met vier continenten en het hoeft dan ook niet te verwonderen dat dit seizoen van JazzLab Series de vorm van een vlechtwerk van Vlaamse, Waalse én internationale namen aanneemt.

Accordeonist Tuur Florizoone en gitarist Quentin Dujardin bijvoorbeeld, laten aan de zijde van violist Jalal El Allouli en percussionist Fred Malempré muziek opborrelen uit reiservaringen naar alle uithoeken van de wereld. Het Quentin Dujardin Quartet neemt het publiek mee op een bijzondere muzikale trip waarbij respect en liefde voor vele culturen voorop staan. Toots Thielemans is alvast een fan en hij vervult een mooie gastrol op de laatste solo-cd van Dujardin.

In februari keert Brusselaar Pierre Vaiana met Itinerari Siciliani terug naar zijn Siciliaanse roots. In 2009 won saxofonist Vaiana (L'âme des poètes, Chris Joris Experience, ...) de Django d'Or voor gevestigde muzikant, wat veel te maken heeft met zijn onvermoeibare artistieke onderzoek naar de muzikale tradities rond de Middellandse Zee. Samen met de pianist en streekgenoot Salvatore Bonafede brengt hij zijn beeldschone kijk op de rijke liedtraditie van hun geboorteland. Bassist Manolo Cabras, eveneens Italiaan (uit Sardinië), en de jonge Gentse drummer Lander Gyselincx vervolledigen de line-up. Volgens Bertrand Flamang één van de toppers op de voorbije editie van zijn Gent Jazz Festival.

Ten slotte is maart gereserveerd voor de Christian Mendoza Group. Mendoza won in 2008 met Bender Banjax het concours Jong Jazztalent Gent en kon toen reeds op tournee met JazzLab Series. Hij kreeg ook enig renomme als pianist van Lady Linn & Her Magnificent Seven. Voor zijn eigen Group heeft hij Ben Sluijs, Joachim Badenhorst en Teun Verbruggen gerekruteerd uit de toplaag van de Belgische scene. Viriele en doordachte jazz op het scherp van de snee.

www.jazzlabseries.be

**Jazz
LAB
SERIES**

Pierre Vaiana (uiterst rechts) met Itinerari Siciliani

foto: © Jos Knaepen

Gerri Allen

Het **C-Mine Jazz Genk Festival** verwelkomde in de prachtige nieuwe locatie enkele grote jazznamen zoals Erik Truffaz, Candy Dulfer en Geri Allen. Deze laatste bracht haar solo-project. Jos Knaepen nam deze foto tijdens de soundcheck.

Divantoura & Jazzmozaïek organiseren...

speciale korting voor betalende abonnees.

New York
Jazz & Swingreis

van 9 tot 15 augustus 2011

begeleid door

Ivan Scheldeman & Paul Blair

programma & prijs

mail info@divantoura.be of bel 09/223 00 69

Djoser-Divantoura bvba/lic A1641
www.divantoura.be

Festivalnieuws

Van 19 tot 31 januari trekt de **Djangofollies**-karavaan weer door het land. Aan boord dit jaar: Basily Family, Koen De Cauter-Rony Verbiest Quartet, David Reinhardt Trio, Lollo Meier-Fapy Lafertin Quartet, Jazzy Strings, Fabien Degryse & C°, Joost Zoeteman, Swing Gadjé en Trio Renaud Crols. Met stopplaatsen van Moeskroen tot Namen via Brussel tot Antwerpen. Info: www.brosella.be/nl/djangofollies (gtb)

Onder de titel **Winter Jazz Marni-Flagey 2011** slaan deze twee Brusselse cultuurhuizen opnieuw de handen in elkaar voor tien dagen boordevol jazzevenementen. Op het programma staan natuurlijk (middag)concerten maar ook filmvoorstellingen met live begeleiding (twee films van Buster Keaton met als muzikale improvisators Fabian Fiorini, Erik Vermeulen en Jozef Dumoulin), een cd-voorstelling (*Rêve d'Eléphant Orchestra*), een première (*Porgy & Bess* van het BJO met David Linx en Maria João), een avond in samenwerking met Djangofollies en een speciaal programma voor kinderen waarin ze ondergedompeld worden in de muziek van Miles Davis. Alle info via www.flagey.be en www.theatremarni.com. (gtb)

foto: © Joes Knaepjen

Nils Petter Molvaer

De Beursschouwburg organiseert voor de derde keer op rij **JustJazzIt**, een jazzfestival met weerhaakjes zoals we dat van dit huis gewoon zijn. Op de affiche Nils Petter Molvaer Trio, Balaxy Orchestra, Pierre Vaiana met zijn 'Itinerari Siciliani', Héléne Labarrière Quartet, Dave Kings Trucking Company, het duo Michel Massot-Héléne Labarrière, FES en als afsluiter het duo Michel Portal-Bojan Z! Dit alles van 23 tot 26 februari 2011. Info: www.beursschouwburg.be/justjazzit (gtb)

Laatste Noot

Trompettist **Rudy Reunes** is op woensdag 10 november 2010 bij een verkeersongeluk om het leven gekomen. Hij was amper 43 jaar.

Rudy Reunes volgde zijn opleiding aan de conservatoria van Gent en Antwerpen en behaalde er eerste prijzen voor trompet en kamermuziek in de klassen van Dirk Brossé en Theo Mertens. Hij behaalde ook het diploma 'meester in de muziek' optie trompet jazz. Hij was in verschillende orkesten en in verschillende genres, van klassiek tot pop, actief. Zo kreeg hij de kans om op te treden met o.a. Sammy Rimington, Berdien Stenberg, Maceo Parker, Will Tura en Johan Verminnen en mee te werken aan een 20-tal cd-opnames waaronder de 60-40 viering van Koning Boudewijn met het KMC Brassensemble en Johan Verminnen, o.l.v. Dirk Brossé, en een opname voor de nachtradio (BRT2).

Samen met Filip Verneert stond hij aan de wieg van To Be Or Not To Be(Bop), een jazzprogramma voor Jeugd & Muziek. Rudy Reunes had ook een eigen trio en kwartet met Jean Van Lint/Filip Deprez (bas), Filip Verneert (gitaar), en Luc Vanden Bosch (drums). Deze zomer stond hij met Vive Le Jazz op Gent Jazz.

Recent speelde Rudy met Lady Linn, een oud-leerlinge van hem. Hij was ook op tournee met zijn groep The Smoky Midnight Gang, waarmee hij dit jaar de cd *Loaded* opnam. Rudy gaf les aan de Academie voor podiumkunsten in Gent waar hij tot voor kort waarnemend directeur was.

Zijn vriend Filip Verneert typeert Rudy als: "... iemand waar je alles kon aan vragen, met heel veel humor, iemand die heel motiverend en inspirerend was voor zijn omgeving, vrienden, leerlingen, collega's, muzikanten. Hij leefde voor de muziek en velen zagen hem als voorbeeld."

Rudy Reunes laat een echtgenote, Brenda Delvoye, en twee kinderen, Wynton en Quincy achter.

foto: © Hans De Grove

De Amerikaanse freejazz altsaxofonist **Noah Howard** is op 3 september 2010 op 67-jarige leeftijd overleden tijdens een vakantie in Frankrijk. Hij woonde sinds 1982 in België.

Noah Howard, geboren in New Orleans op 6 april 1943, debuteerde als leider op het ESP label met het Noah Howard Quartet (1966) en *At Judson Hall*, maar brak door met *Black Ark* (1969). Recent nog verscheen *Voyage* (2010). Zijn echtgenote Lieve Franssen werkt aan een discografie.

Saxofonist, fluitist en klarinettist **Buddy Collette** is 19 september, 89 jaar oud, in Los Angeles overleden. Collette was een prominent vertegenwoordiger van de West Coast-jazz. Buddy Collette verwierf midden jaren vijftig faam als lid van het kwintet van drummer Chico Hamilton. In die formatie zaten ook cellist Fred Katz en gitarist Jim Hall. Collette verhuisde nooit naar New York. Hij bleef in Californië en maakte opnamen met vocalisten als Frank Sinatra, Nat 'King' Cole, Ella Fitzgerald en Sarah Vaughan. Verder speelde hij bij Duke Ellington en Count Basie. (nieuwsredactie JazzFlits)

Jazzsaxofonist **Marion Brown** overleed in Ft.Lauderdale, Florida op 18 oktober, 79 jaar oud. Hij was vooral in de jaren 60 actief in de avant-garde waar hij samenwerkte met Archie Shepp, Amiri Baraka en Ornette Coleman. Als leider bracht hij albums uit op ESP, Black Lion en ECM. Bekendst is hij als sideman op John Coltrane's *Ascension* and Archie Shepp's *Fire Music*.

Voor allerlei nieuws en/of info surf naar www.jazzmozaiek.be
of heb je zelf nieuws aan te kondigen, mail redactie.jazzmozaiek@skynet.be

JazzatHome is een jaarlijkse happening in de Mechelse binnenstad waarbij concerten plaatsvinden in unieke locaties. In een historische herenwoning met binnentuin in de schaduw van de St.Janskerk musiceerde het **Natashia Kelly Trio** op 19 september 2010. Een verrassing want ze vielen lastminute in. Natashia Kelly is een jonge zangeres die studeerde aan het conservatorium van Brussel en haar laatste jaar Master volgt aan het conservatorium van Parijs. David Linx is haar mentor. In 2007 won zij de Jazz Cat Rally prijs van Brussel. Samen met Pascal Mohy (p) en Yannick Peeters (cb) bracht Natashia Kelly songs die ze avontuurlijk en jazzy naar haar hand zet.

Jazz in 't Park zorgde reeds voor **17 jazzy**

Jazz in 't Park vierde vorige zomer zijn 17de verjaardag in het laatste weekend van augustus en eerste weekend van september. Voor het eerst werden niet minder dan 22 groepen geprogrammeerd 'tussen de bomen'. Daarmee is dit openluchtfestival uitgegroeid tot een van de grootste hedendaagse jazzfestivals in ons land. Groepen uit alle windstreken van België worden er geprogrammeerd, zowel gevestigde waarden als jong aanstormend talent. Zo geeft het festival jaarlijks een gevarieerd overzicht van wat leeft in de brede, moderne Belgische mainstream jazz, geworteld in bebop en postbop. En rond middernacht worden telkens klassieke en authentieke jazzdocumenten geprojecteerd onder de noemer 'Jazz on Film'.

Uitschieters 2010

De editie 2010 kenmerkte zich andermaal door hoogstaande concerten, die gratis worden aangeboden. Programmator-organisator Jan Schiettekatte over de uitschieters: "Ik zou eigenlijk alle groepen willen opnemen, gepassioneerd als ik ben door de muziek en de projecten van elke groep die ik programmeer. Maar dé absolute uitschieters 2010 waren voor mij de uiterst intense concerten van het **Michel Bisceglia Trio**, het **Greg Houben Quartet featuring Pierrick Pedron**, het **Steven Delannoye Quartet** en de **Chris Joris Experience**. Maar ook het jonge geweld bracht memorabele concerten zoals het **Nathan Daems Quintet**, **De Beren Gieren**, het **Eve Beuvens Trio**..."

Jan Schiettekatte

Nathan Daems Quintet

foto: © Patrick Henry

Michel Bisceglia

foto: © Bruno Bollaert

Greg Houben

foto: © Bruno Bollaert

Fulco Ottervanger - De Beren Gieren

foto: © Patrick Henry

Steven Delannoye

foto: © Bruno Bollaert

Chris Joris

foto: © Bruno Bollaert

nazomers in het Gentse Zuidpark!

gent: feest

Dubbele live CD 'Jazz in 't Park'

U kan nog steeds de dubbele live CD 'Jazz in 't Park 2008' aankopen die werd uitgebracht n.a.v. de feestelijke 15e editie. Toen werden de avondconcerten van het laatste festivalweekend gecapteerd i.s.m. Hogeschool Gent. De dubbele live CD laat selecties horen uit de concerten van saxofonist Ben Sluijs met 'The Unplayables' (Jeroen Van Herzeele, Eric Vermeulen, Manolo Cabras, Marek Patman); van de JazzLab Series All Stars Band (met Frank Vaganée, Peter Hertmans, Nathalie Lories, Nicolas Thys, Félix Simtaine); en van saxofonist Jeroen Van Herzeele, die carte blanche kreeg voor een speciaal project met een internationale line up, Fabian Fiorini, Giovanni Barcella, Jean-Jacques Avenel. De CD is niet alleen de registratie van de festivalsfeer en van de virtuositeit en inventiviteit van de artiesten. Het is ook een tijdsdocument en een eresaluut aan de jazzmusici. Te koop aan 10 euro in de Stadswinkel-Administratief Centrum, Woodrow Wilsonplein; aan de balie van de Dienst Feestelijkheden van Stad Gent, Gasmeterlaan 107; en uiteraard aan de infostand tijdens elke Jazz in 't Park.

Geïnteresseerd om als jazzband op te treden op Jazz in 't Park 2011?

Geïnteresseerd om op 26, 27 en 28 augustus of op 2, 3 en 4 september 2011 op te treden in het Gentse Zuidpark? Werkt u aan een nieuw jazz-project, of lanceert u een nieuwe CD? Wij zijn benieuwd!

Stuur tegen eind april een demo met overzicht groepsbezetting naar:

Dienst Feestelijkheden - Stad Gent
 Jan Schiettekatte, directeur
 Organisator - Programmator Jazz in 't Park
 Gasmeterlaan 107
 9000 Gent
 09/269 46 00
 jan.schiettekatte@gent.be
 www.gent.be/jazzintpark

Marathonsucces voor BJO in New York

Eind oktober bracht het Brussels Jazz Orchestra op uitnodiging van Kenny Werner in de prestigieuze Dizzy's Club in New York zo maar eventjes 14 concerten, gespreid over één week. Liefst 1500 mensen kwamen enthousiast luisteren, o.a. ook Maria Schneider, Ted Nash, Joe Lovano, Randy Brecker, Ashley Kahn, journalisten van o.a. DownBeat, JazzTimes, enz. Een marathonsucces.

"De aanleiding was de nieuwe muziek die Kenny Werner schreef voor de bezetting van het Brussels Jazz Orchestra", vertelt artistiek leider Frank Vaganée, "we hebben in New York het nieuwe materiaal gespeeld, dat we in december in de Bijloke opnamen voor cd. Dit is de eerste keer dat we eerst de nummers inspeelden en dan pas opnamen."

"In New York kenden we per avond verschillende sets en wisselden we de nummers en gooiden er ook al eens een stuk tussen van de vorige opname met Kenny uit 2003: Naked In The Cosmos."

Wat valt op in vergelijking met die eerdere opname met Kenny Werner?

Frank Vaganée: Zijn werk is nog eclectischer, met heel verschillende invloeden, veel meer sferen in eenzelfde nummer, soms met extreme sprongen. Dat is opvallend tegenover de vorige opname met het melodieuze *Portrait of Jenny* en *Use Me*. Het is voor Kenny een logische lijn als je zijn recente cd *No Beginning No End* (opgedragen aan zijn overleden dochter Katheryne nvdt) beluistert die ook meer in die richting zit. Hij heeft ook een bekende popsong bewerkt. Bij de concerten liet hij het publiek raden. Voor hen werd het pas duidelijk aan het einde van het stuk. Bij de optredens hebben we in samenspraak met Kenny de orkestleden solistisch uitgespeeld. Bijvoorbeeld in die popsong *House Of The Rising Sun* wisselden Kurt Van Herck en Bo Van der Werf als solisten in de sets.

Hoe zou je Kenny's nieuwe muziek typeren?

Frank Vaganée: Er zit heel veel energie in. Maar er zijn ook stukken zoals *Second Love Song* dat in de lijn ligt van *First Love Song* van Bob Brookmeyer, heel melodisch en heel zacht, met een constante sfeer. Bij een arrangement zoals *House Of The Rising Sun* is het erg complex en vraagt het van het publiek meer aandacht en concentratie. Enerzijds bevatten de composities heel energieke, volumineuze gedeeltes, heel veel tutti, anderzijds zoals bij een tweede gedeelte van de suite *Cantabile* speelt de piano constant tweeklanken in harmonie

met de trompet, heel intiem soms. Het is zeker niet alleen maar piano en orkest, Kenny laat solisten van het orkest aan bod komen.

Hoe was deze ervaring tegenover het vorige optreden in New York?

Frank Vaganée: Het was een mijlpaal. We zijn gegroeid door deze intensieve ervaring, we zijn 'gerijpt' en op een hoger niveau getild. Dat bleek achteraf toen we bij terugkeer met Tutu Puoane en Bert Joris speelden, weervaarden een geheel andere drive.

Koen Maes (manager): Vorige keer in New York waren het maar enkele concerten, nu een reeks van veertien. Ook de plaats, Dizzy's in het Lincoln Center, een van de mooiste en chicste clubs in NY, is natuurlijk uniek. We hebben alvast een uitnodiging om daar binnen twee jaar opnieuw te spelen.

Bovendien hebben we een akkoord met een van de grotere labels, Half Note Records, om midden volgend jaar de nieuwe opnames met Kenny Werner uit te brengen. Spannend is wel dat dit misschien een nominatie voor een Grammy Award betekent. Dat zou fantastisch zijn.

Mogen we jullie nu verwachten op de festivals, want het jongste jaar was het BJO opvallend afwezig op Gent Jazz en Jazz Middelheim?

Frank Vaganée: We stellen programma's voor en de organisator beslist...

Jullie werken de jongste tijd vooral met gastsolisten zoals David Linx, Bert Joris, Kenny Werner; zijn er ook eigen projecten in zicht?

Frank Vaganée: Daar zijn we al een tijdje mee bezig. Een soort *BJO Finest* met stukken van de mensen in het orkest zelf. Langs de andere kant, neem het project *Mama Africa* met Tutu Puoane en *A Different Porgy, Another Bess* (2011-2012), met David Linx en Maria João, daar zijn we van in het begin bij betrokken. We zoeken samen de composities uit, kiezen de arrangeurs, geven hun een bepaalde opdracht mee, zorgen voor afwisseling in de nummers zodat er een spanning in het geheel blijft. Heel de productie van dat programma bepalen we mee.

Wat mogen we verder verwachten?

Koen Maes: In het voorjaar 2011 verschijnt de cd *Guided Dream* bij Prova Records van de lang verwachte opnames met Dave Liebman. De cd-voorstelling gebeurt in combinatie met de Compositiewedstrijd (BJOICC), die niet meer op Gent Jazz plaatsvindt, maar in Flagey tijdens

I'll Remember April. Vanaf januari 2011 is BJO in residence in Flagey. Op Dinant Jazz Nights presenteren we de nieuwe cd met Kenny Werner. (Joe Lovano, peter van het festival is ook gastsolist op Kenny's *No Beginning No End - nvdt*).

Half oktober 2011 werkt het BJO samen met de Finse componist Kerkko Koskinen aan *Agatha*, geïnspireerd op Agatha Christie, een compositie voor orkest i.s.m. *I Solisti del Vento* en met als solist de Russisch-Amerikaanse trompettist Alex Sipagiin.

In 2012 plannen we een multimedia project (graphic novel met muziek) en zal Frank Vaganée zijn nieuwe compositie voor koor (Vlaams Radiokoor) en het BJO presenteren.

En in 2013 bestaat het BJO twintig jaar...

foto: © Larry Ford

Bernard Lefèvre

Philip Paquet:

"Ik denk niet dat ik ooit een kleurenstrip zal maken"

Wees origineel en vergeet de verzamelboxen en de jaarlijstjes waarmee we in deze periode overdonderd worden. Koop *Playin'/Smilin'/Fightin'/Cookin'*, het nieuwste stripalbum van Philip Paquet. Hoofdfiguren zijn o.a. Miles, Charlie Parker en Bud Powell. Omdat het uitgegeven is op elpeeformaat kan je het boek trouwens in je platencollectie klasseren.

Paquet is niet aan zijn debuut toe in de jazzstrip. In 2001 verscheen *Louis Armstrong*, een biografie in stripvorm. Later volgde *Snapshots* (2003), een bundel kortverhalen met beroemde jazzcats als *Ellington* en *Fletcher Henderson* in de hoofdrollen. Samen met Stéphane Daniel als scenarist leverde hij tevens een bijdrage voor de beroemde Franse reeks BD Jazz. Hun keuze viel toen op *Jelly Roll Morton*. Vorig jaar kreeg hij zijn eigen stripmuur in Antwerpen en mocht hij de hoes tekenen voor de Blue Note verzamelbox *Highlights*. En sinds kort wandelt *Tom Barman* rond met twee tatoeages getekend door Paquet.

We ontmoeten de tekenaar in café Vertigo, midden in de hippe Antwerpse buurt Zurenborg. Hij is er duidelijk vaste klant. *"Ik kom hier graag voor de sfeer en om regelmatig een concert mee te pikken. Dergelijke omgeving werkt heel inspirerend."*

Playin'/Smilin'/Fightin'/Cookin', zijn dat vier werkwoorden tekenend voor Philip Paquet?

Daar stond ik nooit bij stil maar het is een juiste analyse. *Cookin'* is in eerste instantie een rechtstreekse verwijzing naar het album van Miles. Zelf hou ik echter ook van lekker eten en kook ik graag. *Smilin'* klopt want ik ben een heel optimistisch persoon. *Fightin'* heb ik altijd al moeten doen om mijn eigen ideeën naar voor te kunnen brengen en *Playin'*, ik speel inderdaad muziek.

Toen ze je bij Blue Note vroegen om de hoes van Highlights te tekenen, was dat voor jou waarschijnlijk een droom die werkelijkheid werd.

Zeker en vast. Ik nam twee jaar geleden zelf al eens contact op met EMI en kreeg toen een project aangeboden dat uiteindelijk niet doorging. Een jaar later kwam het voorstel voor die verzamelbox. Ik wilde er echt een eerbetoon van maken, in hun stijl van vroeger want daar ben ik grote fan van.

Ben je zelf een verwoed verzamelaar?

Dat niet maar de stijl en de sfeer van de jaren vijftig en zestig trekt me enorm aan: de muziek, de kledij, de architectuur, de

auto's... Nadien is er duidelijk ergens iets misgelopen want er zijn enkel nog lelijke dingen op de wereld gekomen. Ik doe wel altijd de nodige research. Voor *Fightin'*, over het legendarische concert in Massey Hall, ging ik op zoek naar beeldmateriaal en foto's. De drie scenaristen deden dat trouwens ook elk van hun kant. Uiteindelijk blijft het verhaal zelf wel het belangrijkste maar ik zal geen tenorsaxofoon tekenen als er een sopraansax moet staan.

Je tekent je jazzverhalen in zwart-wit. Is dat naar analogie met de beroemde zwart-wit fotografen uit die periode?

Al heel snel kwam ik tot de vaststelling dat zwart-wit sowieso echt mijn ding is. Onder de tekenaars die mij beïnvloedden, zitten Louis Joos en José Muñoz die eveneens in zwart-wit tekenen. Ik denk niet dat ik ooit een kleurenstrip zal maken, zeker geen jazzverhaal. Natuurlijk is het meteen een verwijzing naar die jazzfotografen. Die verhalen hebben zwart-wit nodig vind ik, zo kan je beter de sfeer vatten. Toch zit er ook kleur in mijn zwart-wit door de vele grijstinten die ik gebruik. Waar ik wel op lette, is om voor *Playin'/Smilin'/Fightin'/Cookin'* een vinnige en ritmische stijl te hanteren als weerspiegeling van de bebop. In de strip *Louis Armstrong* vulde ik de vlakken vaker op, net om die bepaalde sfeer van New Orleans in dat tijdperk weer te geven. De Chinese inkt werd ook meer aangelengd met water en ik voegde er een soort purperen tint aan toe.

Luister je naar muziek terwijl je tekent?

Als het in het putje van de nacht is, hou ik van de stilte maar overdag is er in het stadscentrum al veel lawaai, dan zet ik muziek op. Dat gaat van jazz tot hiphop en rock. Ik hou ook veel van de releases op Ninja Tune, het label dat onlangs zijn twintigste verjaardag vierde met een geweldig feestje in de AB. Ik heb respect voor de manier waarop de twee gasten achter het label alles opvolgen en steeds net die dingen weten vast te pinnen die een link met jazz hebben. Ze tekenden de juiste muzikanten op het juiste moment. Alleen *Squarepusher* hebben ze door hun vingers laten glijden. Maar bij Blue Note zullen ze ook wel eens een artiest over het hoofd gezien hebben.

Playin'/Smilin'/Fightin'/Cookin' verscheen bij uitgeverij Bries (www.bries.be)

Georges Tonla Briquet

Volgend jaar in april wordt Philip Paquet uitgenodigd om te exposeren in New York. De vernissage is meteen de voorroeping van het beroemde MoCCA-stripfestival (www.moccany.com/content/mocca-festival)
Waarschijnlijk komt er tevens een vervolg in New Orleans.

Jazz Forum 2010

Op initiatief van Muziekcentrum Vlaanderen en JazzLab Series i.s.m. de Beursschouwburg had er op 21 september een heus Jazz Forum plaats. Geen Staten-Generaal of een extreme noodroep, wel een poging om in eerste instantie alle spelers uit het jazzwereldje bij elkaar te krijgen en uit te vissen wat er zoal kan gedaan worden om jazz extra op de kaart te plaatsen bij organisatoren en mediakanalen. Aansluitend zou een verruiming van het publiek natuurlijk mooi meegenomen zijn.

Er heerste heel wat scepticisme over het initiatief maar de talrijke opkomst (rond 120 aanwezigen) bewees toch dat er interesse is.

Het was zeker niet de bedoeling om de dag af te ronden met pasklare antwoorden en oplossingen, wel om de bestaande pijnpunten beter te definiëren en daar mee aan de slag te gaan. En pijnpunten zijn er zeker nog, zo stelde Simon Korteweg vast in de update van zijn rapport *Meer armslag voor jazz in Vlaanderen* dat vier jaar geleden verscheen (zie kaderstuk).

In de loop van de dag doken verder nog heel wat concrete knelpunten op zonder dat de algemene teneur een nihilistisch tintje kreeg.

Een greep uit de probleemsituaties: te weinig financiële middelen voor jong talent terwijl dit essentieel is voor een gezonde evolutie, onvoldoende steun voor zelfstandige podia en clubs, geen initiatieven voor de uitbouw van structuren voor artistiek onderzoek, gebrekkige of geen aandacht in de grote media al dan niet door het heiligmakende format-systeem en het slaafs navolgen van hypes, gemakzucht van journalisten die persteksten overnemen, gebrek aan podia en de verloning van de muzikanten in een driedubbel circuit (het gesubsidieerde, het club- en cafécircuit en de festivals). Daarnaast stelde men vast dat er een gebrek is aan avontuur en vernieuwingsdrang zowel bij muzikanten als bij de organisatoren. Positieve noot is het Limburgse

succesverhaal van Motives for Jazz.

Tussen de mogelijke oplossingen en alternatieven noteerden we het oprichten van een centraal (administratief) aanspreekpunt waarbij alle partijen betrokken zijn, een eigen mediakanaal met uitgebreide info en muziek (in het Engels of het Nederlands?) en zich profileren op internet.

Luc Mishalle mocht de dag afsluiten. Accenten die in zijn betoog naar voor kwamen: de dalende verkoop, de achteruitgang van jazz in het programma-aanbod en het subsidiebeleid van het personeel in de gemeenschapscentra. Hij waarschuwde voor een nieuwe gesubsidieerde overheidsstructuur die nog eens gaat herhalen wat in het verleden al mislukte. Wat hij wel dringend nodig acht, is een platform samengesteld uit muzikanten.

Er is dus nog heel wat werk aan de winkel maar mogelijkheden zijn er zeker. We denken daarbij aan een bredere werking van Jeugd en Muziek (jong begonnen is half gewonnen) en durf vanwege de media om niet alleen de hypes in het daglicht te stellen. Of moet jazz nu echt mee op de trein van de commercie springen en zich kost wat kost een hip imago aanmeten om zo een breder publiek te bereiken? Het is ook belangrijk dat men niet uit het oog verliest dat de wereld van festivals en het clubcircuit totaal verschillend zijn. En dan blijft er de extreme vraag: zijn subsidies een vloek of een zegen? Mocht in New York een subsidiesysteem bestaan, dan zou de wereldstad van de jazz totaal anders klinken.

Georges Tonla Briquet

Simon Korteweg zorgde voor een vergelijking tussen de situatie zoals weergegeven bij zijn rapport *Meer armslag voor jazz in Vlaanderen* (2006) en de situatie op vandaag. Hieruit blijkt dat de jazz binnen de muzieksubsidies tot 2006 onderbedeeld was, maar een forse inhaalbeweging kende naar vandaag toe.

Muzieksubsidies 2003-2006

	totaal	jazz	% totaal
Structureel	16,8	0,4	2,4
Overige	1,5	0,1	
	18,3	0,5	2,7

Verdeling over genres 2003-2006

Klassieke muziek	60%
Pop, rock, dance	21%
Hedendaags en experimenteel klassiek	11%
Wereldmuziek, folk	5%
Jazz	3%

Werkingsjaar 2010

	totaal	jazz	% totaal
	20,1	1,6	8,1
	0,3	0,1	
	20,4	1,7	8,3

Werkingsjaar 2010

	58%
	21%
	9%
	3%
	8%

(Niveau bedragen 2010 geldt ook voor 2011 en 2012)

Alle info en verslagen van het Jazz#Forum op www.muziekcentrumvlaanderen.be en reacties op www.jazzlabseries.be

Italiaanse spraakverwarring

Jack van Poll

In 1977 bestond de South Jazz Band uit Tilburg 20 jaar. Ter gelegenheid van dit heugelijke feit werd er daar in de Stadsschouwburg een groot jazzfestijn georganiseerd.

Een van de jazziconen die 's avonds optrad was de Amerikaanse tenorsaxofonist **Bud Freeman**.

Freeman was toen 71 jaar en speelde voordien in het orkest van **Tommy Dorsey** en in de combo's van **Eddie Condon**, **'Red' Nichols** en **Joe Venuti**. In Tilburg was hij voorzien als gastsolist van het jubilerende Dixieland orkest.

Hij zag er een beetje uit als een boekhouder, met strakke haren, gekleed in een lichtgrijs kostuum. Omdat ik bij die gelegenheid door de **South Jazz Band** was uitgenodigd om met mijn tenorsax de blazerslinie wat te versterken, kwam het daarna nog tot een tenor battle tussen Bud en mij.

Toen ik met hem in de kleedkamer zat, kreeg ik allerlei verhalen te horen over vroeger.

Hier is zo'n verhaal, wat ik je niet wil onthouden.

Bud arriveerde op een dag in Italië en werd in de Romeinse luchthaven Leonardo da Vinci opgewacht door het bestuur van de Federazione Italiana Del Jazz.

Na wat handjes schudden en andere plichtplegingen, vroeg een van de bestuursleden aan Bud:

"Prego Signor Freeman...eh, eh...what Airlines?"

Bud antwoordde: *"Oh, I had a great Flight on TWA"*

"Si, si Signor Freeman, but eh.....mi scusi...what Airlines?"

Freeman: *"That stands for Trans World Airlines"*

"Si, si Signor Freeman, but what.....eh...mama mia, eh.....scusi Signor Freeman.... where Airlines?"

Bud begreep niet goed waar het precies om ging, dus ging hij maar geduldig verder met aan de heren duidelijk te maken welke luchtvaartmaatschappijen er nog meer op Amerika vlogen.

Uiteindelijk gaven beide partijen de vruchteloze discussie op en sloeg de frustratie toe.

Na een wanhopige stilte veerde ineens een van de Italiaanse bestuursleden op, stak zijn hand uit en riep: *"Airlines!!!!"* Iedereen draaide zich om naar de aankomsthal en wie kwam daar naar buiten? **Earl Hines**... Bud Freeman kondigde zijn pianist die avond aan als 'Airlines' en de Italianen juichten hun idool toe...

Diezelfde Bud Freeman maakte destijds deel uit van een soort All Star band, die optrad onder de naam **The World's Greatest**

Jazzband. Deze enigszins overtrokken benaming leidde wel eens tot misverstanden, zoals op 'n keer in de Country Club van Oklahoma, toen een mevrouw aan Bud vroeg: *"Zijn jullie werkelijk de beste Jazzband van de wereld?"*

Bud antwoordde daar bevestigend op en toen zei die oude dame, *"Oh, dan bent U zeker Benny Goodman?"*

"Ja, dat klopt", zei Bud.

"Maar ik dacht dat u al dood was..."

"Ja, dat ben ik ook" zei Bud en liep onverstoorbaar door, de vrouw in verwarring achterlatend.

Foto: archief Jack van Poll

(v.l.n.r.) Joep Peeters, Bud Freeman en Jack van Poll (Jazz Meeting Tilburg 1977)

JAZZ 2010-2011 /2

**cultuurcentrum
strombeek
grimbergen**

Jazz meets Classic

**JEF NEVE & LIEBRECHT
VANBECKEVOORT**

IF MOZART AND MONK WERE BROTHERS

wo 2/2/2011 — 20.30 u

Een avond vol inspiratie, geleend uit het verleden, en met passie gebracht vandaag.

Tickets: €22 - €20,50 (60+) - €10 (-26)

PIERRE VAIANA

ITINERARI SICILIANI

wo 2/3/2011 — 20.30 u

Een vruchtbare omhelzing van muzikale genres en culturen.

Met Pierre Vaiana (sopraansaxofoon), Salvatore Bonafede (IT - piano), Manolo Cabras (IT - contrabas), Lander Gyselincx (drums)

Tickets: €12 - €10,50 (60+) - €8 (-26)

**EVE BEUVENS TRIO &
MATHILDE RENAULT TRIO**

DUO-AVOND JAZZ LADIES

wo 13/4/2011 — 20.30 u

Twee ensembles van twee sterke persoonlijkheden brengen frisse, hedendaagse jazz op één avond.

Eve Beuvsens Trio: Eve Beuvsens (piano), Yannick Peeters (contrabas), Lionel Beuvsens (drums)

Mathilde Renault Trio: Mathilde Renault (piano, zang), Janos Bruneel (contrabas), Teun Verbruggen of Stijn Cools (drums)

Tickets: €12 - €10,50 (60+) - €8 (-26)

David Linx

“Frankrijk heeft mij geadopteerd”

Hij heeft net het drukste jaar van zijn carrière achter de rug. Zijn dubbel-cd met Maria João en het Porto Symphony Orchestra is pas uit en er staan nog eens drie nieuwe cd's op stapel. Hij reist de wereld rond en zingt overal voor volle zalen. En toch is er iets dat wringt bij David Linx (45). Want in eigen land geniet de jazzzanger niet de erkenning die hem tot in het verre buitenland wél te beurt valt.

foto: © Jos Knaepen

“Correctie”, vertelt Linx in het leslokaal van het Brusselse conservatorium, waar hij elke maandag lesgeeft en ons als een spraakwaterval te woord staat. “In Brussel en Wallonië voel ik me wél gewaardeerd. Het is alleen in Vlaanderen dat men aan mij geen aandacht besteedt.”

En dat terwijl Linx intussen toch een indrukwekkende carrière achter de rug heeft. Met pianist **Diederik Wissels** maakte hij al een reeks cd's die zonder uitzondering in Frankrijk de hemel werden ingeprezen. *Up Close* uit '95, *Bandarkah* uit '98 en *This Time* uit 2003 was voor *Jazzman* zelfs de *Choc de l'année*, de cd van het jaar. En in 2005 werd hij bij onze zuiderburen zowaar Chevalier des Arts et des Lettres, een eer die voordien alleen onze landgenoten Axelle Red, Arno en Maurane te beurt was gevallen.

“Die eretitel heeft in Wallonië en Brussel wel wat teweeggebracht”, vertelt Linx. “Dan is mij zelfs gevraagd om in aanwezigheid van de koning het nationaal volkslied te komen zingen bij de viering van 175 jaar België. Dat was heel tof.”

Maar het was wel de Franse gemeenschap die jou daarvoor uitnodigde, niet de Vlaamse?

Dat klopt. Bert Anciaux, toen minister van Cultuur, heeft me destijds steun beloofd voor de opnames van onze cd *Follow the Songlines*, die nu pas uit is. Maar hij heeft die op het laatste moment weer ingetrokken. Ik ben in het buitenland altijd de ambassadeur van België en dat was de enige keer dat ik om steun had gevraagd. De zoveelste klap voor mij.

Hoe komt het dan dat je voor het grote publiek in Vlaanderen al die tijd relatief onbekend bent gebleven?

Als journalisten niet of alleen maar negatief over je schrijven en festivals je niet willen uitnodigen, dan kan het publiek je niet kennen. Maar goed, het raakt mij niet meer. Ik heb zo'n drukke agenda, ik ben permanent op tournee, van Brazilië over Amerika tot zowat overal in Europa. Met **Gonzalo Rubalcaba** heb ik recent nog Brazilië afgereisd. Ach, ik kan alleen maar vaststellen dat er in Vlaanderen een bepaalde sfeer is gecreëerd tegen mij. Ik wil er geen verklaring meer voor zoeken. Vroeger heeft me dat wel geraakt, maar nu ben ik vooral verwonderd als iemand uit Vlaanderen mij wil interviewen. Maar met het publiek in Vlaanderen heb ik nooit problemen gehad. Deze zomer heb ik in Oostende gespeeld en dat was tof. Als ik in Vlaanderen speel ben ik wel altijd een beetje nerveus.

In Frankrijk ben je een echte ster. Het decennium 00-10 is je carrière er alleen maar op vooruit gegaan?

Absoluut. Ik woon nu twaalf jaar in Parijs, daarvoor heb ik veel tussen New York en Brussel ge-

pendeld. Met Diederik Wissels ben ik doorgebroken in '95 in Parijs en dat heeft onze Europese markt geopend. In '95 hadden we *Up Close* opgenomen. Aanvankelijk had geen enkel label interesse, maar dan is die cd door Label Bleu uitgebracht en na een zestal maanden is die als een trein beginnen te verkopen.

Frans jazzbladen schrijven je vaak de hemel in. Frankrijk is echt wel je thuisbasis geworden? Ja. Ik ben meer dan geadopteerd in Frankrijk. Ik krijg er altijd een eervolle attentie als ik een nieuwe cd uitbreng. In eigen land was ik dat absoluut niet gewoon. Ik heb echt moeten wennen aan die belangstelling in Frankrijk.

Drie jaar geleden stond je op Middelheim met het Brussels Jazz Orchestra. Dat moet toch heel bijzonder zijn voor jou, want je vader, BRT-producer Elias Gistelincq, heeft het festival destijds opgericht.

Natuurlijk is Middelheim voor mij bijzonder. Ik ben daar opgegroeid! Mijn vader nam me van bij de eerste editie in '69 mee. Ik was toen vier jaar oud. Ik heb elke editie meegemaakt. Er waren altijd mensen aan wie ik vasthing backstage: **Eddie Jefferson, Sonny Rollins, Sarah Vaughan, Betty Carter...** Of **Kenny Clarke**, bij wie ik ook een tijdje gewoond heb in Parijs. Mijn peter is (saxofonist) **Nathan Davis**. Mijn tweede naam is Nathan.

Voel je je intussen meer Fransman dan Belg?

Neen, je kunt nooit weggaan van waar je geboren bent. Je geboorteland blijft je geboorteland.

Maar Frankrijk is wel je adoptieland?

Dat wel. Maar officieel Fransman worden, wil ik niet. De paperasserij daarvoor is ook te ingewikkeld.

Voel je je emotioneel meer Fransman dan Belg?

Ik ben altijd een soort nomade geweest. Ik ben nu alweer twee weken onderweg zonder thuis te zijn. Mijn land is daar waar mijn bed staat en waar ze van mij houden. Niet alleen het publiek, maar ook de structuur die je nodig hebt tussen jou en het publiek. Anders zit je vast.

Paolo Fresu, Ivan Lins, Marc Ribot, Gonzalo Rubalcaba en vele anderen: allemaal grote namen met wie je hebt samengewerkt. Wat was voor jou het hoogtepunt van de voorbije tien jaar?

Ik leg in elke plaat mijn hart en ziel, maar het belangrijkste is toch die doorlopende werrelatie met Diederik Wissels. Om de twee platen maken we er een samen. Dat duo heeft ons internationaal laten doorbreken. Maar ook mijn cd met het BJO gaf me veel plezier, die hymne voor de Olympische Spelen in Peking die ik mocht maken, en nu onze dubbel-cd met (de Portugese zangeres) **Maria João**. Ik beleef eigenlijk een tweede vocale en muzikale jeugd. Net gisteren heb ik nog opgenomen met het BJO voor onze volgende cd, een bewerking van *Porgy and Bess*.

Vergeet niet: ik heb nooit één zangles genomen. Ik was voordien drummer. Ik heb nog gespeeld met zanger **Mark Murphy** als die op tournee was in ons land. Ik heb **Ella Fitzgerald** ontmoet, en werkte lange tijd zes uur per dag met haar platen. Ik weet hoe die

dingen in mekaar zitten, maar autodidacten willen hun grenzen overschrijden. **Maria João** heeft dat ook. Wij zijn net twee kinderen als we samen zijn. We hebben altijd zin om onze grenzen te verleggen.

Vreemd dat u aanvankelijk drummer was.

Ik heb zelfs nog gedrumd in een kwartet met **Steve Coleman** en **Pierre Van Dormael**. Ach, dat jullie zo weinig van mij weten... Dat is Vlaanderen. Voor jullie is het altijd dat ik met die grote namen *mag* samenwerken, maar ik ben 45 jaar en ik weet wat ik kan: *I can sing*. Dat komt misschien defensief over, maar die dingen mogen eens rechtgezet worden.

Waarom ben je met drummen gestopt?

Omdat ik niet goed genoeg was. We hadden toen ook een trio met Diederik en **Hein Van de Geyn** op bas, waarmee we de Amerikaanse gasten die door het land toerden, begeleiden. Niet alleen **Mark Murphy**, maar ook **Harry Sweets Edison, Teddy Edwards, Charles Tolliver...**

Maar ik ben altijd zanger willen worden, al van toen ik vijf of zes jaar oud was. Toen mijn vader *Sketches of Spain* van **Miles Davis** opzette, bewoog ik niet meer. Ik dacht dat Miles een zanger was. Hij speelde als iemand die zingt. Voor mij was Miles de eerste trompettist die zo sensueel was, de eerste op wiens muziek mensen de liefde hebben bedreven.

David Linx:

“Mijn land is daar waar mijn bed staat en waar ze van mij houden”

Mijn vader zette ooit een opname op van een concert van **Ray Charles** in Juan-les-Pins. Toen ik dat hoorde wilde ik meteen ook zanger worden. Van mijn zesde tot mijn twaalfde heb ik platen van **Ella Fitzgerald** meegezongen. Soms uren per dag. Maar ik wilde die zang beschermen. Ik vond dat ik daarmee moest optellen. Als zanger moet je sterk staan, want jazzzangers kunnen storen, heb ik al gemerkt. Pas toen ik bij (de Amerikaanse schrijver, nvdv.) **James Baldwin** ben gaan wonen is dat voor mij de legitimiteit geweest om zanger te worden.

Hoe heeft Baldwin dan de doorslag gegeven?

Ik wilde niet doorgaan voor de blanke die zwart wilde zijn. Zulke clowns zijn er al genoeg. Maar Baldwin zei: *you wanna sing? Sing!* Ik heb bij hem gewoond van '80 tot '87, in Zuid-Frankrijk en New York. Zo ben ik opgegroeid in een Afro-Amerikaanse context.

Je hebt met Baldwin in '89 ook een plaat gemaakt, die in 2000 is heruitgegeven. De belang-

rijkste die je hebt gemaakt?

Het belangrijkste is dat je projecten aandurft waarin niemand gelooft. Ik herinner me nog dat ik 19 was. Ik zat bij Baldwin buiten op zijn terras. We hadden wat gedronken. *We gaan een plaat maken*, zei ik, en hij zei meteen ja. Ik had dat ook met andere projecten. Het project met BJO of nu die dubbele cd met symfonieorkest en met **Maria João**, dat is het moeilijkste van mijn leven geweest. Eindelijk heb ik er een platenlabel voor gevonden, **Naïve**. Zij zullen ook de *Porgy and Bess*-opnames met het BJO uitbrengen. Voor mij zijn dat echt grensverleggende projecten.

Je zingt ook in het Portugees en zelfs het Arabisch? Waar heb je die talen geleerd?

Door te luisteren. Ik heb zoveel geluisterd naar **Abelhalim Hafez**, een Egyptische zanger die mij sterk heeft beïnvloed. En **Elis Regina** en **Milton Nascimento!** Ik ben niet naar Brazilië gegaan. Ik heb gewacht tot ik er kon gaan spelen, en dat is gelukt met **Gonzalo Rubalcaba**. En **Ivan Lins** heb ik ontmoet via **Toots**. Hij hield zo van mijn muziek. In de jaren 90 al stuurde hij me nummers toe. Fantastisch. Ik luister al sinds mijn jeugd naar **Ivan Lins**. Ik zing ook wel Portugees, maar ik wil het verbeteren. Want in 2012 ga ik in Lissabon in een opera zingen. Ik heb nu een privé-leraar Portugees genomen.

Ik heb net opgenomen met **Lenine**, een van de grootste zangers van Brazilië. En ik heb de jongste cd van **Ricardo Teté** geproduceerd. Daardoor krijg ik veel aandacht in Brazilië. In Parijs zijn er al jonge Brazilianen mij speciaal komen opzoeken.

In de jazz is Kurt Elling dezer dagen misschien de meest geroemde zanger. Ken je hem?

Wij komen een beetje uit dezelfde school. Hij heeft gestudeerd bij **Mark Murphy** en dat hoor je heel goed. Ik ken niet zoveel zangers. De pers heeft liever zangeressen. Muzikanten zijn heel hard voor zangers: je moet écht goed zijn vooraleer ze jou waarderen. Bij een zangeres komt er nog charme kijken. Een zanger moet gewoon zingen. Grote muzikanten proberen dicht bij de zang te komen. **Jan Garbarek, John Coltrane, Miles Davis**: ze zingen hun instrument. **Egberto Gismonti** (Braziliaans gitarist en pianist, nvdv.) is voor mij de grootste.

Je agenda zit goed vol, zie ik op je myspace-website.

Een jaar zoals dit kan ik nooit meer meemaken. Ik heb veel als producer gewerkt, voor de Cubaanse zanger **Erick de Armas**, voor pianist **Daniel Goyone**, heel veel gastopnames gedaan, zoals met **Nguyen Lê**. Ik heb een eigen cd opgenomen met **Rhoda Scott, André Ceccarelli, Julien Loureau**, **Nguyen Lê** en **Paolo Fresu** en **Lenine**. Die verschijnt in 2011, en nu in december komt ook een jazzopera uit die ik met **Laurent Cugny** heb opgenomen. Echt: ik heb nooit zo'n druk jaar gehad. Dat neemt heel veel energie. Maar de wereld rondreizen met datgene waar je als kind van hebt gedroomd is voor mij het meest fantastische. Dat ik die erkenning krijg, is een zeer bevrijdend gevoel.

Peter De Backer

10CD BOXEN

KIND OF JAZZ

PRACHTIGE COLLECTIE MET DE GROTE NAMEN DIE VANAF DE JAREN 40 DE JAZZ EEN NIEUW GEZICHT HEBBEN GEGEVEN.

VERKRIJGBAAR BIJ

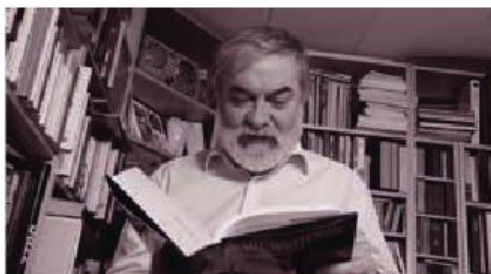

www.fnac.be

OOK IN DEZE SERIE: JOHN COLTRANE - STAN GETZ - ARTIE SHAW - DJANGO REINHARDT - THELONIOUS MONK - CHARLES MINGUS
BILLIE HOLIDAY - BEN WEBSTER - DEXTER GORDON - LIONEL HAMPTON - SONNY ROLLINS - OSCAR PETERSON - ART PEPPER - JIMMY SMITH
DAVE BRUBECK - LESTER YOUNG - GENE KRUPA - ART BLAKEY - BUD POWELL - HORACE SILVER - CANNONBALL ADDERLEY - MAX ROACH

De jaren hoe?

Marc Van den Hoof

Van december 1967 tot februari 1975. Éénenzestig afleveringen liggen hier voor me van de programmabrochure van de Jazzsectie van de Belgische Radio en Televisie, Producer Elias Gistelincq, Bureau E.T. 71, Eugeen Flageyplein 18, Brussel 5. Zou dat de complete collectie zijn?

Nu het grote archiverings- en digitaliseringsproject van de omroep echt is begonnen, zou het wel eens goed zijn te vernemen hoe volledig of onvolledig m'n stapel eigenlijk is. Was Elias Gistelincq al eerder begonnen met de brochure?

Een gestencild (gestencild!?) overzicht van wat er de komende maand in de jazzprogramma's zou zitten van, toen nog, het **Eerste Programma** (dinsdag van kwart over vijf tot zes *Original Jazz*, samenstelling: Eugeen Suykerbuyk, presentatie: Jeanne Sneyers; woensdag van na het nieuws van vier uur tot vijf *Jazz voor de jeugd*, samenstelling: Luc Goosen, presentatie: Reinhilde Demets; donderdagavond van half elf tot elf *Jazzmagazine*, Walter De Block en Jeanne Sneyers; vrijdag van na het nieuws van vier uur tot vijf *Swingin Tea-Time*, Luc Goosen; zaterdag van vijf over halfzes tot zes, afwisselend *Spirituals en gospelsongs*, door Alfons Dirix en Herwig Haes, en *Jazz en poëzie* van Walter Van Dijk; ook op zaterdag, van acht tot negen, *Jazz in Europa*, Elias Gistelincq en Julien Put, met op 2/12/1967 een aflevering die tot kwart over negen zal duren: Miles Davis in de Koningin Elisabethzaal in Antwerpen met Wayne Shorter, Herbie Hancock, Ron Carter en Tony Williams, het tweede deel van een concert dat het ééntwintigste *Jazzpanorama* van de BRT was geweest).

Het **Tweede Programma**, zijnde **Hasselt** (*Jazzcontouren*, op woensdagavond van kwart voor elf tot elf uur, samenstelling en programmatie: Pol Cabus), **Gent** (*Jazz-Wegen*, op vrijdagavond van tien tot halfelf, samenstelling: André Degrave, presentatie: Nand Baert, met o.m. op 15 december 1967 een aflevering onder de noemer *Jazzconcours* met als toelichting 'een vorm van quizwedstrijd'), en **Brabant** (*De Jazzspeler*, op zaterdag van zes tot halfzeven, samenstelling afwisselend Juul Anthonissen en Hugo Hellemans, presentatie: Bob Boon, met op 2, 16 en 30 december afleveringen van H.H. over de jazz in Polen en in de Sovjet-Unie).

En dan nog het **Derde Programma**: de stereo-uitzending van *Jazzpodium* op zondag van halfzeven tot zeven, samengesteld door Elias Gistelincq zelf en gepresenteerd door Reinhilde Demets, met die maand vijf keer John Coltrane, die in juli '67 was gestorven: *A Love Supreme*, *Chim Chim Cheree*, *Ascension* (*Ascension!*), *Live At The Village Vanguard Again* en *Kulu Se Mama*. Op donderdag van halfelf tot elf, in mono: *Jazzma-*

gazine, Walter De Block en presentatrice Jeanne Sneyers. En op vrijdagavond van tien over elf tot tien over halftwaalf, en weer in stereo: *Jazzdiscotheek*, samenstelling: Juul Anthonissen, presentatie: Julien Put.

Zo was het in de radio z'n 'jaren stillekes': het waren wat de jazz betreft zo te zien 'de jaren luid!' Jazz op alle golflengten, variërend van een kwartiertje hier tot een vol uur daar. En bovendien de brochure, met behalve de hierboven samengevatte gedetailleerde informatie, ook nog bijdragen van Suykerbuyk over Bix Beiderbecke, van Luc Goosen over ragtime (met 'notenvoorbeelden' van Scott Joplin en – ter vergelijking – van het tweede deel van

Mozarts klaversonate KV 311), van Walter De Block over *East Meets West* in de jazz, (Achmed Abdul-Malik, Yusef Lateef, Randy Weston, Duke Ellington...), van Alfons Dirix over spirituals en gospelsongs, van Juul Anthonissen over Don Ellis, plus nog een gedicht van Erich Fried, vertaald door Gerrit Kouwenaar voor het programma *Jazz en poëzie* van Walter Van Dijk. In de loop van de daaropvolgende jaargangen duiken de namen op van Sim Simons, Mon Devoghelaere, Willy Faes, Willy Roggeman, Fred Van Hove, en de programma's *Jazz Is*, *Jazz Nu* en *The Jazz Cats' Monday Night*.

Iemand om het eens allemaal gedetailleerd uit te pluizen a.u.b., van toen tot nu. En in afwachting: hoe compleet is mijn stapel? Met dank. En denkend aan Elias Gistelincq, daar op de tussenverdieping (Etage, Tussenverdieping) 71, in het Flageygebouw. Elias, Elias!

Elias Gistelincq

Bart Maris

Met het aantal groepen waarin Bart Maris (45) speelt of speelde, kunnen we hier twee bladzijden vullen. Laten we alleen Moker en Flat Earth Society vernoemen, twee bands die illustreren wat de trompettist het liefst doet: jazz spelen, maar dan wel met een hoek eraf. We lieten hem naar deze cd's luisteren, benieuwd naar zijn commentaar.

Carlo Nardoza Quintet

Birth of the Italobel, uit *Winterslag*, Prova/Biscaglia Music, 2008. Carlo Nardoza, trompet; Daniël Daemen, sax; Melle Weijters, gitaar; Tom Van Acker, bas; Steffen Thormählen, drums; Gwen Cresens, accordeon.

'Een recente opname. Die accordeon klinkt als Richard Galliano. Een heel licht stuk, een lekker bopthemaatje. Dit zijn duidelijk Europese blazers. Het zou Paolo Fresu kunnen zijn. Neen, nu klinkt die trompet toch wel te fel. Ik zoek in de Italiaanse school: Pino Minafra is het zeker niet en Enrico Rava's toon is nog zachter dan dit. Is het die Zwitser, Franco Ambrosetti?'

(Achteraf) 'Carlo Nardoza! Mooi! En Gwen Cresens zal blij zijn dat ik aan Galliano dacht. Aan de klank van Nardoza's trompet hoorde ik in ieder geval dat het geen Amerikaan was. Dat soort arrangementen maken Amerikanen nooit. Mooie sound ook, uit die studio van Pino (Guarraci, van *Studio Crescendo in Genk*, nvdv.).'

Freddie Hubbard

Hub-Tones, uit *Hub-Tones*, Blue Note, 1962. Freddie Hubbard, trompet; James Spaulding, altsax; Herbie Hancock, piano; Reggie Workman, bas; Clifford Jarvis, drums.

(onmiddellijk) 'Dat staat op mijn iPod! (enkele seconden later) Freddie Hubbard! Freddie is uniek, een eigen stem. Miles Davis maakte zware stijlkeuzes en wilde bijvoorbeeld niets van Ornette Coleman weten. Freddie heeft nooit die keuzes gemaakt. Hij voelde zich in alle watertjes thuis. Soms speelde hij zelfs superkitsch, maar je vindt hem ook op *Ascension* van John Coltrane, *Out to Lunch* van Eric Dolphy en *Free Jazz* van Ornette Coleman! Bij vaklui is Freddie zéér bekend. Maar zijn muziek is te divers om goed te marketen, vandaar dat

hij misschien minder bekend is geworden dan zijn collega's. Ik heb hem nog live gezien in Brugge: indrukwekkend, superenergiek.'

'Op het eind van zijn carrière kon hij door gesprongen lippen nauwelijks nog spelen. Miles bleef altijd in de business, ook al speelde hij nog nauwelijks een paar noten. Freddie Hubbard kwam zonder werk te zitten, terwijl hij toch nog *masterclasses* had kunnen geven, ook zonder zelf stukken voor te spelen. Welke trompettist zou niet willen weten hoe Hubbard dat destijds allemaal had bekostigd?'

Frank Zappa

'Dit klinkt als Frank Zappa, maar ik weet niet zeker of hij het wel zelf is. Die trompettist speelt als een aanhanger

Dupree's Paradise, uit *Make a Jazz Noise Here*, Zappa Records, 1988. Frank Zappa, gitaar, directie. Twaalfkoppige band, met onder anderen Walt Fowler, trompet; Bruce Fowler, trombone.

draaid, hoorde je zelden een trompet. Daardoor was er geen band tussen waar ik mee bezig was en de muziek die ik op de radio hoorde. Bij Zappa kwamen die twee leefwerelden samen. Zo ben ik opnieuw begonnen trompet spelen.'

Nils Petter Molvaer

Solid Ether, uit *Solid Ether*, ECM, 1999. Nils Petter Molvaer, trompet, beats, sound treatment; Eivind Aarset, gitaar, electronics; Audun Erlien, bas; DJ Strangefruit, stem; Per Lundvall en Rune Arnesen, drums.

'Is dit wel jazz? Ik hoor de Noorse school. Met Flat Earth Society hebben we al op het Noorse jazzfestival Vos-sajazz gespeeld en daar hoorde ik dergelijke groepen. De twee grootste Noorse trompettisten zijn Nils Petter Molvaer en Arve Henriksen. Dit moet NPM zijn. Op *Motives for Jazz in Genk* heb ik hem eens gezien met een echte rockshow. Mooi, maar als het over trompet

met elektronica gaat, ben ik meer verzot op Henriksen, Toshinori Kondo of Cuong Vu. NPM doseert zijn trompet heel mooi, misschien dat hij daardoor wat slijmerig klinkt. Of zweverig, tenslotte is dit ECM.'

Dave Douglas

Charms of the Night Sky, uit *Charms of the Night Sky*, Winter&Winter, 1997. **Dave Douglas**, trompet; **Guy Klucevsek**, accordeon; **Mark Feldman**, viool; **Greg Cohen**, bas.

(Onmiddellijk) 'Dat is Guy Klucevsek met Dave Douglas. Ik speel ook in duo met een accordeonist Stijn Bettens. Ik ben fan van alles wat Dave Douglas doet, en dat is heel wat. Hij heeft al een onwaarschijnlijk parcours afgelegd. De eerste plaat van de groep Fukkuduk waar ik op meespeelde was geproduceerd door de man van Doctor Nerve, en bij die band speelde Dave Douglas trompet. Doctor Nerve speelde zeer funky muziek, Zappa-esk. Douglas is daar weggegaan en later pas echt boven water gekomen toen hij bij John Zorn ging spelen. Maar je hoort hem ook bij Suzanne Vega! Je herkent zijn klank heel makkelijk. Maar Douglas heeft vooral een eigen taal, een soort lyrisme, maar iets minder gepolijst dan de Italiaanse school. Intussen speelt hij meer *middle of the road*, maar het

blijft een vol verhaal. Douglas is voor de jazz wat Zappa was voor de rock: zeer divers en met uiteenlopende aantrekkingskracht.'

Matthew Shipp

Gesture, uit *Pastoral Composure*, van Matthew Shipp, ThirstyEar, 2000. **Matthew Shipp**, piano; **Roy Campbell**, trompet; **William Parker**, bas; **Gerald Cleaver**, drums.

'Eerst dacht ik aan een Europese trompettist, maar nee, dit is een Amerikaan. Eddie Henderson? Een supereenvoudig verhaal, heel lyrisch. Manfred Schoof deed ook wel zulke dingen. Of is dit misschien Zuid-Afrikaans? Neen? Olu Dara, misschien?' (na info over de trompettist) 'Campbell speelt hier iets te lang getoneerd. Maar plots geeft hij dan weer felle energietoten. Terwijl de piano heel anders klinkt. Die doet me eerder aan (Zuid-Afrikaan) Chris McGregor denken. Dit is Matthew Shipp, zegt u? Ik zou hem hier nooit herkend hebben. Vorig jaar heb ik met hem een duoconcert gegeven in de Beursschouwburg. We hebben daarvoor zelfs twee dagen samen gerepeteerd. Maar uiteindelijk was ons concert volledig geïmproviseerd. Dat vond Shipp de meest faire deal. Shipp heeft veel diverse zaken gedaan, luister maar eens naar zijn plaat met DJ Spooky.'

Bert Joris

Magone uit *Magone*, Dreyfus Jazz, 2007. **Bert Joris**, trompet; **Dado Moroni**, piano; **Philippe Aerts**, bas; **Dré Pallemmaerts**, drums.

'De trompettist is zeer trefzeker en kiest zijn noten zorgvuldig. Hij blijft bewust die ondertoon bespelen, zoals een Eric Vloeimans. Roy Campbell vond ik veel meer *action painting*, dit blijft veel meer bij de zaak en springt nooit uit de band. Ik hoor géén sax: mooi is dat, een band met trompet als enige blazer.'

'Dit klinkt als Bert Joris. Dat minimalisme past bij hem. Zeer smaakvol. Bij Campbell hoorde ik een waterval van noten, hier hoor ik lijntjes die zo van Bert Joris komen. Is het Bert Joris zelf? Bert is uniek! Hij heeft een eigen trompetstem in de keuze van zijn noten, zijn klank en zijn composities. Dat is allemaal één coherent verhaal. Bert was mijn eerste trompetleraar, in Dworp. Een zeer intelligente muzikant, hij rijdt zich nooit vast. Alles blijft fris. Een zachte klankkleur ook, heel Europees.'

Muziekkeuze en reacties opgetekend door
Peter De Backer

BOZAR MUSIC

15.11 BRAD MEHLDAU SYMPHONIC

29.11 BUGGE WESSELTOFT

04.12 HERBIE HANCOCK & HIS BAND

19.12 DAVID MURRAY PLAYS NAT KING COLE

PALEIS VOOR
SCHONE KUNSTEN,
BRUSSEL

PALAIS
DES BEAUX-ARTS,
BRUXELLES

CENTRE
FOR FINE ARTS,
BRUSSELS

WWW.BOZAR.BE | + 32 (0)2 507 82 00

Brad Mehldau © Michael Wilson, Bugge Wesseltoft © Levent, Herbie Hancock © Douglas Kirkland, David Murray © Enrique De La Uz

Belgische jazzmusici op Budapest Jazzforum

De Werf organiseerde in 2005, 2007 en 2009 (alternerend met het festival Jazz!Brugge) de Flemish Jazz Meeting. Deze manifestatie beoogt de jazz uit Vlaanderen en België te promoten naar de Europese podia. Dat dit succesvol is, wordt o.m. bewezen door de grote aanwezigheid van Belgische muzikanten op het Budapest Jazzforum (voorheen MOL Jazzfestival). De organisatoren, het Budapest Music Center, zijn vanaf de eerste editie trouw aanwezig op de Flemish Jazz Meeting.

Tamás Bogнар en zijn team schuwen het avontuur niet. De combinaties van buitenlandse met Hongaarse musici monden meestal uit in een reeks verrassende, coherente ensembles. Dit stelden we vooral vast bij de optredens in kunstencentrum Trafó. Hier was cymbalonspeler **Miklós Lukács** drie dagen de centrale gast. Het waren meteen ook de hoogtepunten van het festival. Het **Ozone Trio**: **Christophe Monniot** (sax/electronics), **Emil Spányi** (p) en **Joe Quitzke** (d) + Miklós Lukács brachten een verbazingwekkende mix van traditie en electronics. Daarvoor hadden we al kunnen genieten van het uitstekend **Pulcinella + Dzsindzsa**, een combinatie van een Franse en Hongaarse band: twee bassisten, twee drummers, twee rietblazers en een accordeon. Ze brachten afwisselend stomende, bezwerende en subtiele muziek uit diverse invloedssferen (rock, reggae, folklore en rock 'n roll). In de Budapest Jazz Club was het trio van vocalist (met het stemtimbre van Tim Hardin) **Gábor Winand**, contrabassist **György Orbán** en **Tuur Florizoone** al begonnen: een geslaagd concert waarin alle drie de actoren mooi aan bod kwamen. Elk kreeg ruimte voor improvisatie. Klasse. De dag werd afgesloten met een kwartet gevormd door twee telgen uit de Lakatosdynamie (pianist **Róbert Szakcsi** en bassist **Krisztián Pecek**) en **Dré Pallemmaerts** en **Bert Joris**. Het werd een mooie set met heel rake interventies van de pianist en een zeer dynamische Dré. Ook op de openingsavond mocht Bert Joris aantreden als solist bij het **Modern Art Orchestra** o.l.v. trompet-

tist **Kornél Fekete-Kovács**. Hij vertolkte er o.a. een bloedmooie versie van *Mr. Dodo*. Tweede solist was de Spaanse saxofonist **Perico Sambeat** die o.m. het prachtige *Nido del Aire* (uit zijn cd *Flamenco Big Band* (Verve, 2008)) vertolkte.

Grencsó Open Collective met de Amerikaanse altsaxofonist **Lewis Jordan** openden de tweede Trafódag met een bruisende, hechte set met twee bassisten. Daarna werd het **Trio BraamdeJoodeVatcher** uitgebreid met violist/trompettist **Ferenc Kovács** en Miklós Lukács. Weerom was de interactie tussen de musici optimaal. Net als van de ontmoeting met het Ozone Trio (*This is C'est la Vie*, BMC CD 163) kwam er ook een eerder opgenomen studio cd uit (*Quintet*, BMC CD 179). In de Budapest Jazz Club was ondertussen de ontmoeting tussen het trio van de onvolprezen altsaxofonist **Viktor Toth** en de Belgische trompettist **Bart Maris** al aangevangen. **Mátyás Szandai** is een van de beste Hongaarse contrabassisten: een prachtig geluid, alerte reacties op zijn medespelers en heerlijk solowerk. Hij vormde met de Zweedse drummer **Robert Ikiz** de solide ritmetandem. Flarden in de Ornette Coleman sfeer (early years) werden afgewisseld met soms zweverige elektronische manipulaties. Een prachtig concert! Het **Dániel Szabó Trio** met de superbe Poolse trompettist **Piotr Wojtasik** sloten de avond af met een mainstream programma op hoog niveau. Ook hier excelleerde contrabassist Szandai die een waar kameleon blijkt.

De Belgische trompettist **Bart Maris** (links) met de onvolprezen altsaxofonist **Viktor Toth**.

foto: © Bálint Hrotkó

De Duitse vocalist Michael Schiefel (wat een stem!), de Deense pianist Carsten Daerr, cymbalonspeler Miklós Lukács en de onvermijdelijke Mátyás Szandai. Het absolute hoogtepunt van het festival!

De blazers van **Maák's Spirit** (Blondiau, Van Herzele, Massot en Orti) in combinatie met gitarist **Gábor Gádo**, bassist **József Barcza Horvúath** en drummer **Tamás Geröly** openden de laatste Trafó avond. Ondanks de schitterende solisten miste dit ensemble samenhang. De Hongaren werden weggeblazen. Dit was waarschijnlijk het gevolg van een tekort aan repetitie. Toch waren Jezz Nelson en Russell Finch van *BBC Radio 3 Jazz* terecht onder de indruk van de kwaliteit van 'onze jongens'. Een gemiste kans. Wat aan dit optreden ontbrak was dan wel te horen in het kwartet van de Duitse vocalist **Michael Schiefel** (wat een stem!), de Deense pianist **Carsten Daerr**, cymbalonspeler Miklós Lukács en de onvermijdelijke Mátyás Szandai. Het absolute hoogtepunt van het festival! Ze brachten muziek van The Police (*Tea in the Sahara*), een hommage aan de band van Sting, werk van Mendelssohn en J.S. Bach. Heerlijk! Er is eveneens een uitstekende cd uit van dit kwartet (*Gondellied in the Sahara*, BMC CD 173). Briljant! In de Budapest Jazz Club bracht het **Albert Sanz Trio** degelijke traditionele orgeljazz. Het **Marti Serra Quartet** met tenorsaxofonist **Gábor Bolla** verbaasde o.a. met een wervelend eerbetoon aan John Coltrane. Een waardige afsluiter.

De laatste avond ging door in het mooie Művészetek Palotája (Muziekpaleis). Het trio **Hans Lüdemann** (D), contrabassist **Sébastien Boisseau** (F) en drummer **Terzic** (Servië) bekoorden met een heel mooi concert. Lüdemann is een fel onderschat solist die het verdient om op onze festivals te staan. Groots hoe hij ook Afrikaanse ritmes in zijn set verwerkte. Het festival werd afgesloten door het **Mihály Dresch Quartet** met bassist Szandai, en de Amerikanen **Hamid Drake** (d) en **Lafayette Gichrist** (pianist bij o.a. David Murray). Het belang van meetings als de Flemish, Dutch en

Bremen Jazz Meeting, werd op dit festival duidelijk bewezen. Hierdoor groeien en verbeteren de contacten tussen de diverse Europese jazzscenes. Niemand twijfelt aan de artistieke kwaliteiten van de jazz uit Europa, maar de kennis over wat er bestaat is heel beperkt. Het brengen van andere Europese artiesten

op de diverse jazzfestivals is dan ook onontbeerlijk voor de verdere groei en ontplooiing van de jazz op en van het oude continent.

Jos Demol

Brussels
Antwerpen
Gent
Namur
Mouscron
Charleroi
Grimbergen
Meise
Lessines
Leopoldsbuurg
Comines
Ruiselede

THE BASILY FAMILY
KOEN DE CAUTER - RONY VERBIEST QUARTET
LOLLO MEIER - FAPY LAFERTIN QUARTET
JOOST ZOETEMAN GIPSY SWING QUARTET
SWING GADJÉ
DAVID REINHARDT TRIO
FABIEN DEGRYSE & Co
RENAUD CROLS TRIO
JAZZY STRINGS

Djangofolies
van 20 tot 30 januari 2011
du 20 au 30 janvier 2011
More information and program on www.brosella.be
and all the websites of the different venues.

Mike Zinzen:*“Ik heb altijd vermeden naar anderen te luisteren”*

“Volgens mijn dokter had ik al dood moeten zijn”, fluistert altsaxofonist Mike Zinzen (78). Een behandeling in het ziekenhuis ziet hij niet meer zitten. Een jaar geleden stopte hij met spelen – “die stress van de agenda was me te veel”. Toch verscheen vorig jaar nog een solo-cd – “solo voel ik me opperbest” – en recent werd nog een opname uit 1994 van zijn kwartet uitgebracht.

In zijn thuishaven Antwerpen in Jazzcafé Hopper ontmoeten we **Mike Zinzen**. Kwiek en levendig met twinkende ogen en borstelige wenkbrauwen zit hij voor ons en steekt rustig een volgende sigaret op. Hij is blij dat zijn vroegere opnames toch eindelijk op cd verschijnen.

Koos je voor een bepaalde richting in de muziek?
Het was vooral het instrument dat me aantrok, niet zozeer de muziek. Ik was gefascineerd door die blinkende saxofoon en de vele knopjes. Hoewel ik verschillende jaren freejazz speelde, was ik van oorsprong toch wel een gestructureerde speler. Van jongs af aan zocht ik de melodie. Ik speelde eerst nog fluit en klarinet om dan op mijn zestiende voor altsaxofoon te kiezen. De melodie, de harmonische structuur is voor mij toch bepalend.

Waren er bepaalde figuren waar je naar opkeek, bepaalde voorbeelden?
(resoluut) Nee, nee. Ik wilde mijn eigen muziek spelen en niet luisteren naar anderen.

Maar er waren de contacten met andere muzikanten...?

Als ik toch iemand moet noemen, dan is **Jack Sels** wel een figuur die me kan beïnvloed hebben. Ik heb hem goed gekend. Hij was een vriend. Maar dat had niets met muziek te maken. We gingen samen vissen. Jack Sels was een echte kunstenaar. Ik heb zeker niet willen spelen zoals hij. Integendeel.

Laatst ben ik nog, na 20 jaar, **Dave Pike** in Brussel gaan begroeten. Met hem maar ook veel andere Amerikanen heb ik gemusiceerd. De drummer **Al Jones** heb ik onderdak bezorgd toen hij hier wou blijven na een tournee met **Jackie McLean**. Jones heeft een tijd boven mijn café – de Antwerpse Mok – gewoond. Ik bracht hem in contact met muzikanten en zorgde dat hij kon optreden. Ik heb hem nog bij **Jack van Poll** geïntroduceerd.

In 1965 stond je op Jazz Bilzen en andere festivals, Jazz Middelheim...?

Nee, Jazz Middelheim is er nooit van gekomen. Spijtig. Misschien mijn eigen fout. In Bilzen kreeg ik ruzie met Juul Anthonissen. Door verschuiving in het programma mocht ik maar 20 in plaats van 40 minuten optreden. Samen met o.a. **Fred Van Hove** aan de piano kwam ik kwaad op het podium. Ik ben toen beginnen spelen met mijn ogen dicht en ik wou niet meer stoppen. Ze hebben me dan al spelende van het podium gedragen. Furius waren ze. Misschien dat daarom Jazz Middelheim er nooit van gekomen is.

Het was gek dat ze verschillende jaren in hun programaboekje een advertentie van Kodak opnamen met mijn foto met saxofoon. Dat vond ik fantastisch.

Selectieve discografie op cd

- Mike Zinzen – *Live met BRT Jazzorkest* (Applied Promotions - CP 520)
- David Crane – *Mike Zinzen – Duowerk* (Rainbow Management - CP 521)
- Mike Zinzen – *Solo* – Charles Cotteau Foundation 2009
- Mike Zinzen Quartet – *Flashes & Crashes* – OT-Productions 2010
- Mike Zinzen – *My Romance + Duet* (met Patricia Beysens) + *Duo* (met Paul Dumont) – verwacht 2011

Mike Zinzen met Archie Shepp en Joe Lovano backstage op Jazz Middelheim 2010.

Bestaan er opnames uit die periode?

In die tijd was platen maken nog niet vanzelfsprekend. Maar ik heb veel voor de radio mogen spelen. **Elias Gistelink** was toen producer en we waren kameraden, die heeft me veel gevraagd. Daar zijn in de studio van de BRT opnames gemaakt. Telkens ik een combinatie had van een aantal mensen, zei ik dat tegen Elias en dan werden we uitgenodigd op de radio en werd dat uitgezonden. De lp *Live met het BRT Jazzorkest* is op cd uitgebracht. Niet dat die opname veel betekende in mijn carrière. De muziek was wel oké, maar de verstandhouding met vooral de Franssprekende mensen lag me niet zo. Ik heb wel jaren met de Franstalige pianist **Jean Fanis** gespeeld, die ik respecteer.

Op Jazz Middelheim kwam je dit jaar kijken naar Archie Shepp...want die heeft jouw techniek overgenomen...

In de jaren 70 ben ik een achttal jaren opgetrokken met de Nederlandse groep **Sint Juttemis**. We speelden vooral in Nederland en Duitsland. Daar kwam ik geregeld **Archie Shepp** tegen en leerde ik hem persoonlijk kennen. Hij vertelde me dat hij door een mondoperatie nog moeilijk saxofoon kon spelen. En dan heb ik hem over mijn dubbelriet embouchure verteld. In feite ben ik daar op gekomen door Jack Sels. Die vertelde me dat de eerste saxofonisten klarinetten waren en de eerste klarinetten waren hoboïsten/fagotisten. Fagot en hobo hebben een dubbel riet verbonden met een embouchure anders dan bij de saxofoon. Op de conventionele manier bijten saxofonisten zich vast op het mondstuk. Ik vond het idee om die sax in de ruimte te laten hangen, om niet direct aan te blazen. Ik ben dat gaan oefenen en werd die techniek meester en heb nooit meer anders gespeeld.

Nu zag ik in augustus op Jazz Middelheim Archie Shepp na 20 jaar terug en kijk, we zijn nu met twee die een dubbelriet embouchure hanteren. Ik vind het esthetisch mooier zoals die sax dan hangt.

Je opnames verschijnen nu op cd...

De vorig jaar uitgebrachte solo-cd is in feite de afsluiting van mijn carrière. Ik ben nu een jaar geleden gestopt met optreden. De kwartet-cd die nu uitkomt, een opname van 1994, was blijven hangen door een faillissement van de toenmalige uitgever. Die wil dat nu goedmaken en zal ook binnenkort – de masters zijn klaar – de vinylplaten op cd uitbrengen. De lp *My Romance* komt op cd met de tracks van twee singles eraan toegevoegd. Ook een 4-tal lp's met Sint Juttemis zullen later op cd uitkomen.

Wie valt je op in de huidige jazzscene?

Wie me opvalt, is pianist **Erik Vermeulen**. Ook **Jef Neve**. Met beiden heb ik gespeeld. Ik kan nog veel namen noemen. Nu ik 's nachts moeilijk in slaap geraak, ga ik op *Youtube* naar jazzfilmpjes kijken. Ik heb nu een favoriet: **Tineke Postma**, een jonge Nederlandse saxofoniste, die staat daar te spelen, formidabel, ja, daar ben ik fan van.

Wat houdt je nog bezig?

Mijn saxofoon moet onderhouden worden. Dat doe ik zelf. En boven heb ik een naaiatelier, waar ik mijn hemden zelf maak. Mijn jongste dochter, Ysabel is net bevallen. Daar gaat mijn tijd nu naartoe.

Bernard Lefèvre

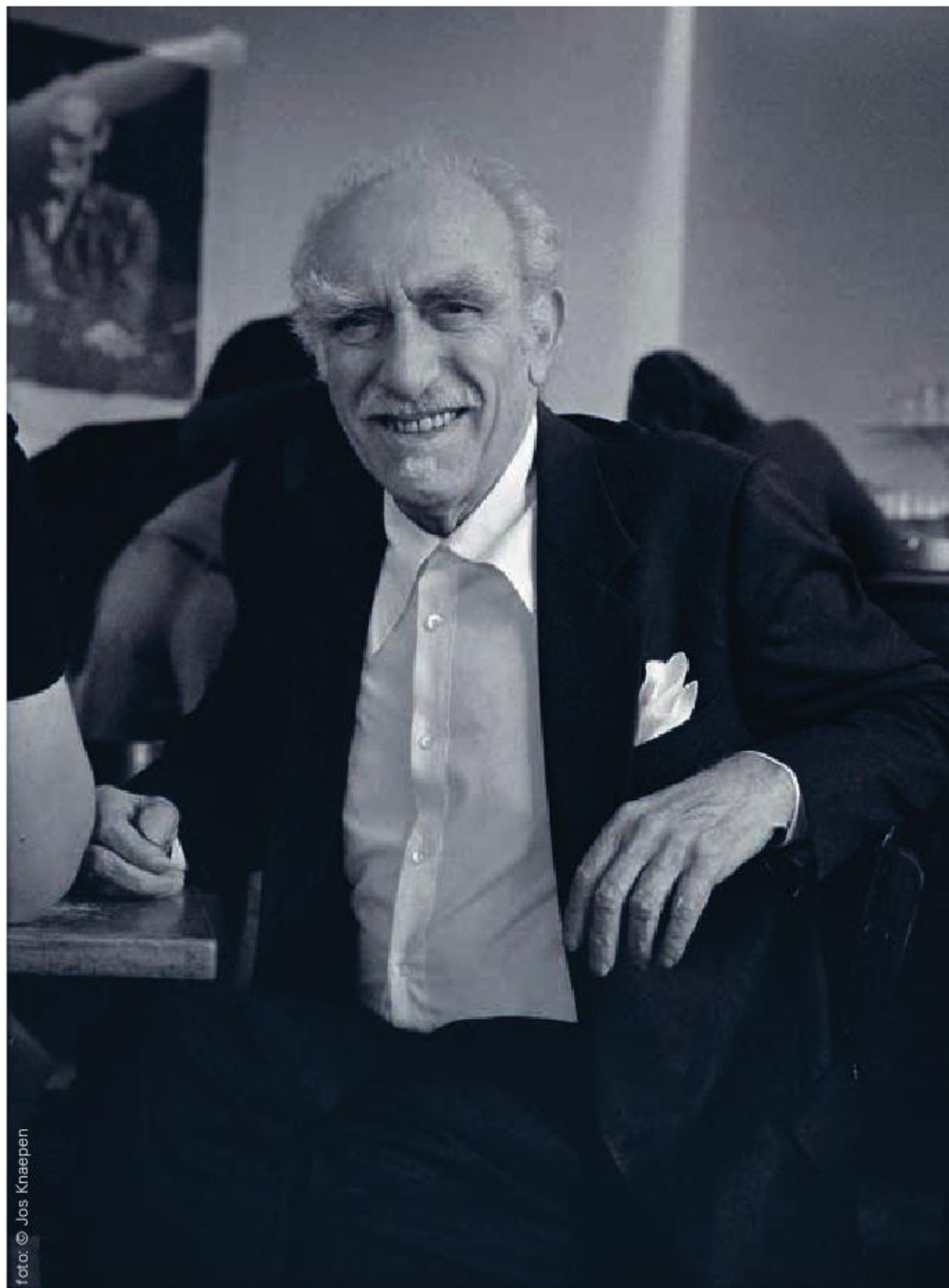

foto: © Jos Knaepen

Mike Zinzen

Geboren in Antwerpen, september 1932. Begon op 16-jarige leeftijd altsaxofoon te spelen. Tijdens legerdienst in 1952 was hij leider van een zevenmansformatie The Skylarks, waarmee hij toerde in Duitsland voor het daar gekazerneerd Belgisch leger. Na het uitbaten van verschillende jazzcafés (Gard Sivik, Mok en Sibemol) gaat hij in 1968 in de Muze freejazz spelen met verschillende formaties (Bird's Nest, Life Time). Met

de Jazz Combine eind jaren 70 keert hij terug naar de gestructureerde muziek. In 1980 wordt hij lid van het Nederlandse kollektief Sint Juttemis. Begin 1985 vormt hij opnieuw een kwartet. In de jaren negentig gaat hij ook in duo (met piano) en solo optreden. Als eigenzinnig en gepassioneerd muzikant werkte hij samen met dansers en dansgroepen, poëzie en toneel, solo-intermezzo's bij culturele manifestaties, enz.

Mike Zinzen schreef drie boeken: *Saxofonistisch bekeken*, *Filee Puur* en *De Spelende Mens* met autobiografische aantekeningen. Ooit heeft hij nog klokken hersteld en hij is altijd een uitvinder-knutselaar geweest. Zijn jongste dochter Ysabel (zie haar blog <http://nl.wordpress.com/tag/mike-zinzen>, nvdv) woont dichtbij, in Antwerpen, terwijl een andere dochter, Amber en zijn zoon Michael in het buitenland verblijven.

Geluksmachine

Mischa Andriessen

“Nederland wordt teruggegeven aan de harde werkers. De geluksmachine wordt uitgezet.”

Met de zelfverzekerde toon van degene die het gelijk twijfelloos aan zijn zijde vermoedt, wordt in de Tweede Kamer een einde gemaakt aan wat de hobby's heten te zijn van een linkse elite; natuurbehoud, een fair asielbeleid, al wat cultureel is en dat zweemt naar moeilijk, of dat gewoon onbekend is en dat wel aan zichzelf te wijten zal hebben en dus mag verdwijnen.

Soms ook zonder andere reden dan dat het schrappen van drie geweldige orkesten en een fantastisch koor nu eenmaal geld oplevert.

Misschien zou deze column eigenlijk over iets anders moeten gaan; niet over cultuur maar over het gebrek daaraan: er zit een partij in de Tweede Kamer die als er nu in Nederland verkiezingen zouden worden gehouden de grootste zouden zijn en de leden van die partij

applaudisseren als er besloten wordt dat Irakese asielzoekers ondanks het onzekere lot dat hen in het vaderland wacht, mogen worden uitgezet.

Een Joods spreekwoord zegt dat niet het maken van een fout zondig is, maar het blijven maken van dezelfde fout. Sommige mensen weigeren te leren.

Zowel de premier als de vicepremier is een historicus. Ooit hing boven het bed van iedere geschiedkundige een merk-lap met de wijsheid: *“wie de geschiedenis niet kent is gedoemd haar te herhalen.”* De tijden zijn veranderd. Ook een historicus weet het tegenwoordig zelf wel het beste, kan blijkbaar zonder de filosofie van wie hem voorgingen, heeft niets te leren van door eerdere generaties begane dwalingen.

Nederland is in de ban van een zelfgenoegzame bekrompenheid. De wereld die steeds weidser leek te worden, wordt eigenhandig kleiner gemaakt; de grootte van een navel.

Dat het ook anders kan, bewijzen onder meer twee jonge jazzmusici: **Gideon van Gelder** en **Diederik Rijnstra**. Beide debuteerden dit jaar onder eigen naam, maar niet na op verschillende plaatsen en van verschillende leraren kennis op te doen over hun vak, de jazz. Om te studeren togen ze beide voor langere tijd naar de Verenigde Staten.

Pianist Van Gelder kreeg les van onder meer **Vijay Iyer** en **Craig Taborn**. Mannen die van wanten weten in moeilijke muziek. Daarnaast heeft hij veel gespeeld met zanger **José James** en **Benjamin Herman**, musici met stevige wortels in de pop én de jazz. Op zijn debuut-cd *Perpetual* hoor je hoe hij complexe

ideeën toegankelijk probeert te maken. Met succes. Van Gelder weet dat hij in een traditie staat en doet geen moeite dat te ontkennen. Waarom zou hij? Hij schrijft sterke, melodieuze songs, maar neemt ook het stuk *Inner Urge* van **Joe Henderson** op. Je hoort dat Van Gelders muziek wortelt in de jaren zestig en in het nu. Iemand als **David Binney** bijvoorbeeld lijkt een belangrijke invloed. Van Gelder is geenszins een slaafse navolger, hij voedt zich en maakt er geen geheim van dat hij zich voedt. In de jazz is de traditie steeds iets geweest waarvan je wilde weggelopen en er daarom tot terugkeren moest.

Trompettist Diederik Rijnstra liet al eerder zijn grote talent horen in de groep **Quincey**. Nu ligt *Wampum* voor. Een avontuurlijke plaat met duetten tussen hem en **Eric Vloeimans** en met een sterk kwartet bestaande uit **Dimitar Bodurov**, **Clemens van der Feen** en **Joost Lijbaart**. Ook Rijnstra tracht de grenzen van zijn kunnen en zijn verhaal op te rekken. Bijvoorbeeld door bij **Ralph Alessi** te studeren, een fenomenaal trompettist die tevens een breed muzikaal spectrum bestrijkt. Rijnstra durft te leren, durft zelfs te etaleren dat hij nog lerende is, zoals elke zichzelf serieus nemende musicus, elke kunstenaar altijd maar, altijd maar lerende is. Pak het nummer *Anima Ludi Tonalis* van Rijnstra's *Wampum* er maar bij en je hoort meteen dat de wereld van deze jonge trompettist groot en groeiende is. Rijnstra en Van Gelder beseffen beide dat de geschiedenis niet kennen, betekent dat je hem herhaalt en wie herhaalt in de jazz is af, dat is de wet van de jamsessie. Ze liggen bovendien niet aan het infuus van die zogeheten geluksmachine die dan blijkbaar met veel bombarie wordt uitgezet.

Muziek en politiek, een gelukkige combinatie is het niet. Twee geestrijke muzikanten die barsten van het talent, wat beginnen ze tegen eigenwaan en tunnelzicht? Misschien weinig, maar misschien...Stop *Wampum* of *Perpetual* in de cd-speler en je realiseert je dat er nog een geluksmachine bestaat die voorlopig buiten het bereik van de boertige tengels van door ijdelheid en machtwellust verblinde politici blijft. Die je zelf aan- of uitzet.

www.gideonvangelder.com
www.diederikrijnstra.com

Gideon van Gelder

foto: © Jos Kraepen

Rebel uit de betere kringen

Bert Vuijsje

"Tijdens een toevallige ontmoeting met Eddy Doorenbos in Frankrijk kwam de vraag op waarom er nooit een boek over zijn leven geschreven was", aldus Aat Marinissen in het nawoord van Eddy Doorenbos: Gentleman of Swing.

Als bewonderaar van zijn zang besloot Marinissen zelf in die lacune te voorzien. Maar, voegt hij er met ontwapenende eerlijkheid aan toe, daarbij moest hij wel een paar hindernissen overwinnen. "De eerste was het feit dat een boek schrijven vakwerk is en dat ik dat vak maar in zeer beperkte mate beheerste."

Gelukkig kreeg hij steun van andere liefhebbers, zoals Skip Voogd, die een groot kenner van Eddy Doorenbos' oeuvre en loopbaan is. De Nederlandse zanger en zijn Franse vrouw Micky werkten ook graag aan het project mee, en zo ligt er nu een boek van 128 pagina's met veel foto's, waarin het turbulente bestaan van de hoofdpersoon is vastgelegd. Het past in de traditie van levensschetsen als Blue Burton (over zangeres Ann Burton, door Anneke Muller, 1999) en Was für Tage... Die Memoiren (over

Greetje Kauffeld, door Ingo Schiweck, 2006), eerder geschreven door oprechte fans dan door professionele

biografen. Marinissen heeft de familiegeschiedenis van Eddy Doorenbos zo goed mo-

gelijk gereconstrueerd, te beginnen met diens vader. Edwin Gubbins Doorenbos was een schilderachtige persoonlijkheid: een tijdlang directiesecretaris van de Bataafse Petroleum Maatschappij (onderdeel van Shell), maar veeleer een bohémien die als cabaretier en liedjeszanger rondtrok – en geen erg zorgzame echtgenoot en vader. Van autoriteiten moest hij niet veel hebben. In zijn tijd bij de oliemaatschappij sprak een hoge heer hem eens bestraffend toe: "Weet u wel wie ik ben, meneer Doorenbos?" Het antwoord kwam meteen: "U bent een stukje vlees dat tijdelijk op de aarde rondscharrelt!"

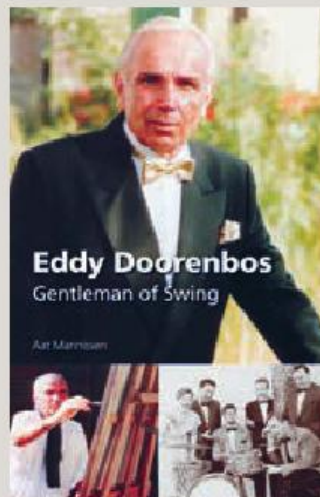
Het is een voorecho van de kwajongensachtige inslag die Eddy Doorenbos zijn leven lang heeft gehouden, op menig moment niet bevorderlijk voor zijn carrière. Ook in zijn rusteloze zucht naar avontuur heeft

hij veel weg van zijn vader: de rebelse telg uit de betere kringen. Er zijn tijden in zijn leven geweest waarin hij veel heeft verdiend, vertelt hij in het boek, maar hij heeft er nooit iets van overgehouden. Vandaar dat de man die op 28 december zijn 89ste verjaardag hoopt te vieren, nog altijd als artiest actief is.

Natuurlijk is de muziek van Eddy Doorenbos de belangrijkste reden om een boek over hem te schrijven. Aat Marinissen heeft ook hier de feiten aardig op een rij gezet: zijn professionele debuut tijdens de Tweede Wereldoorlog bij de Hawaiian-swinggroep de M-A-U-I Eilanders, zijn overstap naar de soft-swinggroep de Millers (waarmee hij, off and on, decennialang zou blijven werken), en zijn latere engagementen met onder anderen Pia Beck en zanger Thom Kelling.

Hij speelde afwisselend gitaar, bas en piano, alles als autodidact, maar vóór alles was hij al die tijd de on-Nederlandse zanger met de on-overtroffen soepele swing. Over die puur muzikale aspecten had deze hommage in boekvorm wel iets uitvoeriger mogen zijn.

www.bebopbusiness.com

Aat Marinissen: Eddy Doorenbos | Gentleman of Swing | Coolegem Media, Rotterdam (www.coolegem-media.nl) | € 12,95 | ISBN 978 90 75352 84 9

Getalenteerde bassisten hebben recht op perfecte basversterking.

HEVOS is officieel sponsor van Jazz Hoeilaart en van de Prize "Best Bass Player"

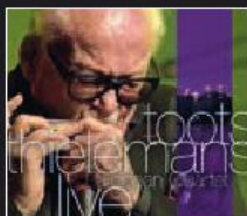

www.hevos.nl

Challenge Records - CR73303

Sing!
Fay Claassen
WDR Big Band / Michael Abene
★★★★★ JAZZ Magazine

Challenge Jazz - CHJVO160

European Quartet Live
Toots Thielemans
Boehles, Van de Geyn, Oosterhout
★★★★★ JAZZ Magazine

ECM Records - ECM4783855

Officium Novum
Hilliard Ensemble,
Jan Garbarek
★★★★★ JAZZ Magazine

ECM Records - ECM27337485

Jasmine
Keith Jarrett,
Charlie Haden
★★★★ Luister Magazine

Timeless Jazz Legacy
The Best of the Best
Nu verkrijgbaar voor een speciale prijs.

Baanbrekende albums in de jazzgeschiedenis van vooruitstrevende jazzgiganten:
Chet Baker, Art Blakey, Lou Donaldson, Benny Golson, Charles Byrd,
George Adams, Bill Evans, Al Cohn, Tommy Flanagan en George Coleman

December **Jazz** maand

“de warme tonen klinken in de lucht”

Fay Claassen Sing! | Toots Thielemans European Quartet Live
Hilliard Ensemble, Jan Garbarek Officium Novum | Keith Jarrett, Charlie Haden Jasmine
Chet Baker, Art Blakey, Lou Donaldson, Benny Golson, Charles Byrd, George Adams,
Bill Evans, Al Cohn, Tommy Flanagan, George Coleman

Nieuw op cd/dvd

Nieuw op cd/dvd

Redactie:

Mischa Andriessen, Patrick Bivort, Peter De Backer, Dirk De Gezelle, Wannes Gyselincx, Chris Joris, Bernard Lefèvre, Georges Tonla Briquet, Marc Van de Walle

DEADLINE volgend nummer:

Te bespreken cd's, dvd's en ander audiovisueel materiaal graag ten laatste op **10 februari 2011** op de redactie: Jazzmozaïek, Laarstraat 105, 2610 Wilrijk-Antwerpen (België).

Line-up

Namen noemen, het is inherent aan jazz. Wie speelt met wie en wat? Je wilt alle details kennen, het zegt ook alles over de kracht en de spanning in een groep. Het is dan betreurenswaardig hoe weinig aandacht er soms gaat naar deze noodzakelijke informatie. Vooral bij de vele (goedkope) compilaties en/of verzamelboxen die de markt almaar overspoelen, is het triestig gesteld met die toegevoegde waarde.

Gelukkig mogen we nog altijd rekenen op degelijke en verzorgde uitgaves. Die juichen we toe en krijgen dan ook vooral onze aandacht.

Vanaf nu nemen we bij elke bespreking ook de bezetting of line-up op, wat mag bijdragen tot dat tikkeltje meer inzicht en kennis.

Bernard Lefèvre

Rez Abbasi Acoustic Quartet Natural Selection

Sunnyside Records – 55:08

Gitarist Rez Abbasi is geboren in Pakistan maar verhuisde al op zijn vierde naar de VS. Samen met Vijay Iyer en Rudresh Manhanthappa (beiden van Indische komaf) injecteerde Abbasi de New Yorkse jazzscene met heel eigenzinnige Indische invloeden.

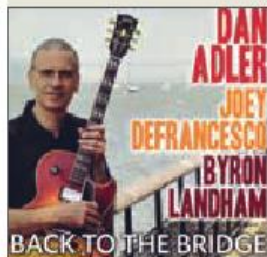
Net zoals Iyer heeft Abbasi daarvoor een heel eigen sound op zijn instrument, waarvoor hij door medemuzikanten (zoals Pat Metheny) de hemel wordt in geprezen. In Mahanhattappa's groep Indo-Pak Coalition gooit Abbasi zich op Indisch-geïnspireerde composities. Maar zijn eigen cd's zijn echt wel jazz. Toch blijft in zijn gitaarspel het Indische subcontinent doorklinken, zelfs al pakt hij een stuk aan van Joe Henderson of Keith Jarrett, zoals op deze nieuwe cd. Luister ook maar eens naar *Ain't No Sunshine*, de populaire song van Bill Withers, dat een fraai Oosters jasje krijgt aangemeten. Abbasi verrast door hier exclusief akoestisch te spelen. Hij mengt zijn gitaar met de vibrafoon van Bill Ware en dat geeft een bijzondere klankkleur aan deze cd. En met Stephan Crump, de bassist van het Vijay Iyer Trio, heeft hij iemand in huis die ervaring heeft met heel bijzondere muzikale mengvormen.

Peter De Backer

Rez Abbasi (g), Bill Ware (vib), Stephan Crump (b), Eric McPherson (d)

Dan Adler Back to the Bridge

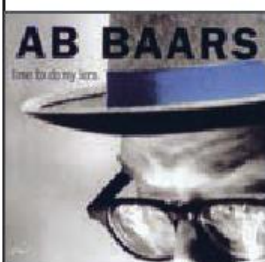
Emdan Music/
jazzpromoservices.com – 64:23

De drie muzikanten gaan er vol enthousiasme tegenaan, en in dit geval wil dat iets zeggen. DeFrancesco is altijd genietbaar en melodius, Landham weet het geheel de juiste drive en stuwung te geven. De opener *Silver and Gold* swingt als de pest (een ode aan Horace Silver allicht) maar in de tweede track (*Oh Look At Me Now*) krijgen we een erg mooie zangerige intro die naadloos versmelt met een zeer muzikale versie van dit nummer van Joe Buskin. Vier composities zijn van de hand van Adler zelf, voor het overige bewerkt hij Clifford Brown, Oscar Peterson, Frank Loesser e.a. Dit is een geolied samenspelend trio dat de kunst verstaat om van begin tot einde het muzikale peil eenzaam hoog te houden. Sound, interactie, inventiviteit en bovenal het feit dat Adler een hoogsteigen invulling geeft aan wat je 'bop-gitaar' zou kunnen noemen maken deze cd voer voor fijnproevers. De afwisseling tussen de Hammondspeler en de gitarist is evenwichtig, zodat we Adler ook als begeleider aan het

Ab Baars Time To Do My Lions

WIG/Toondist – 49:37

reert zich in een 10-tal korte stukken op situaties, mensen, boeken en plaatsen. Hij doet dit afwisselend op tenorsax, klarinet en de Japanse shakuhachi (bamboefluit). Zijn prestatie mag zonder blozen naast de solo-creaties van Steve Lacy staan, zonder daar maar enigszins op te lijken. Baars hoeft nergens de mosterd te halen. Hij vertelt hoogst persoonlijk. Zijn blaasinstrumenten worden in zijn mond en handen uiterst plastisch en dat geeft muziek van de wereld: hoogst menselijk en onbesmet door de jazzgeschiedenis of wat daar vaak uit voortvloeit. Hoedje af en een buiging.

Chris Joris

Ab Baars (ts, kl, sh)

woord horen, en ook daar toont hij zich vakman.

Marc Van de Walle

Dan Adler (g), Joey DeFrancesco (org), Byron Landham (d)

The Bad Plus Never Stop

Emarcy/Universal Music – 58:20

Ze zitten op de hoesfoto wat mistroostig voor zich uit te staren, het trio van The Bad Plus. Terwijl ze

alle redenen hebben om tevreden te zijn. In enkele jaren tijd is de groep een van de hipste pianotrio's uit de jazz geworden. Controversieel, dat wel. Onder andere omdat ze op elke cd wel een bekend popnummer 'verjazen', van Nirvana tot en met Abba. Daarvoor kregen ze onterecht allerlei banbliksems van de jazzpolitie, al begon al dat gecover op de duur ook wel op een gimmick te lijken. Daarover alvast geen klachten meer, want deze nieuwe cd bevat niks dan eigen werk. En de rockzangeres die de vorige cd kwam

Jazzmozaïek klasseert in deze rubriek de cd's (nieuwe releases en heruitgaven) in alfabetische volgorde en illustreert het betere werk met de afdruk van de hoesjes. De quotering is als volgt.

Top = op twee kolommen met afbeelding van hoesje in kader

Zeer Goed = op één kolom met achtergrondkleur en afbeelding van hoesje

Goed met hartje = op één kolom met afbeelding van hoesje

Goed = geen achtergrondkleur en geen afbeelding van hoesje

opvrolijken, is ook verdwenen. Niet dat de popseer ver weg blijft. Bij enkele nummers (zeker bij het titelstuk) neem je bij een eerste beluistering spontaan het hoesje ter hand omdat je vermoedt dat het alweer om een bewerking van een of andere hit gaat. Zo poppy en melodius is deze muziek nu eenmaal. Het is het handelsmerk geworden van deze band, samen met de puntige bas van Reid Anderson, de potige drums van Dave King en de erudiete piano van Ethan Iverson.

Ook nu we het zonder EST moeten stellen, heeft The Bad Plus het speelveld al lang niet meer voor zich alleen. Het aantal superenergieke pianotrio's is intussen bijna niet meer te tellen. Vandaar dat je na beluistering van *Never Stop* ongewild denkt: moet The Bad Plus niet dringend een volgende stap zetten?

Peter De Backer

Ethan Iverson (p), Reid Anderson (b), Dave King (d)

Sylvain Beuf Sextet Joy

Such Production/Harmonia Mundi 61:12

Joy is een goedgekozen titel, want het spelplezier van Sylvain Beuf en zijn sextet spat van deze cd. Alles werd live opgenomen in de jazzclub van Dunkerque, juni vorig jaar. Tenorsaxofonist Beuf breidde er speciaal zijn trio voor uit tot een sextet, met een wat bijzondere frontlinie: twee saxen, géén trompet, wel een trombone. Hij pende ook alle composities zelf en die zijn van de complexloze, maar

aanstekelijke soort. En met Pier-
rick Pédrón (zie ook Greg Houben)
heeft Beuf een energieke altsax
naast zich.

Peter De Backer

Sylvain Beuf (ts), Pierrick Pédrón
(as), Denis Leloup (tb), Jean
Yves Jung (p), Diego Imbert (b),
Franck Agulhon (d)

**Blood, Sweat,
Drum'n'Bass
Asa Nisi Masa**

Cope-Calibrated/Westman Music
46:16

Dit Deense megagezelschap (met
26 zijn ze waaronder 14 blazers en
een 9-koppige ritmesectie) zorgt op
de nieuwe cd weer voor de nodige
decibels. Onder hen vinden we Jor-
gen Munkeby, bekend van bij Jaga
Jazzist en Shining. Blood, Sweat,
Drum'n'Bass musicereert in het ver-
lengde hiervan, zij het dat alles
extra uitvergroet wordt. De hoers
weerspiegelt perfect de inhoud:
een kubistische collage van im-
pulsen. Onder de referentiepunten
noteren we Queen, Shibusha Shirazu

Orchestra, John Barry, Joe Zawinul,
Pierre Vervloessem en Pierre Henry.
Rockjazzfusion to the limit.

Georges Tonla Briquet

**Anthony Braxton/
Gerry Hemingway
Old Dogs (2007)**

Avant/Codaex – 4cd
61:54/59:31/60:58/61:42

Alleen John Zorn kan qua producti-
viteit tippen aan Anthony Braxton.
Want net als de superbezige New
Yorker, brengt saxofonist en opper-
avant-gardist Braxton zowat om de
paar maanden een cd uit. En vaak
meerdere tegelijk, zoals deze duo-op-
names met drummer Gerry Heming-
way, verspreid over liefst vier cd's.

Een zware marathon is dit, want
elke cd bevat telkens één lange brok
improvisaties van om en bij het uur.
Braxton blaast op elke saxofoon die
niet te zwaar of te heet is, van so-
prano over alto en bariton tot de
contrabassax. Het blijft wel merk-
waardig dat hij nooit de tenor aan-
raakt, in de jazz toch de populairste
aller saxen.

Hemingway beperkt zich niet alleen
tot zijn drums, maar roffelt net zo
enthousiast op marimba, vibrafoon
of steel drums en knutselt wat met
samplers en speelt hier en daar
zelfs wat harmonica. Het resultaat
is een rijk palet aan klankkleuren,
vol variatie en energie.

Hemingway maakte deel uit van
de beste groep die Braxton ooit
had, met Marilyn Crispell op piano
en Mark Dresser op bas. Maar dat
kwartet had een toegankelijke,
melodieuze kant die op deze duo's
totaal achterwege blijft. Dit is echt
wel voer voor hardcore freejazz-fans.

Peter De Backer

Anthony Braxton (s), Gerry
Hemingway (d, perc, samples,
hca, voc)

**Stevko Busch-
Paul Van Kemenade
Contemplation**

DNL – 46:40

Duits pianist Stevko Busch nodigde
sinds 1995 de krachtige altsaxofonist
Paul Van Kemenade uit tot in
Nederland alvast gesmaakte duet-
ten. De pianist wil vrij improviseren,
maar blijft in hart en nieren een wat
fluwelen toetsenist op erg klassiek
territorium. Meerdere stukken zijn
gebaseerd op Russisch orthodoxe
liederen, die Busch zoetjes neer-
legt. Van Kemenade ijvert nog naar
meer expressie, maar de cd dobbert
toch te veel op ijle esthetiek.

Chris Joris

Stevko Busch (p), Paul Van
Kemenade (as)

**BRZZVLL
Happy Life Creator**

Melting Pot Music/Rough Trade
– 43:47

Met haar tweede cd bewijst deze
jonge formatie (zij wonnen de
wedstrijd *Jong Jazztalent Gent* in
2007) dat zij over vurig potentieel
beschikt. Het is muziek waar ven-
len warm zullen voor lopen, want
de ingrediënten zijn forse beats,
opzweepende grooves, spel met
klankkleuren en effecten. De groep
slaagt er in om een veelheid aan
invloeden en stijlen te combineren
tot erg beluisterbare en genietbare
muziek met een hoog dansgehalte.
Vincent Brijns, saxofonist van deze
band, omschreef de muziek als

**Steve Coleman
and Five Elements
Harvesting Semblances
And Affinities**

Pi Recordings/Codaex – 52:57

Met deze cd vergast beel-
denstormer en muziekfi-
losoof Steve Coleman ons
op een nieuwe alternatieve
rondleiding in de stadsjun-
gle van de jazz met een aan-
gepaste soundtrack. Samen
met zijn Five Elements (hier
nu ook met Tyshawn Sorey!)
confronteert hij de luiste-
raar weerom in de beste traditie van zijn M-Base collectief

met een verzameling van ritmemutaties en bruesse
koerswijzigingen gebracht in een intense en energieke
speelstijl. Indrukwekkend vooral is hoe vocaliste Jen Shyu haar stem
als extra instrument aanwendt perfect in harmonie met
trombone, saxofoon en/of trompet. Coleman zelf heeft het
hier over een *sonic ritual*. De opnamen dateren weliswaar
al uit 2006 maar klinken actueler dan ooit. Alleszins weer
jazz op het scherp van de snee en niet toevallig op hetzelfde
label waar ook Vijay Iyer en Rudresh Mahanthappa zitten.

Georges Tonla Briquet

Steve Coleman (as), Jonathan Finlayson (t), Tim Albright (tb),
Jen Shyu (voc), Thomas Morgan (b), Tyshawn Sorey (d),
Marcus Gilmore (d), Ramon Garcia Pérez (perc)

volgt: "geïmproviseerde future psy-
funk met een hoog afrobeatgehal-
te." De inspiratie komt duidelijk uit
de jaren 70: jazz en funk, afrobeat,
het psychedelische van de bezwe-
rende grooves. Dit is een nerveuze
plaat, ze bevat weinig of geen rust-
momenten, en zal daardoor allicht
een jonger publiek aanspreken. De
solisten doen hun werk naar beho-
ren, maar het klinkt allemaal heel
mechanisch en weinig interactief.
Wij durven dit geen jazzplaat te
noemen; maar wat is jazz?

Marc Van de Walle

Vincent Brijns en BRZZVLL (writing/
production), Joy Frempong and
Gregory Frateur (add voc), Vincent
Brijns (bsax), Andrew Claes (ts),
Geert Helling (g), Jan Willems (kb),
Nicolas Rombouts (el.b), Maarten
Moesen (d), Amel Serra (perc)

**Fay Claassen & WDR
Big Band Cologne
Sing!**

Challenge Records/Challenge
Records – 65:15

Deze cd bevestigt al het goede
dat al over Fay Claassen (41) is

geschreven. De Nederlandse
jazzzangeres plukt hier met een
ongedwongen flair uit het reper-
toire van jazzdiva's Betty Carter,
Dinah Washington, Abbey Lincoln
of Ella Fitzgerald. Maar ook Joni
Mitchell, Miriam Makeba en zelfs
Björk komen aan bod.

Claassen wordt hier vakkundig
begeleid door de WDR Big Band
Cologne, een waardige concu-
rent van ons eigen Brussels Jazz
Orchestra. Op vier nummers doet
zelfs ook het WDR Rundfunkor-
chester mee. Maar geholpen
door de arrangementen van Mi-
chael Abene is het stem van
Fay Claassen die tussen al dat
geweld alle aandacht naar zich
toezuigt.

En tussendoor is het genieten van
enkele solisten van de WDR Big
Band, zoals de dartele altsaxo-
foniste Karolina Strassmayer
op Joni Mitchells *Be Cool* en
de robuuste tenorsaxofonist (en
echtgenoot) Paul Heller op *A Felici-
cidade* van Antonio Carlos Jobim,
dat Claassen vlotjes in het Portu-
gees zingt.

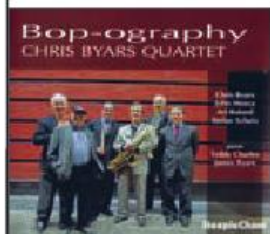
Claassen heeft met *Sing!* een
geslaagde bigband-cd gemaakt,
die terecht ook al in de VS veel
weerklink lijkt te krijgen.

Peter De Backer

Fay Claassen (voc), WDR
Big Band Cologne o.l.v.
Michael Abene, WDR
Rundfunkorchester op vier
nummers

**Chris Byars Quartet
Bop-ography**

SteepleChase/Music&Words – 62:09

De opener van deze cd, *Fes-
tival* van boppianist George
Washington illustreert onmid-
dellijk het kaliber van Byars als
arrangeur. Byars graaft graag
naar minder bekende muzikan-
ten, zo ook naar de muziek van
de saxofonist Gigi Gryce. Het
thema wordt in een spette-
rende unisono (s en tb) geëxpo-

seerd en wordt gevolgd door de solo's van de blazers. Daarna mag
de bassist strijkend aan het werk, begeleid door de fluwelen drums,
met borstels bespeeld. Bryars en Mosca lopen dan nog even het
thema contrapuntisch door, daarna mag de drummer uitbundig to-
nen wat hij kan, waarna het thema hervat wordt en het nummer
sluit. Mooi opgebouwd en exemplarisch voor deze stijlvolle cd. Dit
niveau wordt volgehouden in de drie composities van Gryce, drie
van Byars zelf, en evenzeer in *Nature Boy (Ahbez)*. Byars haalt er
ook gasten bij: zijn vader James vervult op vier tracks voortreffelijk
zijn rol op hobo en Engelse hoorn, maar ook Teddy Charles verfrist
de plaat op drie tracks met zijn tinkelende vibrafoon. Deze cd klinkt
op het eerste gehoor weinig vernieuwend, en dat is hij eigenlijk
stilstatisch ook niet, maar Byars bereikt wel zijn doel: hij spit in de
bop zoals in een bibliografie, haalt er het geschikte materiaal uit,
en zet het op schitterende wijze naar zijn hand. De muzikanten spe-
len doorleefd samen, brengen veel variatie en houden het geweld
binnen de perken ten voordele van de muzikale lijnen. Dit album
getuigt van een smaakvolle continuïteit en van veel evenwichtige
rust: een mooie pendant voor de op zichzelf al energieke muziek.
Soms krijgt het werk van de groep het karakter van een veel gro-
tere bezetting, en dat pleit dan weer voor de arrangeertalenten van
Byars. Een plaat die de intense luisteraar heel wat te bieden heeft!

Marc Van de Walle

Chris Byars (ts, as), John Mosca (tb), Ari Roland (b), Tefan
Schatz (d), James Byars (hobo, Eng. horn), Teddy Charles (vib)

Soo Cho Quartet Little Prince

Challenge Records/Challenge Records – 68:15

Het tweede album (na *Prayer, 2008*) van deze Koreaanse die sinds 2001 in Nederland leeft en woont is ronduit fraai. De twaalf composities zijn van haarzelf. Cho gaat niet op zoek naar uiterlijk vertoon, maar ze probeert verhalen te vertellen (de band met *Le Petit Prince* vind je op het hoesje). Daarbij toont ze zich een veelzijdige pianiste: de melodieën zijn mooi uitgelijnd en helder, de samenwerking met de andere muzikanten loopt lekker. In de dominant aanwezige lyrische passages past de bugel van Verploegen perfect. De ritmesectie weet de intieme, rustige sfeer van dit album continu te ondersteunen. Zelfs op uitbundige momenten is er altijd een zekere tempering voelbaar. *Major Revolution* illustreert waar deze bezetting toe in staat is: expressieve pianojazz waarin elke muzikant de kans krijgt om zijn steen bij te dragen tot een vrij klassieke compositie waarin melodieuze chorus op chorus gestapeld wordt. Wij vinden dit een sterke bezetting die zeker nog groeimogelijkheden heeft: muzikanten om in de gaten te houden!

Marc Van de Walle

Soo Cho (p), Angelo Verploegen (bug), Sven Happel (b), Yang Sun (d)

Scott Colley Empire

CamJazz/ZYX – 54:49

De vergeelde hoesfoto uit 1875 genomen in landelijk Kansas staat in schril contrast met wat Scott Colley en zijn New Yorkse acoliëten hier presenteren. Of misschien ook weer niet. Want een punt hebben ze wel gemeen: minimalisme. Op de familiefoto is dat het bestaansminimum, in de muziek is dat een uiterst spaarzaam omgaan met noten. *Empire* ligt in de nevelen van een hedendaags evolutiedomein waar musiceren synoniem staat voor creatie door spiele-

ren met ruimte en stilte. Het is een voortdurend aftasten van grensgebieden maar met dergelijke omzichtigheid dat men zich soms afvraagt waar iedereen plots naar toe is. Een paar keer doorklieft een helle flits dit donkere universum maar het is vaak wachten op een volgend echt spannend moment. Colley bevestigt hier wel zijn reputatie als *Architect Of The Silent Moment*.

Georges Tonla Briquet

Scott Colley (b), Ralph Alessi (t), Brian Blade (d), Bill Frisell (g), Craig Taborn (p)

Jacques Coursil Trails Of Tears

Universal France/Universal Music 39:57

Uit Martinique afkomstig maar in Parijs geboren trok Jacques Coursil midden de jaren 60 naar New York en kwam daar in de freebeweging terecht, waar hij speelde met Sunny Murray en Frank Wright (opnames op ESP-label) en ook Sam Rivers. Hij verduwen een hele periode van het podium toen hij op de universiteit les (literatuur, linguïstiek) gaf. Pas in 2004 verscheen opnieuw een solo-opname *Minimal Brass* op Zorn's label Tzadik. In 2007 volgde *Clameurs* net als deze *Trails Of Tears* bij Universal France.

Coursils lamenterend trompetgeluid leent zich uitstekend bij de emotionele evocatie die hij in dit album oproept rond de uittocht van de Cherokee-indianen. Coursil componeerde een soort suite met een energiek middenstuk *The Removal Act I* en *Act II*, waarin de ruimte voor vrije improvisatie overheerst. In de andere nummers geeft Coursil zelf vooral de toon aan, en geheel in de geest van het verhaal is die somber ingetogen met een slepend mijmerend ritme.

Bernard Lefèvre

Jacques Coursil (t), Mark Whitecage (as), Perry Robinson (kl), Jeff Baillard (kb, frh), Bobby Few (p), Alex Bernard, Alan Silva (cb), José Zébina, Sunny Murray (d)

Pierre de Trégomain Quartet My Cold Song

Aphrodite Records/Codaex 47:55

Een Franse jazzzanger die zelf zijn muziek én lyrics in het Engels schrijft en zingt, dat is wel bijzonder. Maar meer nog, hij heeft zoals David Linx in de liner notes schrijft een eigen stem, helder en mooi, origineel naar teksten en muziek, en van een Europees vocaal niveau *made in France*. Er klinkt zeker wat Linx door in zijn articulatie en stijl. Hij wordt overigens uitstekend omringd en het swingt lekker. Pianist-arrangeur Arnaud Gransac, ook mede-componist voor enkele nummers, laat een sterke indruk na. Het kwartet was laureaat van de wedstrijd Crest Jazz Vocal 2008. Te ontdekken!

Bernard Lefèvre

Pierre de Trégomain (voc), Arnaud Gransac (p), Lahcène Larbi (cb), Benoist Raffin (d)

Anne Ducros Ella... My Dear

Plus Loin Music/Harmonia Mundi 43:02

Met arrangementen van Ivan Jullien en ondersteund door het CdV Wind Orchestra o.l.v. Philippe Langlet waagt de Franse diva Anne Ducros zich aan standards die Ella Fitzgerald zich eigen had gemaakt. Ambitieuus en altijd riskant want je gaat toch direct vergelijken. Nee, Anne Ducros is Ella niet en gelukkig, ze blijft geheel zichzelf en ze brengt de overbekende tunes op een frisse, eigengereide manier. En scatten doet ze evengoed maar heel subtiel en beperkt. Haar heldere warme stem en leuke verschijning overtuigen des te meer. Wie nog eens graag swingend en met

grandeur de dansvloer op wil, is uitstekend af met Ann Ducros.

Bernard Lefèvre

Anne Ducros (voc), Danny Brilliant (voc op 5) Jean-Pierre Como (p), Essiet Okon Essiet (cb), Bruce Cox (d) + CdV Wind Orchestra o.l.v. Philip Langlet

Eliane Elias Plays Live

Blue Note Records/EMI Music 70:34

Dit is een opname in het Bimhuis op 31 mei 2002 en vrijgegeven door NPS Radio. In Japan verscheen het album al in 2009. Het is overigens het eerste geheel instrumentaal trio-album van Elias, die in 2007 opnieuw bij Blue Note Records tekende. Voor wie haar bekoorlijke stem mist, verwijzen we naar het vorig jaar verschenen nieuw Bossa Nova Stories album en een hommage-cd voor Bill Evans. Op *Plays Live* waart er ook wat Evans rond, zeker ook door bassist Johnson en o.a. door de standard *If You Could See Me Now* die we best kennen van de meesterpianist. Elias voegt temperamentvolle ingrediënten toe in haar eigen *Bowing To Bud* en *Peggy's Blue Skylight* (Mingus) en leent ruimte aan de schitterende ritmetandem in een onverwoestbaar *Desafinado* (Jobim). Alleen wat spijtig van het soms luidruchtig enthousiaste publiek, maar ja, dat is live!

Bernard Lefèvre

Eliane Elias (p), Marc Johnson (b), Joey Baron (d)

Amir Elsaftar/Hafez Modirzadeh Radif Suite

Pi Recordings/Codaex – 69:19

Trompettist Amir Elsaftar en tenorsaxofonist Hafez Modirzadeh zijn beiden Amerikaan, maar de ene heeft Iranese wortels, de andere is van Irakese komaf. En toch klinken de twee suites van telkens acht stukken die ze hier neerzetten echt wel als jazz. Modirzadeh heeft Irakese maqam gekneet tot een eigen jazztaal. In de tweede suite, gecomponeerd door Elsaftar, klinken net iets meer Perzische klanken door. Zijn spel roept trouwens onvermijdelijk herinneringen op

aan Don Cherry, die zich ook door muziek uit alle mogelijke windstreken liet beïnvloeden. Op de beste momenten doet deze muziek denken aan het befaamde kwartet van Ornette Coleman met Don Cherry. Maar Modirzadeh en Elsaftar slagen er niet in de aandacht van begin tot einde vast te houden.

Peter De Backer

Hafez Modirzadeh (ts), Amir Elsaftar (t, voc), Mark Dresser (b), Alex Cline (d)

Pierre Favre-Philipp Schaufelberger Albatros

54:45

Pierre Favre-Samuel Blaser Vol à Voile

Intakt Records/Codaex 43:47

Deze 2 duo-albums kwamen gelijktijdig uit op het Zwitserse Intakt-label en verschillen een maand in opname (2009). Pierre Favre was één van de eersten om het drumstel uit te breiden met extra ethnisch materiaal: bongo's, woodblocks, gongs, shengs, klokken en alternatieve cimbalen. Daarbij geeft hij zijn drums een logge, onheilspellende stemming mee. Zo werd hij herkenbaar en wandelt hij door zijn diepe en hoge drumklanken als een klassiek percussionist om regelmatig halt te houden bij betoverende, metalen klankmeditaties. Door beide cd's blijft dit een constante, wat Favre betreft, maar in het eerste duo, met elektrische gitaar, haalt de muziek een slechts schijnbare vrijheid. De gitarist hangt, ondanks zijn reputatie als breeddenker, te vastgeroest aan aangeleerde toongroepjes en fraseringen, die de wijde landschappen van Favre nauwelijks tegemoet komen. De tweede cd met trombonist Blaser is veel geloofwaardiger; is de ontmoeting organisch verhalen en raakt de percussionist meer geprikkeld tot communiceren.

Chris Joris

Albatros: Pierre Favre (d, perc), Philipp Schaufelberger (el.g)
Vol à Voile: Pierre Favre (d, perc), Samuel Blaser (tbn)

**Follow The River
Gone For A Walk**

Home Records/AMG – 57:14

**Fabrizio Graceffa
Quartet
Stories**

Mogno Records/AMG – 54:38

Twee gitaarplaten van Belgische makelij en meteen twee verschillende werelden. De heren van Follow The River musiceren bij o.a. The Garrett List Ensemble, Tomasenko, Turlu Tursu en dat hoor je hier ook doorsijpelen. Balancerend tussen akoestisch en elektrisch laven ze door een geluidsdecor dat schatplichtig is aan ECM met sterke verankering in de traditie van Philip Catherine annex Peter Hertmans en Jacques Piroton. Rustige luistermuziek met toch net iets te weinig spannende passages. Het Fabrizio Graceffa Quartet slaagt er wel in om over heel de lijn te boeien. Dit is vooral te danken aan wat Peer Baierlein hier presteert. Maar ook Graceffa zelf staat op scherp. Door de minimalistische elektrospiele-rijen wordt het geheel op de juiste manier opgesmukt tot hedendaagse jazz met een alternatief kantje. Het live potentieel is duidelijk zeer hoog.

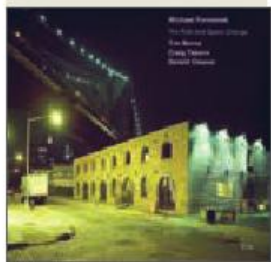
Georges Tonla Briquet

Follow The River: Michel Marissiaux (b), Nicolas Dechêne (g), Etienne Plumer (d)

Fabrizio Graceffa Quartet: Fabrizio Graceffa (g), Peer Baierlein (t), Boris Schmidt (cb), Herman Pardon (d)

**Michael Formanek
The Rub and Spare
Change**

ECM/Challenge Records – 58:07

Eindelijk brengt ECM nog eens een echte jazzcd uit. Deze opname heeft niet dat zweverige van veel ECM-opnames, maar gelukkig wel de uitstekende opnamekwaliteit. Tim

Berne, samen met Greg Osby, Henry Threadgill en Steve Coleman een van de modernisten van de altsax, klinkt hier beter dan op zijn eigen opnames. Bassist Formanek maakte in de jaren 90 enkele mooi cd's onder eigen naam, en als sideman bij Berne. De jongste jaren heeft hij zich blijkbaar vooral beziggehouden met lesgeven aan het Peabody Conservatory van Baltimore. Met Berne, drummer Gerald Cleaver en pianist Craig Taborn heeft hij hier een heuse supergroep rond zich verzameld.

Formanek componeerde alle stukken zelf. De muziek is soms dertel en speels, meestal doordacht en goed gestructureerd. Dit is een intelligente soort freebop met een stevige avant-garde-toets. De ster van de opname is Craig Taborn. Anders dan op zijn eigen, heel bijzondere cd *Junk Magic*, laat Taborn hier alle elektronica achterwege. Op akoestische piano klinkt hij even open en modern. Zijn solo op *Inside the Box* is het hoogtepunt van deze cd, zeker met de ondersteuning van die prachtige ritmetandem Formanek/Cleaver. Met deze cd maakt Formanek een fraaie comeback. Al wie houdt van frisse, hedendaagse en uitdagende jazz komt hier ruimschoots aan zijn trekken.

Peter De Backer

Michael Formanek (b), Tim Berne (as), Craig Taborn, (p), Gerald Cleaver (d)

**Anat Fort
And If**

ECM/Challenge Records – 52:21

Ook voor jazzmuzikanten uit Israël is New York het beloofde land. Zeker een dozijn Israëli's zijn via de New Yorkse jazzscene min of meer internationaal doorgebroken. Bij hen Avishai Cohen (de bassist), een andere Avishai Cohen (de trompettist), saxofoniste Anat Cohen, bassist Omer Avital en zeker ook deze Anat Fort.

De pianiste maakte in 2004 een cd die eerst op de plank bleef liggen, maar drie jaar later op aanbeveling van Paul Motian door niemand minder dan Manfred Eicher werd uitgegeven. Deze *And If* is dus al de tweede voor ECM en de cd is meer dan geslaagd. Fort heeft les gevolgd bij Paul Bley en die invloed klinkt hier en daar wel door. Maar de Israëliëse is een veel lyrischer pianiste, en doet veel meer aan een romanticus zoals Bobo Stenson denken, al draagt die typische ECM-manier van opnemen ongetwijfeld bij tot die herkenbaarheid. Fort heeft intussen een eigen trio, en moet het deze keer dus stellen zonder Paul Motian. Al is de fantastische New Yorkse drummer in gedachten wel aanwezig, want Fort noemde een van haar composities naar hem. De pianiste maakt indruk met haar opgewekte melodieën

(stuk voor stuk eigen werk), haar glasheldere klank, de lichtjes pastorale sfeer, en haar uitstekende band. Fort doet nooit moeite om hip te klinken. Dit is gewoon een fris pianotrio.

Peter De Backer

Anat Fort (p), Gary Wang (b), Roland Schneider (d)

**Fourplay
Let's Touch The Sky**

Heads Up/Codaex – 62:57

Fourplay is een all-star band met gerenommeerde jazzfusion muzikanten. De basis van de groep ontstond toen East, Mason en – toen nog – gitarist Lee Ritenour in 1991 een bijdrage leverden aan het Bob James album *Grand Piano Canyon*. De samenwerking beviel zo goed en het kwartet Fourplay was geboren. Achtereenvolgens gingen de gitaristen, eerst Ritenour en opvolger Larry Carlton hun eigen weg, en dan kwam Chuck Loeb.

Persoonlijk vond ik dat Lee Ritenour samen met Bob James de toon zette in Fourplay. Carlton bracht een meer bluesy feeling en met Chuck Loeb is het nu meer akoestisch. Deze nieuwe plaat bevat enkele hoogtepunten waaronder de ballades *You're My Thrill* gezongen door Anita Baker en *I'll Still Be Loving You* gezongen door Nathan East maar ook instrumentale parels zoals de funky tracks *3RD Degree*, *Pineapple Getaway* en *A Night in Rio*.

Het talent en vakmanschap van elk van deze excellente musici staat garant voor een mooie luisterervaring. Zonder veel risico's, maar zeker aangenaam.

Patrick Bivort

Bob James (p), Nathan East (b, voc), Chuck Loeb (g) en Harvey Mason (d, perc)

**Don Friedman &
Gerdur Gunnarsdottir
String Quartet
The Composer, Live at
Jazz Baltica**

Enja Records/Codaex – 58:04

Hij is al 75 intussen en wordt door collega's alom gerespecteerd. En toch bleef pianist Don Friedman voor het grote publiek al te onbekend. Terwijl de Amerikaan al vanaf de jaren zestig een bijzonder bezig baasje is, en speelde met grootheden als Chet Baker, Booker Little, Clark Terry, Elvin Jones en zelfs Ornette Coleman (een eer die weinig pianisten te beurt viel). Op deze live-opname van een concert op het Duitse Jazz Baltica festival mocht Friedman zijn eigen composities in de verf zetten, in arrangementen voor zijn eigen pia-

**André Goudbeek Quartet
AGiiiiR**

Free Elephant/free-elephant.de – 69:50

Het gestileerde woord *AGiiiiR* staat zowel voor de titel van dit album als voor de naam van het kwartet: de initialen van Goudbeek's naam, het Franse woord voor handelen en de gelijkheid der 4 partners in de klinkers. Daar gaan ze voor. Het in mekaar smelten van de individuele performers tot één lichaam is grandioos evident.

Ze openen minimalistisch met spatjes en kortzinnen, wat een zee aan mogelijkheden biedt naar dynamieken toe van wijds contrast en kleur. Vragen en oplossingen worden gedeclareerd in een nooit aflatend gesprek over waar we staan met onze menselijkheid in deze zogezegde moderne samenleving. De vragende titel *Wad-disda* blijkt in werkelijkheid een fors antwoord op alle vragen. Het kwartet breekt heerlijk los in extroverte energie naar een climax van spelplezier en rake dramatiek. De ongelooflijk integere percussionist creëert met weinig materiaal een aardbol van sounds en emoties en laat het viertal hun instrument zo anders functioneren, dat de symbiose totaal wordt in persoonlijk groepsgekluisd. Goudbeek schittert, naast de altsax, op basklarinet op perfect gekozen momenten. Hij behoort tot de internationale vrije-impro-beweging (zie zijn werk met Xu Fengxia, Willem Breuker Kollektief, Fred Van Hove, Paul Lytton, e.v.a.) en krijgt dat respect meestal in het buitenland. Niet vertrouwen moeten naar deze muziek toe stappen. Kenners slaken een kreetje van beaming: *Jawadde!* (laatste titel).

Chris Joris

André Goudbeek (as, bk), Christine Wodrascka (p), Peter Jacquemyn (cb), Lê Quan Ninh (perc)

ntrio aangevuld met een klassiek strijkkwartet. Het resultaat is meer dan behoorlijke jazz met een hoog kamermuziekgehalte. Friedman pent leuke melodieën en is een dertel jazzpianist. Heel bijzonder is *Memory of Scotty*, een emotioneel eerbetoon aan Bill Evans' jong overleden bassist Scott LaFaro, met wie Friedman ooit kamers deelde in New York. Baritonsaxofonist Gary Smulyan speelt op een paar nummers een stevige gastrol.

Peter De Backer

Don Friedman (p), Martin Wind (b), Joe LaBarbera (d), strijkkwartet van Gerdur Gunnarsdottir, Gary Smulyan (baritonsax)

**John Goldman's
Quadrangle
Outside the Box**

Jgzazz.com – 57:21

De composities op deze plaat stralen rust en een bezinnend karakter uit. Daar is de sound van Goldman's fluisterend aangeblazen sax uiter-

aard niet vreemd aan – hoewel hij ook de bruilotes (op *Harrison* bv) niet schuwt. Het eerste nummer zet heel duidelijk de bakens uit: sterke en doordachte composities. De woordeloos zingende stem (geen scat) van Beukelmans fungeert als een instrument en past schitterend in de ingetogen sfeer. Vooral de combinatie stem – gitaar – sax leidt tot hoogtepunten. In *Hesse Steps* vertrekken Goldman en Hesse unisono, en daarna kan de gitarist zijn gang gaan. Zijn sound is ietwat donker en omfloerst en integreert zich mooi in de ziel van de plaat. Alles klinkt wiegend, maar toch energiek. Alle composities zijn van de hand van Goldman, met uitzondering van *Monk's Mood*. Doorheen de plaat laat Goldman voldoende ruimte aan zijn medemuzikanten om te soleren, en dat doen ze met stijl. Deze muziek klinkt onthaast en creëert een aangename sfeer.

Marc Van de Walle

John Goldman (s, f), Kendall Moore (tb), Leslie Beukelman (voc), Scott Hesse (g), Patrick Mulcahy (b), Cory Healey (d), Juan Pastor (perc)

**Herbie Hancock
The Imagine Project**

Sony Music – 66:16

Veelzijdig muzikoon Herbie Hancock vierde onlangs zijn zeventigste verjaardag. Voor zijn *Imagine*

Auteursrechten die vervallen en de eindejaarsperiode in het vooruitzicht, dat betekent een storm van heruitgaven, boxen en hebbedingen allerhande. Ook het Britse Avid Jazz doet mee. Hierbij een greep uit het recente aanbod van dubbel-cd's. Voor alle verdere info en details verwijzen we naar www.avidgroup.co.uk.

Project verzamelde hij popnummers en muzikanten uit alle genres, o.a. Marcus Miller, Wayne Shorter, Jeff Beck, Manu Katché, Chaka Khan maar ook Pink, Seal, Ceu, Dave Matthews, Derek Trucks...

Uitgangspunt is John Lennons *Imagine*, de overbekende song waarin Lennon luidop droomde over een betere wereld. Meer dan 40 jaar later blijven de idealen van de song aanspreken. Ook Hancock wil daartoe bijdragen door *Imagine* en andere inspirerende songs te herwerken. Op zich een mooi ideaal maar spijtig genoeg kan men niet spreken over gedurfde of onvergetelijke samenwerkingen. Een paar covers zijn beter geslaagd dan andere, o.a. *A Change Is Gonna Come* van Sam Cooke waar de band een ijzersterke muzikale prestatie levert tijdens het langgerekte instrumentale eindstuk. Hancock, Vinnie Colaiuta (d) en Tal Wilkenfeld (b) creëren hier een sfeer van geïmpireerde improvisatie die we de laatste tijd veel te weinig horen in Hancocks muziek. Ook al heeft Herbie een groot aantal vocalisten gevraagd en is hij vast oprecht in zijn idealistische visie met dit album, echt boeiend materiaal levert het maar bij vlagen op.

Patrick Bivort

Ig Henneman Collected 1985-2010

Wig/Toondist – 5cd

Ig Henneman, componist, altvioliste en bandleider, viert in december 2010 haar 25-jarig jubileum én haar 65ste verjaardag. Bij deze gelegenheid zijn 5 cd's van haar verzameld in een box. Mischa Andriessen levert de prachtige liner notes rond de opgenomen titels: Kwintet – *In Grassetto* (Wig 01 – 1991), Tentet – *Repeat That, Repeat* (Wig 03 – 1995), String Quartet en Godelieve Schrama (harp) – *Strepen* (Wig 10 – 2006), Queen Mab Trio – *Galina U* (Collected 2002-2006) en Duo Baars-Henneman – *Stof* (Wig 13 – 2006). Zo lezen we: "Bij Henneman is de improvisatie een essentiële stap op weg naar de doorzichtigheid en puurheid die ze in haar muziek wil bereiken." Natuurlijk zullen lezers opmerken of dit wel onder jazz te catalogeren valt. Deels wel, deels niet. Ig Henneman laat zich niet

vangen in een enkel idioom. Dat maakt het natuurlijk moeilijk om deze *Collected* precies te beoordelen. Wie openstaat voor vrije improvisatie en jazz, maar vooral hedendaagse muziek, is hier zeker aan ontdekking toe. Hennemans oeuvre is indrukwekkend!

Ig Henneman gaat overigens op tournee met een nieuwe internationale band waarin Ab Baars (ts, kl, shakuhachi), Axel Dörner (t), Lori Freedman (bkl/kl), Wilbert de Joode (cb), Marilyn Lerner (p) en natuurlijk zichzelf (altviool en composities).

Bernard Lefèvre

Manuel Hermia – Manolo Cabras – João Lobo Long Tales And Short Stories

Igloo Records/AMG – 69:55

Met afwisselend korte open improvisaties (short stories) en meer uitgewerkte Hermia composities (long tales) baadt dit album in een meditatieve sfeer. Overigens staat een muzikaal portret van Coltrane centraal (*Rajazz #5+6*) en ook Ornette Coleman (*Major Ornette*) waart ergens rond. Hermia: "Le jazz que l'on a nommé free demeure pour moi essentiel, comme une gorgée d'air frais, un goût de liberté, un clin d'oeil sincère à la seule chose qui existe vraiment: le présent..." Manuel Hermia weeft zo een kleurrijk tapijt van invloeden, introspectief en melodisch, soms al eens buiten de lijntjes, ook groovy maar in zijn geheel harmonisch evenwichtig.

Bernard Lefèvre

Manuel Hermia (ss, as, ts, fl, bansuri), Manolo Cabras (cb), João Lobo (d, perc)

Bernard L'Hoir 12 Escapades For Piano

Home Records/AMG – 44:36

Mo(ve)ments Ensemble Terra Che Cammina

Spocus Records – 50:50

Frankinet/Hermans Insight Pictures

AZ Productons – 55:29

In de Bermuda-driehoek gevormd door hedendaags, klassiek en jazz vonden we de drie volgende schijfjes. *12 Escapades For Piano* van Bernard L'Hoir bevat inderdaad twaalf lyrische miniatuurtjes voor

Les Paul The Jazzman

Op één nummer na, allemaal uitgebracht materiaal uit de periode 1940-1947. We horen Les Paul zowel in trio (diverse bezettingen) als in grotere bezettingen (waaronder met Willie Smith & His Orchestra). Vooral de live opnamen met o.a. J.J. Johnson, Illinois Jacquet en Nat 'King' Cole zijn puur dynamiet. Een lesje muziekgeschiedenis om aan te tonen waar de roots van de rock-'n-roll liggen.

Cleo Laine & John Dankworth Three Early LP's and More

Een van de meest succesrijke en vooral langst durende huwelijken uit de jazz was dat van zangeres Cleo Laine en saxofonist John Dankworth (die begin dit jaar overleed). Hun gezamenlijk hoogtepunt kenden ze eind jaren veertig tot eind jaren vijftig. Van Laine krijgen we hier uit die periode de ep *The April Age* en de lp *She's The Tops*. Van Dankworth (componist van het thema voor de tv-serie *The Avengers*) zijn

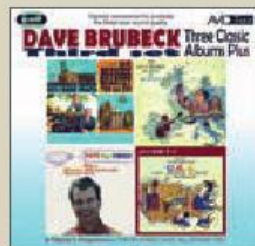
er *Journey Into Jazz* (met het vijftien minuten lange *Itinerary Of An Orchestra*) en *5 Steps To Dankworth*. Dit materiaal werd aangevuld met allerlei opnamen uit hetzelfde tijdperk toen bigbands nog hip waren. Van John's Dankworth Seven vind je wat terug op het eerste deel uit deze reeks, *Spread A Little Happiness*.

Count Basie and his Orchestra Four Classic Albums

Dit is echt wel een koopje met *April In Paris*, *King Of Swing*, *The Atomic Mr. Basie* (met de fameuze atoombomhoes) en *The Greatest!* (*Count Basie Plays... Joe Williams Sings Standards*). Vintage Count Basie over heel de lijn met o.a. Frank Foster, Thad Jones en Freddie Greene.

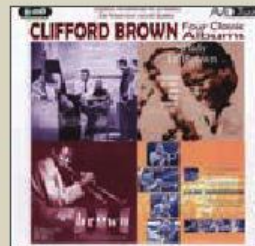
Dave Brubeck Third Set – Three Classic Albums Plus

De drie classic albums hier zijn *Dave Digs Disney*, *The Dave Brubeck Quartet In Europe* (inclusief het tien minuten lange

Watusi Drums) en *Southern Scene*. Naast Brubeck en zijn vaste sidekick Paul Desmond horen we verder nog drummer Joe Morello en afwisselend Norman Bates en Eugene Wright op bas. Onder de *Plus* van de titel valt de b-kant van *Jazz Impressions Of The USA* en een extra nummer van *The Playboy Jazz All-Stars 1957*. Brubeck langs zijn meest vinnige kant uit de periode 1956-1959.

Clifford Brown Four Classic Albums

Op *Brown And Roach, Inc*, *Jam Session* en *Study In Brown* staat vooral de relatie met drummer Max Roach centraal. Op *New Star On The Horizon* vinden we Art Blakey achter het drumstel. Vier keer vooral de jonge Brown in de kijker die goed op weg was om jazz een extra dimensie te geven, was hij niet verongelukt op vijftientigjarige leeftijd. In elk geval is hier de leuze 'Bop till you drop' met op tijd en stond de juiste ballad.

Kritische noot bij deze hele verzameling: het soms opsplitsen van platen om een cd-schijfje zo vol mogelijk te krijgen is niet echt een goed idee voor wie op zoek is naar een welbepaalde lp. Er blijft natuurlijk de jacht naar de originele vinylversie maar dan beland je wel in een andere prijs categorie.

Georges Tonla Briquet

solopiano ergens tussen Chopin en Jef Neve in met zelfs een vleugje New Orleans. Ideale soundtrack voor een wandeling door een besneeuwd winterlandschap. Nog meer muziek voor natuurvrienden is *Terra Che Cammina* van Mo(ve)ments Ensemble. Di Domenico haalde zijn inspiratie rechtstreeks uit zijn reizen doorheen de wouden van Zuid-Amerika en Azië. Het re-

sultaat: poëtische schetsen met veel ruimte ingekleurd door tinten à la Nino Rota, Eleni Karaindrou en DAAU. Tenslotte is er nog *Insight Pictures*. Ook hier vinden we op de hoer en in de muziek verwijzingen naar de natuur. Een esthetisch verzorgde dialoog tussen trompet en piano met als gastmuzikant Jean-Louis Rassinoffe die in een aantal nummers voor extra spanning zorgt.

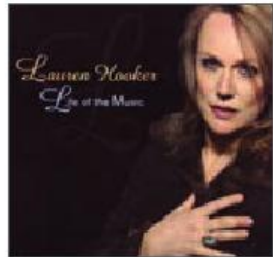
Voer voor jazzcats met een bucolisch kantje.

Georges Tonla Briquet
Mo(ve)ments Ensemble: Giovanni di Domenico (p), John Ruocco (k), Ananta Roosens (v), Anja Naucleer (clo), Claus Kaarsgaard (cb)
Frankinet/Hermans: Marc Frankinet (t), Georges Hermans (p)

Lauren Hooker Life of the Music

Miles High Records/
jazzpromoservices.com – 49:31

Drie jaar na haar debuut (*Right Where I Belong*) brengt Hooker ons vier nummers uit het American Songbook (Bernstein, Rogers...) en zeven originals (door haarzelf gecomponeerd); ze vertolkt ook één track van Joni Mitchell, en dat doet ze naar behoren. De bezetting speelt strak en sterk, de keuze van de muzikanten blijkt uitstekend. Dit botst nergens met Hookers ietwat nasale stem, die soms donker, soms verrassend hoog, licht en wendbaar blijkt. Toch kregen we soms de indruk dat haar stem niet sterk genoeg was om te kunnen optornen tegen haar muzikanten. Heel wat arrangementen hebben het karakter van een popsong, en dat maakt de plaat zeer toegankelijk, zonder aan het jazzy karakter af te doen. Al bij al

is dit geen revolutionaire productie. Maar Hooker heeft wel vocale potentie, ook al weet ze niet elk moment te overtuigen. In *Song to a Seagull* van Mitchell krijgt haar stembereik een klassiek karakter. Mooi werk, maar het is nog te vroeg om haar tot de diva's van de jazz te rekenen.

Marc Van de Walle

Lauren Hooker (voc, p), Jim Ridl (p), Tim Horner (d, congas, pandera, whistle, fl) Scott Robinson (fl, ss, ts, as, bug, t), John Hart (g)

Greg Houben Quartet Meets Pierrick Péron

Plus Loin Music/Harmonia Mundi
42:36

Trompettist Greg Houben en de Bretoense saxofonist Pierrick Péron ontmoeten elkaar op Jazz

à Liège 2009 op een jamsession, waarna ze optraden op het Gaume Jazz Festival en dat leidde tot deze cd op het Franse label. Deze groep brengt hardbop met een Latijnse benadering: melodius en zonder al te scherpe kantjes. Het trompetspel van Houben leunt flink aan bij Chet Baker, maar heeft ook wat van Tom Harrell. Greg Houben combineert het liefst postbop of cool jazz met halfzachte stem, wat doet denken aan... Chet Baker. Maar op deze cd geen gezang. Wel onverwachte en verrassende muziek, diep geworteld in de jazztraditie maar perfect up-to-date en fris zoals in *A Mail to JP of Mademoiselle Croissant*. De Franse altist Pierrick Péron heeft goed naar Charlie Parker en Cannonball Adderley geluisterd en speelt vol vuur en overgave. Houben en pianist Pascal Mohy tekenen voor de meeste composities met uitzondering van een Braziliaanse klassieker van Chico Buarque *Construção*. De ritmesectie bestaat uit de Amerikaanse drummer Rick Hollander en Sal La Rocca, een van onze meest gevraagde bassisten. Hollander is een swinger met veel gevoel voor nuance die perfect ondersteunt, maar ook prima de richting kan aangeven. Een mooie introductie tot dit kwartet met knappe composities die in deze omgeving prima tot hun recht komen.

Patrick Bivort

Greg Houben (t), Pierrick Péron (as), Pascal Mohy (p), Sal La Rocca (cb), Rick Hollander (d)

Scott LaFaro Pieces of Jade

Resonance Records/Codaex – 73:38

Dit is geen verloren gewaand album o.l.v. Scott LaFaro, maar een combinatie van enkele 'rehearsal tracks' in trio met Friedman, met drie extra's: 22 minuten repetitie met Bill Evans, waarin bassist en pianist *My Foolish Heart* uitbenen, een aangrijpend interview met Evans over de (al te) vroeg gestorven bassist van zijn supertrio, en *Memories of Scotty*, een muzikale hommage van Friedman uit 1985. Tragisch in het licht van LaFaro's vroegtijdige dood zegt Evans over hun eerste ontmoeting: "Scott was trying to do everything at once, trying to get out what was there". Goddank, kunnen we nu zeggen.

Wannes Gyselinck

Don Friedman (p), Scott LaFaro (b), Pete LaRocca (d)

Ingrid Laubrock Anti-House

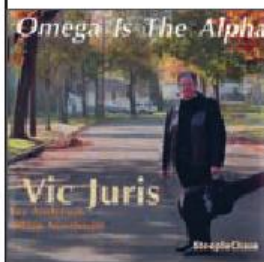
Idem

Intakt/Codaex – 72:45

Twee jaar terug verraste Ingrid Laubrock met de zeer sterke plaat *Sleepthief*. De van oorsprong

Vic Juris Omega Is The Alpha

SteepleChase/Music&Words – 66:10

Juris is bekend voor zijn veelzijdigheid en zijn zoektochten naar het nieuwe. Hier gaat hij vakkundig om met muziek van Bud Powell, Albert Ayler, Ornette Coleman en Arthur Schwartz; de cd wordt verder gevuld met zes eigen hoogstaande composities. Juris heeft een droge, gave en toch zangerige sound. Hij heeft

geen schrik om het klankenspectrum van de gitaar af te tasten en hij gebruikt het erg verantwoord. Luister naar het akoestische *Subway* dat volgt op *Omega is the Alpha* (Ayler): een schril contrast maar Juris overkoepelt het met verve. Van vingervlugge licks naar mooi geharmoniseerde lijnen die iedereen kan proeven, met alle grijswaarden die ertussen liggen, alles komt aan bod. In zijn frase-ring ontbreken punten noch komma's en met elke zin bouwt hij verder aan zijn improvisaties. Het rustig zelfzekere en overtuigende werk van Nussbaum op de bas past hier erg goed bij, en de timing wordt nog versterkt door het trefzekere slagwerk van Anderson. Laten we wel wezen: dit is geen gemakkelijke bezetting. De gitarist moet continu aan melodie én harmonie denken. En dat doet hij schijnbaar moeiteloos. De dosering die hij inbouwt om zijn kompanen muzikale kansen te geven getuigt van zin voor evenwicht. Op deze plaat hoor je de gitaar in de handen van een meester die er eigenlijk een 'totaalinstrument' van maakt: zowel ritmisch, qua klankkleur en melodius gaat hij er alle kanten mee op, en als een kat komt hij altijd op zijn vier pootjes terecht. Vermelden we ook nog de originele en zeer beluisterenswaardige bewerking van *Lone Woman* (Coleman). Het verrassende Latino *Rosario* gaat de swingende afsluiter *Alone Together* (Schwartz) vooraf. En dan valt het doek. Veel te vroeg voor de fijnproever.

Marc Van de Walle

Vic Juris (g), Jay Anderson (b), Adam Nussbaum (d)

Bert Joris – Brussels Jazz Orchestra Signs And Signatures

W.E.R.F./AMG – 71:53

Het klinkt vertrouwd en toch weer fris en nieuw, omdat Bert Joris zijn bekende nummers voor zijn geliefkoosde bigband arrangeerde en ze daardoor opnieuw leven inblaast. En dan wordt het BJO plots het Bert Joris Orchestra, want Bert Joris zoekt niet het explosieve van een bigband, maar wil een warme eerder ingehouden sound. Daardoor ontstaat

ook een mooi evenwicht tussen solopartijen en het orkest. Opmerkelijk al in het eerste nummer *Sundown* is een prachtig duet met Nathalie Lories op fender rhodes. Over heel de lijn geeft het orkest ruimte aan de wondermooie trompetsoli van Bert Joris (adembenemend in zijn klassieker *Magone*). En telkens worden nog andere soli ingekleurd als spannende interacties door Bo Van der Werf (bsax) in *Magone*, Frank Vaganée in *Triple*, Nathalie Lories (p) in *Connections*, Dieter Limbourg en Bart Defoort (saxen) in *Uppers And Downers*, Marc Godfroid (tb) in *Signs And Signatures*, en Bart Defoort (ts) nog in *All Over Me*.

Mijmerend eindigt Bert Joris met *It's My Time* (Jos Machtel legt contrabas-accents) dat hij als teenager schreef en zong (!) en die tekst ging over zijn vrees nooit ouder dan veertig te worden. *Signs And Signatures* is een fascinerend album dat lang nazindert.

Live opgenomen in Flagey januari van dit jaar voel je de intensiteit bij het aanwezige publiek dat nauwelijks bij momenten herademt met ontwapend applaus.

Bernard Lefèvre

Bert Joris (t) + Brussels Jazz Orchestra

Duitse saxofoniste is via een jarenlang verblijf in Engeland in de Verenigde Staten aangeland waar ze in elk geval een vruchtbare samenwerking met de meesterlijke drummer Tom Rainey tot stand heeft gebracht. De twee speelden samen op *Sleepthief* in Rainey's trio Pool School en nu dan in Anti-House waarin ook gitarist Mary Halvorson opduikt, de derde musicus uit Rainey's trio. Halvorson is met haar uitgebeende geluid en rafelige spel meteen degene die de sound van Anti-House in belangrijke mate bepaalt. Net als *Sleepthief* bevat Anti-House weergalozes vrije jazz. Fantasierijk, krachtig maar subtiel en met soepele geestdrift uitgevoerd. Helaas geldt dat niet de hele tijd. Er staan ook losse flodders op, spanningsloze experimenten waarin er niets op het spel lijkt te staan. Daarmee ondergraaft de groep eigenhandig de kracht van deze plaat die met een strengere songselectie moeiteloos hoog in de jaarlijstjes had kunnen scoren.

Mischa Andriessen

Ingrid Laubrock (ts, ss), Tom Rainey (d, klokkenspel), Mary Halvorson (g), John Hébert (b).
Gast: Kris Davis (p)

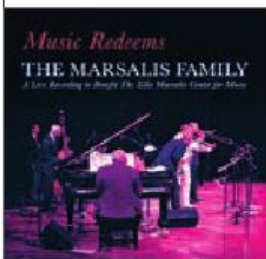
David Liebman Trio Lieb Plays The Blues À La Trane

Daybreak/Challenge Records
53:16

Steeds weer keert saxofonist David Liebman terug tot de muzikale erfenis van de groten uit de muziekgeschiedenis. Eerder wijdde hij al platen aan Puccini, Cole Porter en Thelonious Monk en na *Meditations* verdiept hij zich nu opnieuw in de muziek van John Coltrane. Dit keer diens bluesy kant. Die keuze is typerend voor de tussenpositie die Liebman inneemt; hij is een traditionalist met een experimenteel hart. Hij wil op avontuur, maar niet te ver afdwalen. Die houding komt ook tot uiting in de keuze voor twee begeleiders Marius Beets (b) en Eric Ineke (d) wier degelijkheid als een anker werkt. Liebman krijgt wat ruimte om loos te gaan, maar dan trekt de ketting onmiddellijk strak. Zo beweegt deze plaat zich tussen obligate drumsolo's en schor, zoekend spel op sopraansax enerzijds en goed doorbloede, swingende blues anderzijds. Het zijn live-opnamen uit De Singer te Rijkvorsch overigens. Niet al-

The Marsalis Family Music Redeems

Marsalis Music/Universal Music – 67:05

De familie Marsalis, verbonden met New Orleans, stelde zich verdienstelijk op toen de stad door Katrina werd getroffen en dit ook zware gevolgen voor de muzikanten had. De pianist Ellis Marsalis creëerde met de hulp van Branford en Harry Connick, Jr een stichting om middelen te verzamelen. Op 15 juni 2009 had in het J.F.

Kennedy Center For Performing Arts in Washington D.C. een benefietconcert plaats voor een in New Orleans op te richten Ellis Marsalis Center For Music. Heel de Marsalis familie was van de partij. Saxofonist Branford, die met de pianist Harry Connick, Jr alles had voorbereid, trompettist Wynton, trombonist Delfeayo, drummer Jason en de dichter Ellis III. En ook een aantal gasten zoals de drummer Herlin Riley en bassist Eric Revis.

Deze live-opname is indrukwekkend door de verzamelde muzikale toptalenten, maar toont ook de communicatie en synergie tussen de muzikanten. Ellis Marsalis speelt schitterend op zijn mooie ballade *After* en twee aan twee met vorige student Harry Connick, Jr. op *Sweet Georgia Brown*. Wynton en zijn jongere broer Branford spelen prachtig. Uitstekend zijn Ellis Marsalis' *Syndrome* met een aanstekelijke en onweerstaanbare groove en *At The House, In Da Pocket* in souljazz stijl. De toon van de hele cd is onspannen en vrolijk swingend, wat een gefloten solo van Jason op Parkers *Donna Lee* mooi illustreert. Echt muzikaal plezier.

Patrick Bivort

Jane Monheit Home

Emarcy/Universal Music – 48:17

Met *Home*, haar debuut op Emarcy/Universal, viert de nu 33-jarige zangeres en jonge moeder Monheit haar tienjarige carrière. Ze doet dat met een weloverwogen selectie van opgewekte songs. Ze vertrouwt op haar vast begeleidingstrio, waaronder haar echtgenoot-drummer Rick Montalbano, maar nodigt ook enkele bijzondere muzikanten uit. Met gitarist en zanger John Pizzarelli zingt ze een duet (*Tonight You Belong To Me*). Het album bevat uitsluitend standards op een compositie van Larry Goldings en Cliff Goldmacher na (*It's Only Smoke*). Daarop zingt Peter Eldridge mee met Larry Goldings aan de piano. Andere gasten zijn trompettist Joe Magnarelli (o.a. *The Eagle And Me*) en violist Mark O'Connor o.a. op Ellington's *I Didn't Know About You/All Too Soon*. Jane Monheit, voor het eerst ook producer, levert met *Home* een lieflijk en luchtig, maar toch jazz getint album af.

Bernard Lefèvre

Jane Monheit (voc), Michael Kanan (p), Neal Miner (b), Rick Montalbano (d) en gasten

Narcissus No.2

W.E.R.F./AMG – 60:44

Bijna vier jaar stilte tussen twee opnamen is een lange tijd, zeker voor een jonge groep. Voor Narcissus was het de gelegenheid om de focus bij te stellen. Zo verdween Harmen Fraanje van het toneel en kwam Jozef Dumoulin in de plaats. Een groepswijziging die kan tellen. Het geluid sluit meteen korter aan bij wat Dumoulin doet bij lidlboj en Octurn. Traditionele jazzpatronen zijn hier niet te vinden. Alles staat in het teken van open ruimte, improvisatie en sfeerschepping. De vier heren werpen zich daarbij op als

tijd optimaal van kwaliteit, maar wel sfeervol.

Mischa Andriessen

David Liebman (ts, ss), Marius Beets (b), Eric Ineke (d)

Birgitte Lyregaard Blue Anemone

Challenge Jazz/Challenge Records – 53:53

De Deense zangeres studeerde in Den Haag en Rotterdam en ontmoette in die tijd de Parijse saxofoniste Alexandra Grimal, die bij John Ruocco studeerde. Geproduceerd door Hein Van de Geyn, werd het een rustige, poëtische cd, gevuld met ballades, waarin Lyregaard het prachtige *Monk's Mood* (Th. Monk) van lyrics voorziet, het hartverscheurende *Il pleut sur Nantes* van Barbara neerzet en naast de standards een onvervalst Deens lied vertelt over hoop in bange dagen. Het opzet is flinterdun, breekbaar en minimalistisch. Totaal wars van agressie en jazzdrive kan je deze cd beter tegemoet treden als jazz

in de vorm van kleinkunst en storytelling. Toch iets te braaf en mijmerend, maar de aandacht waard.

Chris Joris

Birgitte Lyregaard (voc), Alexandra Grimal (ts), Alain Jean-Marie (p)

Andy Middleton Between Worlds

Prova Records/LC Music – 61:04

De Amerikaanse saxofonist Andy Middleton woont nu vier jaar in Europa en drukt via de titel de afstand met zijn geboorteland uit. Hij was laureaat van de Jazz Hoeilaart wedstrijd in 1991. Als sidemen speelde hij met Bob Mintzer en Maria Schneider. Hij nam ook al op met Dave Holland, Renee Rosnes en Kenny Wheeler. Hij heeft een warme sound die vooral in de ballades geheel tot zijn recht komt. Voorbeeldig zijn *A Tangled Web* – ook in duoversie als bonustrack – en *Night Sounds*. Het album straalt een rustige, badinerende postbop sfeer uit. Zoals ook al in vorige albums is Middleton erg begaan met de wereld en milieuproblematiek. Titels als *Polar Bear Seas* en *5 Billion And Counting* liegen er niet om. Een pluin nog voor pianist Derado die mooie accenten legt.

Bernard Lefèvre

Andy Middleton (ts, ss), Tino Derado (p), Paul Imm (b), Alan Jones (d)

Special Edition

Het Britse Edition wordt sinds vorig jaar bij ons verdeeld door Codaex. Liefhebbers van moderne avontuurlijke jazz zijn in de wolken want met o.a. Matthew Bourne, Dave Kane, Paula Gardiner, Keith Tippett en Dave Stapleton heeft het label een aantal baanbrekende artiesten in huis. Deze laatste was trouwens in februari 2008 samen met fotograaf Tim Dickeson de initiatiefnemer achter dit label dat ondertussen in Groot-Brittannië terecht langs alle kanten de hemel in geprezen wordt omdat het de vinger aan de pols houdt van de huidige evolutie in de Britse jazz. Recent verschenen er weer een aantal nieuwigheden.

Ivo Neame Caught In The Light Of Day

57:29

Neame kent de truc om een rustig opgebouwde compositie net die dreigende ondertoon te verlenen waardoor je geboeid blijft luisteren. Zijn compagnons ondersteunen hem daarin perfect en zorgen voor de nodige extra inkleuringen. In het bijna tien minuten lange openingsnummer (meteen ook de titeltrack) wordt de hele trekudoos geopend. Deze jonge wolven bezondigen zich nog een paar keer aan jonge onstuimigheid maar weten wel duidelijk waar ze naar toe willen. Meer Chick Corea-Gary Burton dan Jef Neve-Pascal Schumacher maar met een totaal eigen heden-daagse aanpak.

Ivo Neame (p), Jim Hart (vib), Jasper Hoiby (cb), James Maddren (d)

Phronesis Alive

73:15

Dit is de derde cd van het trio o.l.v. de Deense bassist Hoiby. Het gaat om een concert opgenomen in Londen eerder dit

jaar. Drummer Guiliana trad al op met zowel Avishai Cohen en Meshell Ndegeocello en dat hoor je via de extra tussenacten waar hij goed doormept. Maar geen nood, het past in deze jachtige jazz. Het is een sound die hip is bij menig hedendaags jazztrio. Opbouwen, aantrekken, afstoten, uit de bocht gaan, teruggplooiën en liefst natuurlijk af en toe met een knipoo naar ECM en/of een klassiek tintje. Een tobganrit van emoties en wisselende ritmen. Zet je schrap met de volumeknop voldoende naar rechts en het werkt. E.S.T. en The Bad Plus voor gevorderden. Jasper Hoiby (b), Ivo Neame (p), Mark Guiliana (d)

Spin Marvel The Reluctantly Politicised Mr. James

36:30

Voor wie houdt van bizarre sfeerscheppingen zoals in de films van David Lynch (*Eraserhead* voorop) en Erik Truffaz zijn gegoochel met elektronica en rock apprecieert, is dit verplicht materiaal. Voeg er nog een tintje progrock en Pink Floyd aan toe en je weet in welke dimensie dit verhaal zich afspeelt. Terug naar de seventies of op naar de toekomst, afhankelijk van je platenkast.

Martin France (d), Tim Harries (b), Nils Petter Molvaer (t), John Parricelli (g), Terje Evensen (perc)

Verder ook nog het sterke *Catch Me* van **Neon Quartet** (tussen Modern jazz Quartet en Pascal Schumacher Quartet met een Coltrane-touch dankzij saxofonist Stan Sulzmann) en het complexe en sterk gevarieerde *The Cusp* van **Robert Mitchell's Panacea** boordevol kubistische ritmepatronen getekend door de zang van Deborah Jordan.

Georges Tonla Briquet

meesters van de beperking. Hun abstract minimalisme past perfect in de huidige ontwikkeling van een welbepaalde jazzstroming ergens tussen Messiaen en het New York van Tony Malaby via Joe Zawinul en Yellowjackets. En ja, er mag zelfs even een stukje swing bij. Elke muzikant brengt zijn eigen bagage mee en gebruikt die in functie van de groep. Ook de Argentijnse gitarist Guillermo Celano die een gastrolletje vervult, past zich aan in deze context waar geen ruimte is voor uitgebreide solo's. *No.2* is een perfecte titel. Zoals ze in Azië zeggen: "Same same but different".

Georges Tonla Briquet

Robin Verheyen (s), Jozef Dumoulin (p, rhodes), Clemens van der Feen (cb), Flin van Hemmen (d)

**Jef Neve Trio
Imaginary Road**

Emarcy/Universal Music – 58.06

Na zijn duo's met Pascal Schumacher en José James en de live-cd met GrooveThing is dit al de vierde cd van Jef Neve dit jaar. Maar deze *Imaginary Road* is ongetwijfeld de belangrijkste, want dit trio is ongetwijfeld het handelsmerk van de pianist.

Dé grote nieuwigheid is bassist Ruben Samama, die Piet Verbiest vervangt. De Nederlander Samama verblijft in New York en kan

intussen meer adelbrieven voorleggen dan zijn voorganger, maar tot een radicale stijlbreuk heeft de wissel zeker niet gezorgd. Samama bracht wel wat elektronische snuffjes mee, en die kleuren de muziek hier en daar bij.

De korte opener *Vibe* is zo'n bevreemdende sound sculpture. Maar het duurt niet lang of *The Space We Need* brengt meteen de Jef Neve die we gewend zijn: dartel motiefje, hyperkinetische drums (ook al elektronisch bijgewerkt) en wervelend pianospel van Neve. *Sofia* laat dan weer de zeer lyrische, klassiek geïnspireerde Neve horen.

Bassist Samama bracht twee composities mee. Zeker het intieme *Little Piece For Justin* is Neve op het lijf geschreven, en op *She Came From The East* krijgt Samama even de kans te laten horen welke warme klank zijn bas voortbrengt.

Atlas vormt een rustpuntje vooraleer Neve met *For The People* een voor hem zo typerend nummer inzet. Een zeer repetitief motiefje wordt lekker onderbouwd en Neve laat het stuk aanzwellen tot een overweldigende brok energie, zelfs enige bombast. Dit moet gegarandeerd een succesnummer zijn op de concerten van het trio. Hoog tijd om wat af te koelen in *Saying Goodbye on a Small Ugly White Piano*, een stuk waar Neve de grens van de sentimentaliteit ei zo na overschrijft. En na nog eens een kort elektronisch intermezzo is het weer volop vintage Neve, met *Endless DC*, het zeer lange slotnummer dat misschien wel het sterkste is van deze cd omdat het al het goede van het Jef Neve Trio in zich draagt: lyriek, passie, energie en ontlading. En met een fraai slot, ook al met de computer bijgekleurd.

Zeker nu hij met José James internationaal blijkt door te breken, met vier cd's en een overvolle concertagenda, is 2010 hét jaar van Jef

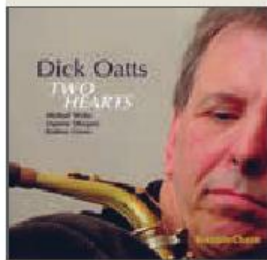
Neve. *Imaginary Road* bevat weinig argumenten om dat tegen te spreken, ook al mist deze cd misschien net dat kleine tikkeltje extra.

Peter De Backer

Jef Neve (p, syn), Ruben Samama (b, samples, loopstation), Teun Verbruggen (d, noiseпад)

**Dick Oatts
Two Hearts**

SteepleChase/Music&Words 55:54

Dick Oatts is zeer in trek als saxofoondocent en je hoeft hem maar een paar tellen te horen spelen om te weten waarom. Weinigen hebben zo'n gave toonvorming en zo'n natuurlijke melodische manier van soleren. Die melodische kant krijgt extra nadruk op Oatts nieuwste cd *Two Hearts* waarop hij tien standards brengt. Veel gespeelde nummers als *If I should lose you*, *Yesterdays* en *Dam That Dream*. De indringende manier waarop hij Ellingtons *Come Sunday* vertolkt is waarschijnlijk het beste bewijs dat de keuze voor oud en bekend songmateriaal geen oubollige plaat heeft opgeleverd. De arrangementen zijn fris, het samenspel strak en toch relaxed. Oatts is niet de enige die zich in de zelfgekozen context kiplekker voelt; pianist Michael Weiss steekt hem met zijn poëtische spel zelfs hier en daar naar de kroon. *Two hearts* is een

**Metropole Orkest/
Vince Mendoza
Fast City, A Tribute To
Joe Zawinul**

BMH/ZYX – 63:58

Ofwel soleert niemand, ofwel soleren we allemaal samen, zei Joe Zawinul ooit over zijn groep Weather Report, waarmee de synthesizer-wizard de beste fusie uit de geschiedenis maakte, geholpen door Wayne Shorter, Jaco Pastorius en vele anderen.

Zawinuls motto illustreert zijn orkestrale manier van aanpakken. Niet te verwonderen dus dat zijn composities zich bijzonder goed lenen voor een bewerking door het Nederlandse Metropole Orkest, zeker als de uitstekende Vince Mendoza de arrangementen voor zijn rekening neemt.

Dat resulteerde in twee prima concerten in Amsterdam en op het North Sea Jazz festival, en daarvan is deze cd het resultaat. Geholpen door een reeks gastmuzikanten die ooit met Zawinul speelden (Peter Erskine, Amit Chatterjee, Victor Bailey, Alex Acuna...) kiest Mendoza hier niet voor het allerbekendste werk van Zawinul: géén *Birdland* dus, géén *A Remark You Made*. Wel een vrolijke versie van *Jungle Book* en *Nubian Sundance* (beide uit Weather Reports beginperiode) of het Indisch klinkende *Orient Express. The Juggler*, een hoogtepunt uit de Pastorius-periode, was ook bij Weather Report al een orkestraal stuk.

En *Peace*, dat op Zawinuls soloed *Dialects* net iets te suikerzoet klinkt, krijgt hier een meer nuchtere aankleding, met een violist in de hoofdrol. Op *In A Silent Way*, de voorspelbare afsluiter, wordt de melodielijn door een trompet gespeeld.

Wie hield van Weather Report en de altijd zeer lyrische composities van Zawinul, komt hier ruim aan zijn trekken.

Peter De Backer

Metropole Orkest o.l.v. Vince Mendoza, met Victor Bailey (elb), Peter Erskine (d), Amit Chatterjee (g, voc), Alex Acuna (d), Efrain Toro (prec), Jim Beard (keys)

plaat die overal en op elk tijdstip beluisterd en genoten kan worden. Tijdloze klasse.

Mischa Andriessen

Dick Oatts (as), Michael Weiss (p), Ugonna Okegwo (b), David Wong (b), Rodney Green (d)

**Ronnie Lynn Patterson
Music**

Out Note – 54:53

Pianist Ronnie Lynn Patterson koos er voor om op zijn nieuwste cd enkel covers te brengen. De setlist getuigt alleszins van goede smaak met o.a. *Lazy Bird*

Leve Django!

Zelfs nu Django stilaan zijn 100 kaarsen in de hemel heeft uitgeblazen, stopt de aandacht niet. Heel wat releases vragen om aandacht. Een direct erbetoon is een dubbelaar van de gitaristen **Yorgui Loeffler – Steeve Laffont – Raphaël Fays** onder de titel *Django Et Rien D'Autre* (Le Chant Du Monde/Harmonia Mundi) live opgenomen januari 2010 op de Nuits Manouches. Alle bekende nummers van Django Reinhardt worden hier vakkundig aangepakt. Gitarist **Raphaël Fays** komt met

een eigen cd *Django's Works* (Le Chant du Monde/Harmonia Mundi) opzetten. Florin Niculescu pakt het werk van Reinhardt op zijn beurt aan op viool met *Django Tunes* (Enja Records/Codaex).

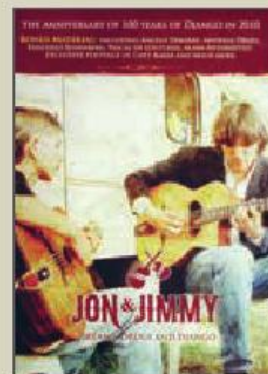
En last but not least is er het **Rosenberg Trio**, een vaste waarde in de manouche-wereld, die samen met **Bireli Lagrene** in *Djanzologists* (Enja Records/Codaex) naast eigen stukken en Reinhardt nummers ook klassiekers opdragen aan de herdenking van een eeuw Django. Op de bonus-dvd Verder vermelden we nog op dvd

de documentaire **Jon & Jimmy Dreams, Drugs and Django** (Euforia/Codaex) over de bijzondere band tussen de gypsy-jazzgitaristen Jon Larsen en de in Asten (Nederlands Limburg) geboren Jimmy Rosenberg, een neef van de leden van het bekende Rosenberg Trio. De film werd bekroond met een Edison voor de beste jazz-dvd. De Noorse gitarist, componist, schilder

en producer Jon Larsen is net als de 'Hendrix van de Gypsy Jazz' Jimmy Rosenberg autodidact en beiden zijn natuurlijk sterk beïnvloed door meester-gitarist Django Reinhardt. "Deze documentaire vangt perfect de dunne lijn tussen vriend- en vijandschap", aldus de Edisonjury. "Zeker bij supergetalenteerde, maar tevens onzekere muzikanten die een ding gemeen hebben: hun

liefde voor Django Reinhardt." Dat Jimmy met drugsverslaving en gevangenisstraf heeft af te rekenen, is ook duidelijk.

Bernard Lefèvre

Roscoe Mitchell and the Note Factory Far Side

ECM Records/Challenge Music – 65:53

Far Side bevat 4 lineaire composities van Roscoe Mitchell. Note Factory is een dubbelkwartet van 2 blazers, 2 piano's, 2 contrabassen (soms cello) en 2 drums. Toch klinkt dit mooi opgebouwde werk nooit overladen. Integendeel, de dynamiek wordt prachtig onder controle gehouden en er zit een horizontale evolutie in het collectieve spelgedrag. Het dertig minuten lange eerste stuk ontstaat intrigerend stil, als wordt er een oermuziek geboren uit moeder aarde en groeit ze op als een plantentuin, om exact in de helft van het stuk op te klimmen naar één grote ademstoot. Een sterk *Le Sacre Du Printemps*-gevoel. Het vervolg biedt ons verrijnde juweeltjes van gedeeltelijk genoteerde muziek en improvisatie: gedoseerd en contrapuntisch in zijn abstractie. Roscoe Mitchell is als senior in deze groep een groot muzikaal denker en na al die jaren *Art Ensemble Of Chicago*, een grootmeester die verder evolueerde.

Chris Joris

Roscoe Mitchell (s, f), Corey Wilkes (t, fh), Craig Taborn (p), Vijay Iyer (p), Jaribu Shahid (cb), Harrison Bankhead (cb, clo), Tani Tabbal (d), Vincent Davis (d)

(John Coltrane), *Evidence* (Monk), *All Blues* (Miles Davis) en *Blues Connotation* (Ornette Coleman). Patterson werpt zich niet op als een beeldenstormer of radicale vernieuwer maar kiest eerder voor een klassieke, zij het persoonlijke aanpak. Wie van classic jazz met een vederlicht toucher houdt gelardeerd met af en toe wat weerhaakjes zal hier zeker van genieten. Je moet er wel wat sporadisch geneurie bijnemen.

Georges Tonla Briquet

Ronnie Lynn Patterson (p), François Moutin (b), Louis Moutin (d)

Andrew Rathbun The Idea of North

SteepleChase/Music&Words
57:58

Saxofonist Andrew Rathbun debuteerde in 1999 op het Nederlandse Challenge Records met de belovende plaat *Scatter Some Stones*. Vooral als componist deed de Canadees zich meteen gelden door zijn vermogen meteen zingbare melodien te combineren met meer complexe songstructuren en harmonieën. De opgedichten van Cathy Song gebaseerde songcyclus *Jade* en het met onder meer Kenny Wheeler opgenomen *Sculptures* zijn voorbeelden van de avontuurlijke instelling van Rathbun die gebaande paden liefst leek te vermijden. Met dat in het achterhoofd is *The Idea of North* in eerste instantie wat teleurstellend omdat de composities alledaagser lijken. Gebleven is Rathbun zeer bijzondere oor voor

melodie en zekere opgeruimdheid die in zijn muziek blijft klinken. Op deze nieuwe plaat zoekt hij echter minder de grens op wat dus tot gevolg heeft dat ze meer gewoontjes overkomet, maar ook dat hij zich niet in het moedwillig modern zijn vergaloppeert. *The Idea of North* is een evenwichtige plaat van een getalenteerd componist en musicus waarvan je zou verwachten dat hij zich nog iets meer zou onderscheiden.

Mischa Andriessen

Andrew Rathbun (sax), Taylor Haskins (t), Nate Radley (g), Frank Carlberg (p, el.p), Jay Anderson (b), Michael Sarin (d)

Rufus Reid Out Front

Motema/Membran Music – 69:42

Rufus Reid heeft als pedagoog en winnaar van ontelbare awards hoge toppen gescoord in de States en is een graag geziene gast bij Europese bigbands als solist, componist en/of gastdirigent. Vooral bekend om zijn werk met de Thad Jones-Mel Lewis Bigband, het Dexter Gordon Quartet en zijn eigen Tanareid groep

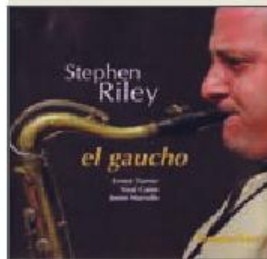
met Akira Tana (d). Hij voelt zich de laatste jaren erg thuis in zijn trio, waar hij, naar eigen zeggen, volop kan genieten van de intuïtieve chemie tussen piano, bas en drums. Hij heeft groot gelijk, want deze cd schittert door sterk samenspel en drive. Haast alle thema's zijn gecomponeerd door de drie groepsleden, buiten één van Eddie Harris en één van Tadd Dameron. De opnamekwaliteit is van een weergaloze, warme uitmuntendheid. Geen experimenten, maar wel hoogstaande, ebbenhouten trio jazz. Bovendien gaat het hier om een *enhanced cd* met video-inhoud.

Chris Joris

Rufus Reid (cb), Steve Allee (p), Duduka Da Fonseca (d)

Stephen Riley El Gaucho

SteepleChase/Music&Words
60:34

Als mainstream tenorist wordt Stephen Riley als een persoonlijke beschouwd onder de zo

moelijk herkenbare saxofonisten van vandaag. Toch wat onterecht, daar men de tenorgeschiedenis langs zijn frasering en timbre hoort voorbij marcheren. Soms denk je aan Al Cohn, Zoot Sims of zelfs Paul Gonsalvès in een prachtige versie van *Never Let Me Go*, dat subtiel wordt ingezet in duo met de mallets op drums en ons overspoelt met warmte bij het inzetten van piano en bas. Het kwartet speelt zeer integer, Riley is een heel harmonisch saxofonist. Zo krijgen Coltrane's *Central Park West* en *Night And Day* (C. Porter) een aparte behandeling. Naast het titelstuk (W. Shorter) horen we ook thema's van Monk, Miles en W. Marsalis. Erg persoonlijk is Riley's aanpak niet, maar het is een warm kwartet om naar te luisteren, mede door de sterke sidemen.

Chris Joris

Stephen Riley (ts), Ernest Turner (p), Neal Caine (cb), Jason Marsalis (d)

Florian Ross Mechanism

Pirouet/AMG – 55:30

De titel *Mechanism* verwijst waarschijnlijk naar de loops die pianist Florian Ross hier gebruikt. In zekere zin is het een conceptueel album waarop de dwingende repetitieve patronen uit het mechaniek contrasteren met de vrijere improvisatie op piano. In de zeventien stukken die, Coltranes

Moment's Notice en *Sometime Ago* van Sergio Mihanovic uitgezonderd, grotendeels eigen composities zijn, weet Ross zowel een behoorlijke diversiteit als een consequent kwaliteitsniveau te bereiken. Van klassiek aandoende lieflijke melodien tot weerbarstige dissonanten. Ross is een vloeiend solist met een verzorgde naar het barokke neigende stijl. *Mechanism* is goed uitgedacht en heel goed uitgevoerd. Wel zijn er uiteindelijk toch te weinig momenten waarop de muziek echt loskomt, ze blijft wat sfeerloos. Wat goed te begrijpen valt als je de foto van de grote, lege zaal ziet waar Ross de plaat opnam.

Mischa Andriessen

Florian Ross (p, loops)

Benjamin Schaeffer Beneath the Surface

Enja/Codaex – 53:00

Met zijn vorige cd bevestigde het trio van de Duitse pianist Benjamin Schaeffer (29) dat het niet misstaat in het stilaan lange rijtje hippe pianotrio's. Deze nieuwe cd slaat lichtjes andere wegen in. De toevoeging van twee klarinetten, viool en cello op vijf van de negen stukken geeft de muziek een heel andere klankkleur, die af en toe zelfs aansluit bij kamerjazz. Niet voor niks heeft Schaeffer eerst een stevige klassieke opleiding genoten, alvorens zich op zijn ze-

Majid Bekkas Makenba • IGL220

Majid Bekkas/Louis Slavits
Minino Garay/Aly Keita
Serge Marne/Abdelfettah
Houssaini/Abdessadek
Bounhar Rachid el Fadli /
Joseph Bessam Kouassi

24/02/11 • Espace Senghor • Brussels
25/02/11 • Rasa • Utrecht NL
26/02/11 • Zuiderpershuis • Antwerp

Pascal Mohy Trio Automne 08 • IGL209

Pascal Mohy
Sal La Rocca
Joost Van Schaaik

13/11/10 • CC.Hanul • Hannut
16/11/10 • La Ruche • Marcinelle
17/11/10 • Jazzstation • Brussels
18/11/10 • Rideau Rouge • Lasne
03/12/10 • CC.Ans • Ans
09/12/10 • Music Village • Brussels
10/12/10 • Brassages • Dangelberg
11/12/10 • N'8 Jazz • Mazy

www.igloorecords.be • Eld Léopold II, 153 - 1080 Brussels • T: +32 2 538 90 01 • info@sowarex.be

Manu Hermia Trio Long Tales & Short Stories • IGL224

Manuel Hermia
Manolo Cabras
Joao Lobo

10/12/10 • Art Base • Brussels
15/12/10 • Negocio • Gent
16/12/10 • Arco • Mons
18/12/10 • Jazzstation • Brussels

Collapse Collapse • IGL219

Cédric Favresse
Jean Paul Estiévenart
Lieve Van Pee
Alain Deval

05/02/11 • De Muze • Antwerp
02/02/11 • De Muze • Antwerp
13/02/11 • Stuk • Leuven
19/02/11 • Aquilone • Liège
05,12,19,26/03/11 • Archiduc • Brussels

ventiende tot de jazz te bekeren. Maar de kern op deze cd blijft het trio. En dat is alweer bijzonder geïnspireerd, energiek en vitaal. Met een prima Benjamin Schaeffer, niet alleen een uitstekend pianist, maar ook een man die een sterke melodie kan pennen. En bassist Robert Landfermann en drummer Marcus Rieck gaan er net iets minder hyperkinetisch tegenaan dan hun collega's van pakweg The Bad Plus of TrioElf.

Peter De Backer

Benjamin Schaeffer (p), Robert Landfermann (b), Marcus Rieck (d) Holger Werner (cl), Niels Klein (cl), Christoph König (vl), Stephan Braun (cello)

**Ben Sluijs/
Erik Vermeulen
Parity**

W.E.R.F./AMG – 56:53

Negen jaar na hun goed ontvangen cd *Stones* – die trouwens tezelfdertijd wordt heruitgegeven – breien Ben Sluijs en Erik Vermeulen daar eindelijk een vervolg aan. Niet dat ze intussen hebben stilgezeten: de altsaxofonist en pianist zijn al die tijd regelmatig als duo blijven spelen. En dat valt ook aan deze cd te horen.

Vermeulen en Sluijs vinden elkaar blindelings, bijna telepatisch. Op twee standards na (*Sweet and Lovely* en een fijne versie van Dizzy Gillespie's *Con Alma*) brengen ze hier alleen maar eigen werk. Het is intimistische, verstilde muziek, die zijn schoonheid bij elke luisterbeurt ietsje meer prijsgeeft. Vermeulen laat zich vooral van zijn meer bejaarde kant horen, en de sax van Ben Sluijs heeft hier veel weg van de zijdezachte klank van Lee Konitz. Dit is huiskamerjazz die – op één nummer na - niet toevallig bij Erik Vermeulen thuis is opgenomen.

Misschien is de muziek wat te gelijkmatig. Een forse energie-stoot of verrassende tempowisseling had de cd ongetwijfeld goed gedaan. En wie het concert van het duo zag op Jazz Brugge zal het spijtig vinden dat hun Monk-bewerkingen de cd niet hebben gehaald. Maar *Parity* blijft een fraai statement van een artistiek integer en hoogstaand duo.

Peter De Backer

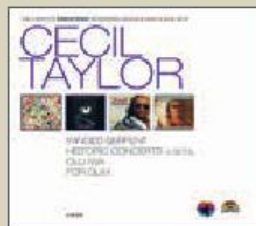
Ben Sluijs (as), Erik Vermeulen (p)

Schijfjes voor onder de kerstboom

Wie ziet door de (kerst)bomen het bos nog? Heruitgaven en compilaties, al of niet in boxsets, en van alle jazzgroten zijn niet meer bij te houden.

Al wel eerder opgemerkt maar nu nog uitgebreid met nieuwe 10cd-boxsets zijn de *Kind of...* met nieuw: Cannonball Adderley, Bud Powell, Max Roach, Horace Silver en Sarah Vaughan. Natuurlijk moet je rekening houden met oudere opnames en dus de kwaliteit van toen, ook al omdat er wel wat live-opnames in niet altijd ideale omstandigheden bijhoren. Maar voor weinig geld haal je wel een boxvol jazzgroten in huis. (T2 Entertainment/Pink Records).

We signaleerden in een vorige uitgave al de boxsets van Black Saint & Soul Note of opnames die gebeurden op die Italiaanse labels vanaf midden de jaren 70 en nu per artiest verzameld en remastered worden uitgebracht (verdeling: Harmonia Mundi). Nieuw verschenen: Lester Bowie (3cd), Bill Dixon (9cd), Paul Motion (6cd), George Russell (9cd) en Cecil Taylor (5cd).

**Jasper Somsen
Dreams, Thoughts & Poetry. The Music of Enrico Pieranunzi.**

Challenge Records/Challenge Records – 44:43

De titel verraadt eigenlijk de hele sfeer en inhoud van de cd. Van de negen tracks zijn er zeven van de hand van Pieranunzi (en een van Morricone en van Somsen zelf).

De Nederlandse bassist Jasper Somsen (*1973) voltoekt op een voortreffelijke manier de sfeer van de muziek van Pieranunzi. Niettegenstaande het lyrische karakter van de plaat weten de muzikanten toch de nodige zwier en swing mee te geven. De cd klinkt harmonisch en rustig. Somsen zelf tekent heldere en transparante baslijnen en profileert zich als melodieuze solist en sober en efficiënt begeleider. Er is nergens extravagant gedoe, maar men overtuigt door een functionele, moderne sound en opbouw die blijk geeft van heel veel ernst en sérieux waarmee de nummers aangepakt zijn. Het vloeinende gitaarwerk, de modern aandoende sound van de Fender Rhodes, het klinkt allemaal in elkaar als een goed gelegde puzzel. Rustige beheersing noemen wij

het: iets wat perfect bij de muziek van de geëerde componist past.

Marc Van de Walle

Bert Lochs (t, bug), Florian Zenker (g), Jeroen van Vliet (p, fender rhodes), Jasper Somsen (cb), Pieter Bast (d)

**Edward Simon Trio
Poesia**

CamJazz/ZYX – 54:36

Het begint en eindigt met een fraai stukje solopiano, dat zo van Erik Satie zou kunnen zijn. Maar Venezolaan Edward Simon (41) is een uitstekend jazzpianist, en in de zeven andere stukken laat hij dat uitgebreid horen. Met bassist John Patitucci en meester-drummer Brian Blade heeft Simon een uitstekend trio, waarmee hij al eerder voor CamJazz opnam.

Hoogtepunt van de cd is de heel bijzondere bewerking van John Coltrane's *Giant Steps* dat hier grondig wordt omgeturd. *Giant Steps* is al honderden keren gecoverd, maar zo creatief is er nog nooit mee omgesprongen. In *One for J.P.* ruilt Patitucci zijn akoestische bas voor een vijfsnarige elektrische basgitaar, die hier bijna als een jazzgitaar klinkt. Maar eigenlijk is dit trio op zijn best als Patitucci het bij zijn akoestische bas houdt.

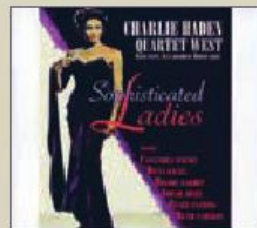
Poesia bevestigt niet alleen dat Edward Simon een prima pianist is. Het illustreert ook de hoge kwaliteit die CamJazz steeds weer weet te bieden.

Peter De Backer

Edward Simon (p), John Patitucci (cb, el.b), Brian Blade (d)

Aan al onze lezers een zalig kerstfeest en gelukkig nieuwjaar 2011!

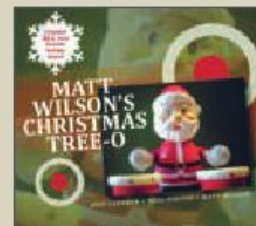
Zoek je een geschenk voor de latin jazzliefhebber, dan moet je eens onder het label Zoho kijken, ze brengen een *4cd Compilation Latin Jazz New York* wat een selectie inhoudt van alle artiesten op het label, o.a. Ray Barretto, Arturo O'Farrill, Carlos Barbosa-Lima, Hendrik Meurkens, Nilson Matta, enz.

Cassandra Wilson, Diane Krall, Melody Gardot, Norah Jones, Renée Fleming en Ruth Cameron op één plaatje, daarvoor moet je bij Charlie Haden en zijn Quartet West zijn op *Sophisticated Ladies* (Emarcy/Universal Music).

Mooi verzameld op 2cd's van Paolo Fresu: *The Blue Note Years* (Blue Note Records/EMI).

Het is een selectie uit de albums vanaf 2005 tot 2009.

En om helemaal in de kerstsfeer te eindigen, komt *Take 6* met *The Most Wonderful Time Of The Year* (Heads Up/Codaex) en Matt Wilson met *Christmas Tree-Oh* (Palmetto Records/Codaex).

Bernard Lefèvre

Ayako Shirasaki Falling Leaves Live in Hamburg

Jan Matthies Records – 68:29

Deze Japanse (van opleiding klassieke) pianiste spreidt op haar vierde cd haar eigen en unieke stijl ten toon. Met werk van Charlie Parker, Ellington, Rollins en Corea opent ze haar concert en laat ze meteen horen hoe ze in staat is het muzikaal materiaal te herschikken, als het ware opnieuw te configureren, zonder ooit het totaalbeeld

uit het oog te verliezen. Klassiek geschoold, jawel, maar van kindsbeen af speelde ze toch al de muziek van de groten uit de jazzwereld, en men kan dus stellen dat haar werk in de bop gefundeerd is. Bud Powell was blijkbaar een krachtige en energieke invloed. Het is mooi om de linker- en rechterhand ritmisch en contrapuntisch te horen samenwerken. Op de hoestekst vinden we dat dit een "smaakvolle release van passie" is, en dat kunnen we alleen maar beamen. Haar pianospel is muzikaal, beheerst, gedreven en heel evenwichtig. In haar *Four Seasons Medley* laat ze horen dat o.a. *Summertime* en *Falling Leaves* geen belemmering kunnen vormen voor haar creativiteit en enthousiasme. Na nog drie nummers zou ze het concert afsluiten, maar dat is buiten het publiek gerekend dat haar nog dwingt tot vier encores (met werk van o.a. Paul Desmond en Sonny Rollins). Shirasaki speelt sterke interpretaties van jazzstandaards, evergreens, originals en zelfs van een Japanse traditional. Nergens laat ze een steek vallen, de muzikale ideeën komen vloeiend, haar pianospel weet te overtuigen door een breed palet aan kleuren, veelzijdigheid en melodieuze rijkdom. Het is duidelijk te horen dat de ervaring die zij in de voorbije jaren heeft opgedaan (zij woont nu in New York) haar vruchten afwerpt. Laten we het zo stellen: zij kan de muziek van de groten op een rijpe wijze vertolken.

Marc Van de Walle

Ayako Shirasaki (p)

eentoonig zelfs. Ondanks de boeiende songopbouw, de wisselende instrumentcombinaties (ook solo en in duo) en knappe compositorische ideeën luidt de eindbalans toch: een te strak compositorisch keurslijf, te weinig ruimte voor experiment en speelplezier.

Wannes Gyselink

Ken Thompson (bcl, as), Russ Johnson (tp), Nir Felder (elg), Adam Armstrong (b), Fred Kennedy (d)

Toine Thys Trio The End Of Certainty

Bartok Records/AMG – 50:56

Tenorsax, sopraansax, basklarinet en drums zingen rond de sound van het Hammond B-3 orgel. Je denkt dan aan een typisch Hammond-orgel-trio, maar er is niets typisch aan: geen Jimmy Smith, Stanley Turrentine met Shirley Scott, e.d. Toine Thys maakt er zijn eigen muziek rond en kadert 4 standards tussen 5 eigen composities, die spannend en groevend de cd laten openen. Een stil beklievend momentum heeft Thys kunnen grijpen op Pete Laroca's *Lazy Afternoon*. Op basklarinet met een fluisterend orgel achter zich, schept hij een subliem *pièce de resistance*, zonder afbreuk te doen aan de overige zwierende stukken. De vertellende Arno Krijger gebruikt een distortion op orgel, die ons, grappig genoeg, soms aan de Wurlitzer van Alice Coltrane doet denken. Joost van Schaik schittert weer ongelooflijk soepel in alle maatsoorten. Wat wel opvalt is dat de laatste tracks conceptueler, iets introverter, overkomen tegenover het conventioneelere middendeel. Een rare curve in het album. Maar ja, de artiest weet waarom.

Chris Joris

Toine Thys (ts,ss,bk), Arno Krijger (H.org), Joost van Schaik (d)

Sabin Todorov/Bernard Guyot Duo Archibald's Song

Mogno Music/AMG – 63:49

Tussen pizza en pint stelden saxofonist Bernard Guyot en pianist Sabin Todorov vast dat

ze heel wat gemeenschappelijke interesses hadden. Er kwam een kwartet en zelfs een cd (enkel via internet) maar het traditionele verhaal van drukke agenda's zorgde al snel voor een verplichte rustpauze. Dan maar een duo-cd dachten Todorov en Guyot. Een goed idee als we *Archibald's Song* beluisteren. De twee vullen elkaar perfect aan maar gaan maar dan regelmatig ook tegen elkaar in via een doordacht spel van wissels in maten. Speelse swing wisselt daarbij af met ingetogen lyrisme. Kleine ontzettingen zorgen voor constante spanningsbogen, dieptegeang en complexiteit. Toch is deze cd niet zuiver het speelterrein geworden van twee experimentalisten. Over heel de lijn blijven melodie, harmonie en ritmepatronen binnen een toegankelijk kader. Met een sterk live potentieel.

Georges Tonla Briquet

Sabin Todorov (p), Bernard Guyot (s)

Tohpati EthnoMission Save The Planet

Moonjune Records – 67:14

Wie fusie en jazzrock apprecieert, moet hier zeker naar luisteren. Deze groep uit Indonesië (!) overschrijdt de clichés van het genre door percussie inventief aan

te wenden en af en toe een summier lokaal tintje toe te voegen. Met opmerkelijk werk van gitarist Tohpati. Ergens tussen Mahavishnu Orchestra en Aka Moon. Te ontdekken via www.myspace.com/tohpati. Ga ook eens op zoek naar de cd's van simakDIALOG op hetzelfde label.

Georges Tonla Briquet

Tohpati (g), Indro Hardjodikoro (b), Endang Ramdan (perc), Demas Narawangsa (d, perc), Diki Suwarjiki (f, soundscapes)

Trio Elf Elfland

Enja/Codaex – 60:26

The Bad Plus, EST, het Jef Neve Trio: allemaal hebben ze de klank van een pianotrio grondig gemoderniseerd. In dat rijtje past zeker ook Trio Elf van de Duitsers Walter Lang (p), Sven Faller (b) en Gerwin Eisenhauer. Misschien gaan ze op Elfland (hun derde al voor Enja) zelfs het verst van allemaal.

Esperanza Spalding Chamber Music Society

Heads Up/Codaex – 58:20

Ze is nauwelijks 26, oogt als een vrolijke spring in 't veld en werd deze maand op de cover van een hele reeks bladen als de grote jazzhoop verwelkomd. Esperanza Spalding is het dus helemaal aan het maken. Maar wie daardoor met grote verwachtingen haar nieuwe cd in de speler stopt, zal toch lichtjes teleurgesteld zijn.

Niet dat Spalding geen voortreffelijke muzikante is. Met haar vingervlugge akoestische bas maakte ze al indruk op Joe Lovano, Pat Metheny en Wayne Shorter. Niet de minsten dus. Bovendien kan ze zelfs bij de ingewikkeldste baslijntjes tezelfdertijd ook zingen, en een mooie stem heeft ze zeker.

Spalding mengt hier een strijktrio samen met haar vaste trio, bestaande uit pianist Leo Genovese en drumster Terri Lyne Carrington. De strijkers geven de muziek een plechtig cachet, terwijl Spalding eigenlijk beter tot haar recht komt als pianist Genovese de zaken stuurt. De muziek kabbelt net iets te makkelijk voorbij, en een

gastverschijning van de nachts fantastische Braziliaanse zanger Milton Nascimento gaat bijna ongemerkt voorbij.

Tussendoor merkt alleen wie heel goed luistert wat voor een prima bassiste Spalding eigenlijk is. Het is vooral haar zangtalent dat ze hier uitspeelt.

Peter De Backer

Esperanza Spalding (b,voc), Leo Genovese (p,elp, melodica), Terri Lyne Carrington (d), strijktrio, Milton Nascimento (voc, track 6), Racardo Vogt (g, track 6), Gretchen Parlato (voc, track 2&10).

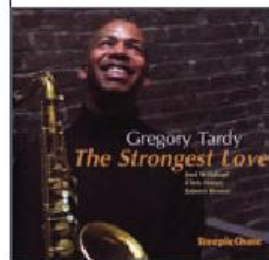
Ken Thompson and Slow/Fast It Would Be Easier If

Double Moon Records – 48:38

Ken Thompson leverde op zijn debuut vijf doorwrochte ensemblestukken af voor een (post)rock-jazzbezetting, in de lijn van *The Chris Tarry Group* en de bands van Bobby Previte. Wie week wordt van (al te voorspelbare) post-rockharmonie zal smelten bij de modale, uitgesponnen thema's. Al wordt het geheel na enkele luisterbeurten wel erg *modaal*,

Gregory Tardy The Strongest Love

SteepleChase/Music&Word – 60:02

Met zijn fijne spel bij onder meer Andrew Hill en Bill Frisell heeft saxofonist Tardy zich bij een select publiek in de kijker gespeeld. Onder zijn eigen naam lukt dat hem nog niet echt. Begonnen bij het roemruchte Impulse! heeft hij via de nodige omzwervingen bij het Deense SteepleChase onderdak gevonden. *The*

Strongest Love is zijn vierde cd voor dat label en tot dusver zijn sterkste. De zeer gelovige Tardy blinkt uit in gloedvolle en begeesterde op gospel geënte jazz. Hoe eenvoudiger hij die houdt hoe beter. Voor het eerst is Tardy de enige blazer en die ruimte doet zijn spel beter tot zijn recht komen. Tardy klinkt geïnspireerder dan ooit en heeft in pianist Joel Weiskopf een gelijkgevoelige en even begaafde partner gevonden. Het songmateriaal kan evenwichtiger, maar Tardy verliest zijn bevlogenheid niet. Er zijn weinig musici bij wie als bij Tardy emotie en techniek gelijkwaardig zijn. *The Strongest Love* is een doorleefde getuigenis van de bijzonder grote liefde van een bijzonder muzikant.

Mischa Andriessen

Gregory Tardy (ts), Joel Weiskopf (p), Chris Haney (b), Jaimeo Brown (d)

In hun drang naar vernieuwing gebruiken ze niet alleen hyperkinetische drums en hippe dance grooves, maar maken ze ook gretig gebruik van sound effects (sfx), die ze als een extra instrument beschouwen. Een vierde groepslid is trouwens met niks anders bezig. Soms vraag je je zelfs af of het geen elektrische gitaar is die Walter Lang bespeelt, in plaats van een piano.

Misschien zullen al die effecten en studiosnufjes sommigen te geforceerd klinken. Maar het eindresultaat klinkt ons toch heel fris in de oren, zeker omdat Walter Lang echt wel een lyrisch pianist blijkt die alle stijlen aankan.

Opmerkelijk is ook de gastverschijning van Braziliaans sterzanger Milton Nascimento, waarvoor het trio speciaal naar Rio de Janeiro trok. Zijn fantastische klassiekers *Ponto de Areia* en *Anima* krijgen hier een leuke bewerking.

Peter De Backer

Walter Lang (p, sfx), Sven Fallner (b, sfx), Gerwin Eisenhauer (sfx), Mario Süte (sfx), Milton Nascimento (voc), Marco Lobo (perc)

**Erik Truffaz
In Between**

Blue Note Records/EMI Music
58:47

Trompettist Erik Truffaz heeft altijd al een Dr Jekyll & Mr Hyde kantje gehad. Er is de Truffaz die helemaal uit de bocht durft te gaan met zijn elektrisch kwartet en er is de poëet en filosoof die houdt van ijle sfeerscheppingen. Het is vooral deze laatste die we horen op de nieuwe cd. *In Between* is opgebouwd uit een reeks filmische klanktaferelen waarbij de muzikanten de grenzen van hun ondertussen vertrouwd universum verder uitbouwen. Niet toevallig is een van de titels *Mechanic Cosmetic*. Een zwak-

ke passage is wanneer zangeres Sophie Hunger opduikt voor een versie van Dylan's *Dirge*. Dat wordt meer dan goedge maakt door de bijgevoegde dvd, een van de beste live registraties die er zijn. De intro roept meteen herinneringen op aan filmklassiekers als *Deux Hommes Dans Manhattan* en *Sweet Smell Of Success*. De zwart-witbeelden gaan regelmatig over in korrelige sepia-keuren. Het betreft geen traditionele concertopname maar een collage van diverse live situaties met gastoptredens van o.a. Ed Harcourt en Mounir Troudi. Een schoolvoorbeeld van hoe het allemaal kan. Dubbel genieten dus van deze nieuwe Truffaz.

Georges Tonla Briquet

Erik Truffaz (t), Marcello Giuliani (b,bj), Marc Erbetta (d, perc), Benoît Corboz (p, org)

**Jesse van Ruller –
Joris Roelofs –
Clemens van der Feen
Chamber Tones**

AJA Records/Bertus – 56:36

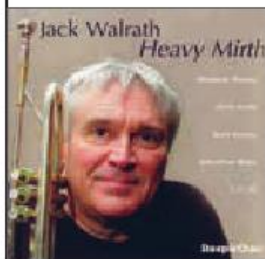
Gitarist Jesse van Ruller (Amsterdam 1972) was in 1995 de eerste Europeaan die de prestigieuze Thelonious Monk Competition in Washington won. Hij vormt hier een geheel nieuw trio met de even knappe muzikanten Joris Roelofs (Deloitte Jazz Award 2004) die nu twee en half jaar in Brooklyn, NY verblijft en Clemens van der Feen die ook o.a. met Robin Verheyen in Narcissus speelt. Ze voelen elkaar prachtig aan in zowel eigen composities als subtiele interpretaties van *Norwegian Wood* (Lennon/McCartney) en *Everytime We Say Goodbye* (Cole Porter). Na Japan, waar van Ruller bijzonder geliefd is, ging het nieuwe trio op tournee in de Benelux. Zoals *Chamber Tones* verraadt, is het kamermuziek, subtiel, intens en harmonieus, erg breed gelagerd, hedendaags gekleurde jazz.

Bernard Lefèvre

Jesse van Ruller (g), Joris Roelofs (kl, as), Clemens van der Feen (b)

**Jack Walrath
Heavy Mirth**

SteepleChase/Music&Words – 60:01

Stevige cd van de veteraan, die aan de zijde van Charles Mingus stond (en in de latere Mingus Dynasty). De zeer sterke thema's van de trompettist worden door het kwintet razend strak en als één spierbal naar de boeiende improvisaties gekatapulteerd. De complexiteit van Walrath's ideeën zorgen

voor ludieke klimaatwisselingen binnen de stukken. De energie blijft zowel onderhuids als aan de oppervlakte heerlijk verder broeien. Daarin hoort men soms de erfenis van Mingus. Toch is dit een heel eigen werkstuk. Hij profileert zich als een boeiend componist, bandleider en ad rem solist. De bandleden eten de leider's veeleisende arrangementen op als zoete koek en syncoperen er flexibel op los. Gekke bokkesprongen wisselen af met hardbop en aardse blues (met één vocaal moment). Een gebald album.

Chris Joris

Jack Walrath (t), Abraham Burton (ts), Orrin Evans (p), Boris Kozlov (cb), Johnathan Blake (dr), T.C. III (voc)

**Ron Van Stratum
Swingin' in the Swamp**

Mons Records – 65:29

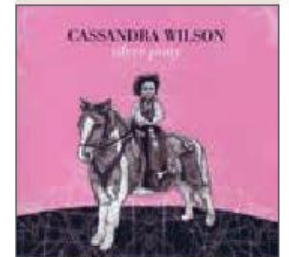

aantal mooie momenten, maar het déjà-entendu-gehalte ligt vrij hoog. Toegegeven, veel lag ons goed in het oor.

Marc Van de Walle

**Cassandra Wilson
Silver Pony**

Blue Note Records/EMI Music
61:21

Haar roots in de Mississippi blijven constant aanwezig in haar muziek, wat altijd al doorsijpelde in vorige releases en zeker *Thunderbird* (2006) geproduceerd door T-Bone Burnett. Na het overlijden van haar moeder in mei 2009, waarvoor ze terug naar New Orleans en haar geboortehuis in Jackson trok, ging ze in oktober van hetzelfde jaar op tournee langs 13 Europese steden met vertrouwde bandleden en de uit Louisiana afkomstige jonge pianist Jonathan Batiste. Enkele live-opnames in Spanje zijn op *Silver Pony* te horen naast studio-opnames in de befaamde Piety Street met John Fishbach als klankingenieur. In de songs graaft ze diep in haar verleden (lees het verhaal over die pony) en doet de Delta Blues feeling eer aan in Charlie Paton's *Saddle Up My Pony* en het van Muddy

**Albert van Veenendaal
Minimal Damage**

Evil Rabbit Records – 41:17

Het werk van de Nederlandse raspianist van Veenendaal heeft ons nog nooit teleurgesteld. En dat doet het hier zeker niet. Dit is een fascinerende monoloog. Via de geprepareerde piano worden verbluffende klanken en klankcombinaties gegenereerd en gecombineerd. Lyrische thema's, Afrikaans of zelfs Balinees aandoende, bezwerende ritmes, repetitieve mechanistisch klinkende flarden worden briljant en evenwichtig uitgesponnen. Minimalistische, gefragmenteerde maar erg percussieve caleidoscopische figuren krijgen perfect vorm in zijn vijftien composities (waarvan een aantal geproduceerd en ook een aantal volledig vrij geïmproviseerd). Van Veenendaal kijkt via zijn instrument rond in zichzelf, en gunt de luisteraar het spektakel van het creatief proces. Hij is een van de weinige pianisten die een quasi perfecte osmose kan bereiken tussen muzikaliteit en ritmiek; of nog anders gesteld: dat onderscheid wordt bijna irrelevant. Het klankenpalet is ronduit verbluffend – zelfs de windingen van de snaren worden gebruikt. Als luisteraar hoor je de kleine olievlekken samenvloeien tot één veelkleurig sonoor palet dat drijft op het water van de nooit aflatende inspiratie. Van Veenendaal creëert zichzelf, hij maakt zijn ziel zichtbaar in deze muziek, die verrast, boeit, schittert als een diamant. Je hoort dat de muzikant op elk moment de piano onder controle heeft, maar toch durft hij alles los te laten. Dat creëert een heel diep doorleefde én zelden gehoorde dynamiek. Fenomenaal. Het is trouwens niet de eerste keer dat Van Veenendaal ons tot een reeks superlatieven leidt – en daar hebben we nog nooit spijt over gehad.

Marc Van de Walle

Nieuw op cd/dvd

Waters bekende *Forty Days and Forty Nights*. Ook al eerder opgenomen songs van *Loverly* (2008) krijgen een nieuwe inkleuring met deze band. Verrassend is de laatste (soul)track *Watch The Sunrise* met als gastzanger John Legend, celliste Helen Gillet en de gitaristen Luke Laird en de haar vertrouwde Brandon Ross. Op *Beneath A Silver Moon* soleert Ravi Coltrane (ts). *Silver Pony* is een veelzijdig maar onmiskenbaar Cassandra Wilson album.

Bernard Lefèvre

Cassandra Wilson (voc, synth, basdrum), Martin Sewell (g), Reginald Veal (b), Herlin Riley (d), Jonathan Batiste (p, fender rh), Lekan Babalola (perc)

Lizz Wright Fellowship

Verve Music/Universal Music 47:22

Lizz Wright valt wel op door een eigen, mooi en herkenbaar stemgeluid, put bijna uitsluitend uit de Gospeltraditie, haar erfgoed, en betreedt aldus geen echte jazz-

paden. Zij laat haar wisselende begeleiders niet improviseren. Alles is goed voorgekauwd en doorgeproduceerd als bij een pop-cd. Zij doet dit uitstekend, bij wijlen zelfs aangrijpend, maar academisch en haalt geenszins de emotionale lichte van een Mahalia Jackson of Aretha Franklin. De vraag is of deze cd thuis hoort in een jazzrubriek en of Wright als gospelzangeres zal losbreken naar hogere toppen.

Chris Joris

Lizz Wright (voc), Glen Patcha (kb), Me 'Shell N'Degeoello (eb), Rocky Bryant (dr), Oren Bloedow (g), Joan Wasser (v, voc), Fred Walcott (perc)

Peter Zak The Decider

SteepleChase/Music&Words 58:42

Net zoals het Nederlandse Criss-Cross is ook het Deense Steeple-Chase gespecialiseerd in complexoze mainstreamjazz. Maar wel altijd van de fijnere soort, vaak uitgevoerd door prima muzikanten die best wat meer aan-

dacht verdienen. Dat geldt zeker voor Peter Zak, een uitstekende pianist die al aan zijn zesde cd voor SteepleChase toe is. Zak koestert een grote bewondering voor McCoy Tyner (zijn vorige cd bevatte niks dan Tyner-composities) en die invloed hoor je ook duidelijk in zijn pianospel. Net als Tyner kan ook Zak zijn linkerhand vervaarlijk laten neerdalen op het klavier.

Zak heeft met Walt Weiskopf een uitstekende saxofonist naast zich. Weiskopf ken je misschien van bij Steely Dan en is ook al zo'n onderschatte muzikant. De man heeft er nochtans vele jaren bij Toshiko Akiyoshi opzitten, is ook lid van het Vanguard Jazz Orchestra en is zowat de huissaxofonist van het CrissCross-label. En met Ugonna Okegwo en Billy Drummond heeft Zak ook een prima ritmetandem naast zich. Van de acht stukken pende Zak er vier zelf. De rest zijn standards. Dit is een frisse mainstreamsessie, zonder veel tierlantijntjes.

Peter De Backer

Peter Zak (p), Walt Weiskopf (ts, ss), Ugonna Okegwo (b), Billy Drummond (d)

Norma Winstone Stories Yet To Tell

ECM Records/Challenge Records – 52:15

Norma Winstone (GB) vormt al jarenlang een krachtig trio met Klaus Gesing (D) en Glauco Venier (I). De sterkte van deze Europese combinatie zit 'm op de eerste plaats in het muzikale evenwicht dat het drietal met schijnbaar gemak neerzet. Norma Winstone heeft zich nooit als frontvrouw geprofileerd. Haar stem is simpelweg één van

de instrumenten, haar timing een verborgen wapen. Winstone's songteksten lijken in grote mate bepalend voor de stemming van een stuk en sturen de muziek de één of de andere richting uit. De keuze van het repertoire is een ander sterk punt. Op *Stories Yet To Tell* loopt het materiaal sterk uiteen. Of het trio een 'traditional', werk van de Armeense componist Komitas dan wel een compositie van Wayne Shorter of Maria Schneider als uitgangspunt neemt, de partituur wordt telkens herleid tot zijn essentie en vervolgens ingekleurd met het superieure klankenpalet van de drie muzikanten. Op het album staan ook een paar delicate composities van Klaus Gesing. Glauco Venier levert enkele mooie arrangementen af. Met *Stories Yet To Tell* schrijft het trio Winstone/Gesing/Venier verder aan het gemeenschappelijke verhaal dat in 2004 een aanvang nam met de release van de erg toepasselijk getitelde cd *Chamber Music* (Universal). Deze productie is een waardige opvolger voor het vaak bekroonde ECM-album *Distances* uit 2008, waarop de groepssound werd geperfectioneerd. Sinds kort delen ze dit nieuwe album met de wereld. Daar passen eigenlijk geen grote woorden bij, wel een sierlijke buiging.

Dirk De Gezelle

Norma Winstone (voc), Klaus Gesing (bcl, ss), Glauco Venier (p)

Igloo Jazz Classics

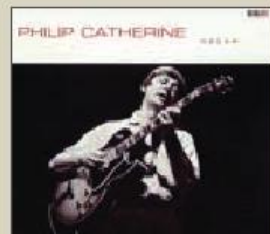

Chet Baker/Philip Catherine/Jean-Louis Rassinfosse Crystal Bells

Onder de passende imprint **Igloo Jazz Classics** brengt Igloo Records klassiekers van de catalogus uit in een nieuwe kartonnen omverpakking waaronder de oorspronkelijk verpakte cd schuilgaat. Een eerste lichting van vijf albums komt nu voor de feestdagen uit. Een perfecte manier om cadeau te geven, want mooi verpakt en overigens heel prijsgunstig.

Van **Philip Catherine** het album *Oscar* (opname van 1988) dat hij opdroeg aan zijn vader en *Crystal Bells* (opname van 1983) samen met Chet Baker en J.L. Rassinfosse.

Op *Oscar* het geweldige Catherine trio met Hein Van de Geyn (b) en Dré Pallemoerts (d) en als gasten

Philip Catherine Oscar

Joe Lovano, Trilok Gurtu en Kevin Mulligan. Beide albums zijn misschien wat vergeten, gewoon omdat ze niet meer verkrijgbaar waren en ook omdat Philip Catherine later met andere labels (Criss-Cross, Dreyfus) grotere bekendheid verwierf. Maar dan is het nu de gelegenheid om die Igloo-pareltjes als de bliksem in huis te halen.

De gitarist **Serge Lazarevitch** (*1957 St.Germain en Laye) vraagt misschien wat toelichting. Hij studeerde in 1975 af aan Berklee en ontmoette daar o.a. Mike Stern, Pat Metheny en Bill Frisell. Hij resideerde in België in 1979 en gaf toen les aan het Conservatorium van Luik. In 1981 trok hij naar Parijs en van 1989 tot 1991 was hij gitarist van

Serge Lazarevitch London Baby

het ONJ onder leiding van Claude Barthélemy en later ook nog o.l.v. D. Levallet. Van 1988 tot 2010 was hij coördinator van de jazzafdeling van de CRR in Perpignan en sinds september 2010 is hij verbonden aan de CRR van Montpellier. De opnames van *London Baby* dateren van 1989. Naast eigen composities van Lazarevitch pakt het kwartet drie stukken van Ornette Coleman aan (*Ramblin', What Reason Could I Give en Happy Houses*). Opvallend hoe fris deze *London Baby* klinkt, subtiel gitaarwerk, de pittig warme saxvirtuositeit van Kurt Van Herck en de sublieme ritmetandem: Philippe Aerts (cb) en Dré Pallemoerts (d). Op Igloo verscheen ook met hetzelfde kwartet *Walk With A Lion* (1993).

Jacques Pelzer Never Let Me Go

Jacques Pelzer presenteert op *Never Let Me Go* (studio-opnames oktober 1990) zijn Open Sky Unit met Bart Denolf (cb), Micheline Pelzer (d), en de jonge Eric Legnini (p) die wisselt met Michel Graillier (p) en nog als gast Barney Wilen (ts, ss). Deze laatste nam met Miles de soundtrack voor *Ascenseur pour l'Echafaud* op. Dit is een volbloed standardsalbum wat we dan ook aanbevelen aan de pure jazzliefhebber. Wie spreekt Django Reinhardt tegen als hij Jack Pelzer betiteld als eerste Europese bebop altsaxofonist. Hier laat de apotheker horen dat hij zijn klassiekers kent.

Het valt toe te juichen dat het album *Storie Vere* van de veel te jong

Paolo Radoni Storie Vere

gestorven **Paolo Radoni** (1949-2007) in deze Igloo Jazz Classics heruitgebracht wordt. De opname dateert van 1988 met Jean-Louis Rassinfosse (cb) en Bruno Castellucci (d). Radoni was zowel virtuoos op elektrische als akoestische gitaar. Dat bewijst hij voluit op dit album met hoofdzakelijk eigen composities. Prachtig hoe hij in zijn gitaarklanken intense warmte en harmonie legt. Zoals hijzelf zei: "La guitare est un instrument passionnant, qui est près du cœur, cela vibre... cela à un côté sentimental et nostalgique même quand la musique est exubérante". Een waar verhaal schuilt er in deze plaat. Aan u om het te (her)ontdekken!

Bernard Lefèvre

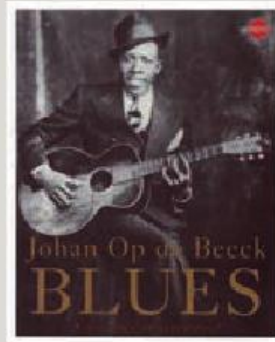
Boekenbeurs-nieuws

Bernard Lefèvre

Met een beetje
speurwerk vind je
wel wat jazzboeken
en zelfs jazzstrips op
de Boekenbeurs die
dit jaar alle records
sloeg met 148.000
bezoekers.

Blues

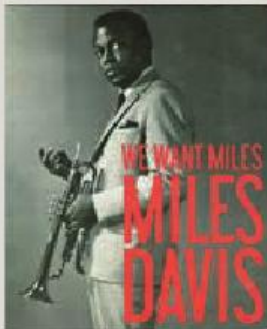
Waarom zouden we het niet eens hebben over de Blues? Inderdaad met hoofdletter (!) vindt auteur Johan Op de Beeck, bekend van VRT en nu publicist en communicatieadviseur. Hij benadert de blues vanuit gesprekken met artiesten van bij ons – Arno, Roland, Boogie Boy, Steven De Bruyn – die vertellen over hun helden uit Mississippi en Chicago, van B.B. King tot Muddy Waters en Lightnin' Hopkins. De rock 'n roll heeft de blues uit de vergetelheid gehaald, aldus de auteur. De oorsprong ervan en illustere figuren zoals Robert Johnson (coverfoto), Sonny Boy Williamson, T-Bone Walker e.a. kleuren de 'sterke' verhalen. Het is soms verwarrend hoe de verhaallijnen door elkaar lopen. De aanpak is anekdotisch en weemoedig, maar is dat niet in wezen de aard van de blues?

Johan Op de Beeck | *Blues - Seks, moed en tegenspoed* | Epo 2010 | ISBN: 9789064456688 | www.epo.be | 272p. | geïllustreerd met 44 foto's.

We Want Miles

Na de tentoonstelling over Miles Davis in het Musée de la Musique in Parijs (curator: Vincent Bessières) verhuisde deze naar het Montreal Museum of Fine Arts in Montreal, Quebec (Canada). Daarbij verscheen het bijhorende koffietafelboek dan in het Engels onder de titel *We Want Miles vs. Jazz*. De oorspronkelijke tekst werd geschreven door Franck Bergerot, hoofdredacteur van het Franse *Jazz Magazine*. Verder bevat het boek herinneringen aan Miles van David Liebman, John Szwed, Ira Gitler, George Avakian en anderen. Maar vooral de vele onvergetelijke beelden van de legendarische trompettist vormen de aantrekkingskracht van dit lijvig werk. Foto's van Don Hunstein rond *Kind Of Blue* tot Irving Penn's coverfoto van Tutu.

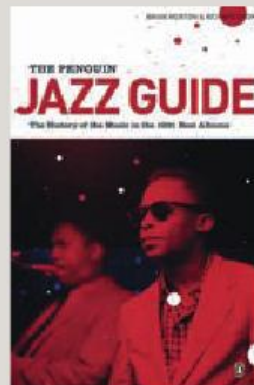

Franck Bergerot, Vincent Bessières - *We Want Miles: Miles Davis Vs. Jazz* | ISBN-10: 0847835286 | ISBN-13: 978-0847835287 | Skira Rizzoli | 223p. | Engels.

Penguin Jazz Guide

Graag signaleren we van de makers van *The Penguin Guide to Jazz Recordings* een nieuwe uitgave die helemaal anders is opgevat, ook al omdat natuurlijk één van de auteurs, Richard Cook, is overleden. Brian Morton heeft nu de 1000 beste jazzopnames die je in huis moet halen en een referentie vormen van wat jazz te bieden had in de twintigste eeuw verzameld in

The Penguin Jazz Guide. Daarbij is hij vertrokken van de beoordelingen die beiden in hun fameuze 'bijbels' publiceerden. Morton heeft de selectie volledig bijgewerkt.

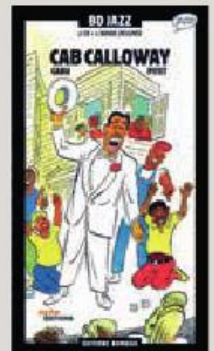

Brian Morton, Richard Cook: *Penguin Jazz Guide: The History of the Music in the 1000 Best Albums* | Penguin 2010 | 768 p | ISBN-10: 014104831X | ISBN-13: 978-0141048314 Engels.

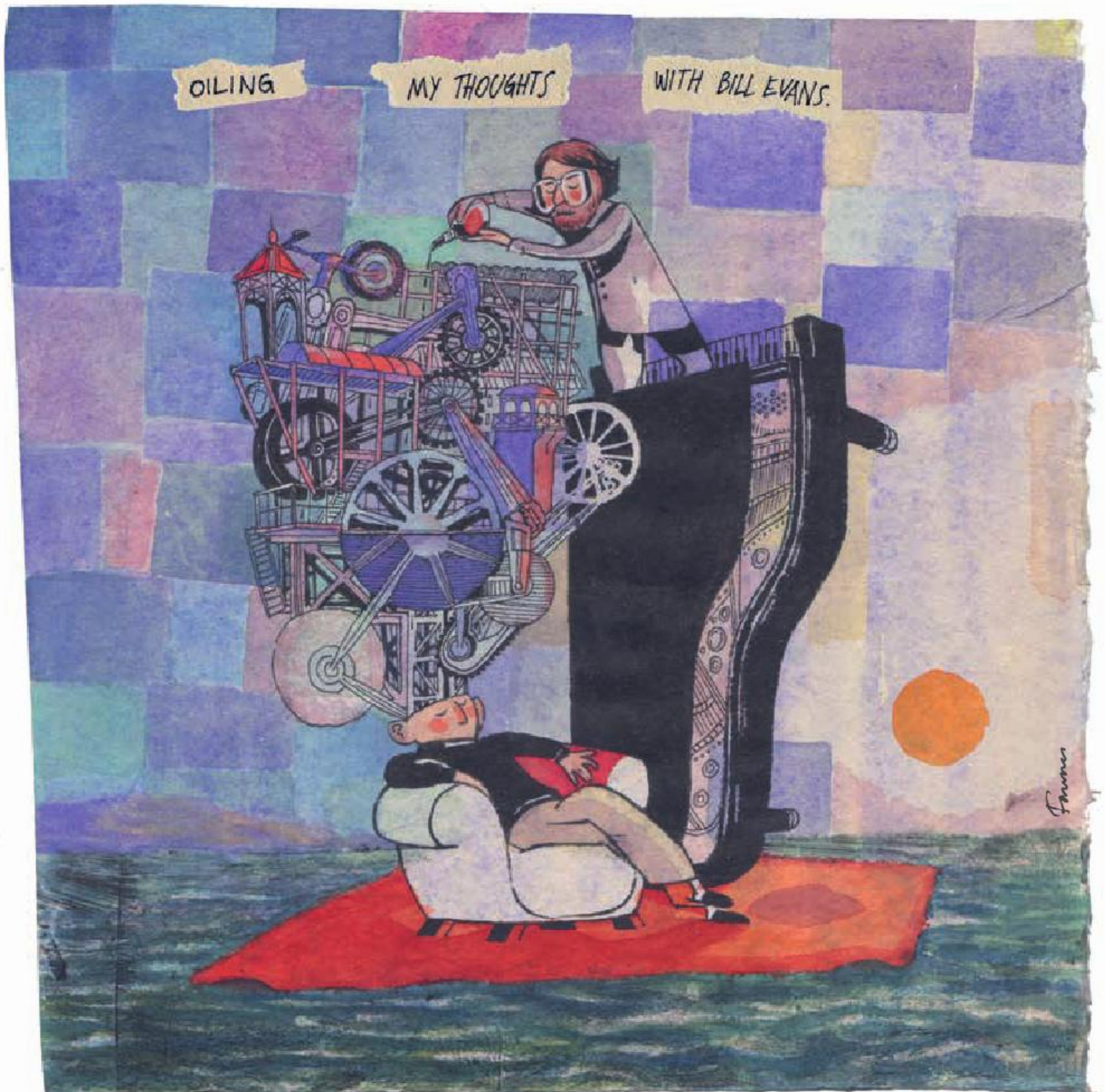
Jazzstrips

Naast het nieuwe stripalbum van Philippe Paquet (zie artikel in deze uitgave) zijn in de befaamde BD Jazz reeks enkele nieuwe titels te signaleren. Vooreerst een album, van de hand van Cabu & Pitet over Cab Calloway met 2 cd's. De eerste cd bevat opnames over de periode 1930-1938 en de tweede van 1939 tot 1953. Pitet, die eerder al voor Arte tv een portret verzorgde over Calloway brengt hier een tweetalige historische evocatie rond *The Cabulooos Calloway!* (1907-1994).

Een andere BD Jazz uitgave is getiteld *Bye Bye Blackbird* in een scenario van Marc Villard, tekeningen van Joe G.Pinelli en ingekleurd door Sébastien G.Orsini. Op de twee cd's een compilatie van befaamde tunes als een staalkaart van de jazz vanaf jaren 20 tot eind jaren 50.

Beide albums worden verdeeld door Harmonia Mundi.

Bill Evans

(16 augustus 1929 – 15 september 1980)

Dertig jaar geleden overleed Bill Evans, een van de invloedrijkste pianisten in de moderne jazz. Als tweede zoon geboren in Plainfield, New Jersey uit een Russische moeder en een Welshe vader, werd hij snel

aangetrokken tot (klassiek) piano spelen via zijn oudere broer Harry.

Op 17-jarige leeftijd verhuisde hij naar New Orleans om zich verder te vervolmaken in piano aan het Southeastern

Louisiana College. Midden de jaren vijftig begon zijn muzikale loopbaan in New York met o.a. de samenwerking met George Russell en zijn *Jazz Workshop* album. In 1956 bracht hij zijn eerste eigen plaat (*New Jazz Conceptions*) uit. In 1958 werd hij door Miles Davis gevraagd, en nam met hem het album *Kind Of Blue* (1959) op, nog altijd de meest verkochte jazzplaat aller tijden.

Hij vormde daarna zijn eigen trio met bassist Scott LaFaro en drummer Paul Motion, maar daar kwam abrupt een einde aan toen LaFaro omkwam in een verkeersongeval in juli 1961. Nu nog wordt dit trio als baanbrekend beschouwd met topalbums als *Sunday At The Village Vanguard* en *Waltz For Debby*.

Bill Evans bleef zijn verdere leven vooral het concept van pianotrio ontwikkelen met o.a. de

bassisten Chuck Israels, Gary Peacock, Eddie Gomez, Marc Johnson en de drummers Larry Bunker, Marty Morell, Elliot Zigmund en Joe LaBarbera.

Luistertips: *The Complete Live At The Village Vanguard 1961*, *Undercurrent* (1962 met Jim Hall), *The Solo Sessions Vol. 1 & 2* (1963), *Turn Out The Stars – Final Village Vanguard Recordings* (1980).

Ragtime

Minstrel shows, ring shouts en work songs, het zijn enkele van de Afro-Amerikaanse muziekstijlen waar we in het vorige artikel van deze reeks mee kennis hebben gemaakt. Maar er zijn uiteraard nog genres die een invloed hadden op vroege jazz. Eén daarvan is ragtime, een naam die velen onder jullie wellicht bekend in de oren klinkt.

Zo is er bijvoorbeeld de roman *Ragtime* van E. L. Doctorow uit 1975, geen geschiedschrijving van dit muzikale genre, maar een Amerikaanse literaire klassieker. In 1981 volgde de gelijknamige verfilming door Milos Forman, maar de film die voor een heuse heropleving van ragtime zorgde was *The Sting* met Robert Redford en Paul Newman. Maar wat is nu het exacte verhaal achter deze primaire Amerikaanse muziek? Wie was **James Reese Europe**? Op welke manier is de 'time' nu eigenlijk 'ragged'? En schreef **Igor Stravinsky** ook ragtime? Welkom in het derde deel van ons verhaal over de muzikale voorvaders van jazz: de jazzprehistorie.

Ragtime = ragged time

Ragtime was aan het begin van de 20ste eeuw een enorm populaire muziekstijl in de Verenigde Staten. Het was zowat het eerste genre dat zowel bij zwart en blank, als bij rijk en arm aansloeg. Ragtime werd gespeeld door chique orkesten op de bals van de 'high society', waar het nieuwe, 'wilde' dansen zoals de Slow Drag en de Foxtrot begeleidde. Maar je hoorde het evenzeer weerklinken op aftandse piano's in de ruige bars van de achterbuurten.

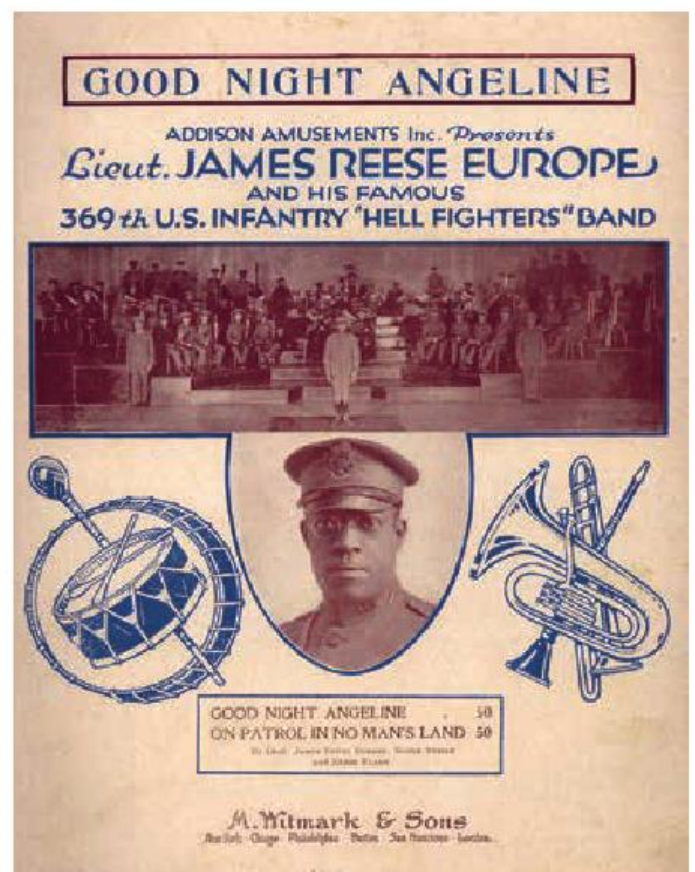
De term ragtime is afkomstig van 'ragged time', vrij vertaald 'uitgerafelde tijd', wat ons al een eerste indicatie geeft waar het in ragtime om draait. Het is namelijk muziek waarbij een gesyncopeerde melodielijn contrasteert met een ritmisch strakke baslijn. Deze stuwende bas vond zijn oorsprong in militaire muziek, zoals de marsen van **John Philip Sousa**, waarin men vaak een gelijkaardig 'oom-pah'-ritme speelde op de tuba en de sousafoon. De melodie daarentegen werd gesyncopeerd gespeeld, wat wil zeggen dat de noten tussen de tellen lijken te vallen, alsof de tijd wordt uitgerafeld. Hoewel vele Afro-Amerikaanse muzikanten klassiek geschoold waren, schemerde er toch vaak nog iets van hun Afrikaanse roots door in hun spel. Dit was bij ragtime

niet anders, en we kunnen het dan ook beschouwen als een soort mengeling van Europees-Amerikaanse en West-Afrikaanse invloeden. Zo ontleende ragtime vaak typisch klassieke vormen, vooral van mars- en dansmuziek. Er werd ook niet of weinig in geïmproviseerd. De Afrikaanse invloed daarentegen uitte zich vooral in het sterk ritmische karakter, dat vaak een grote gelaagdheid had door het gebruik van polyritmie, wat de 'time' dus 'ragged' maakte.

Ragtime Goes to War

Ook omgekeerd haalden vele toenmalige klassieke componisten de mosterd bij ragtime en vroege jazz. Zo schreven onder meer **Claude Debussy** met *Golliwog's Cake Walk* en **Igor Stravinsky** met *Ragtime* composities die duidelijk geïnspireerd waren door ragtime. Stravinsky bleef gefascineerd door jazz en schreef in 1945 met *Ebony Concerto* één van de weinige écht klassieke composities voor een jazzensemble, in dit geval voor **Woody Herman** en zijn Thundering Herd.

Hoewel ragtime vandaag vooral wordt beschouwd als puur pianistische muziek, werd het in grotere steden

ook vaak door orkesten gespeeld, en dit vooral op bals en matinées dansantes. Een zeer succesvol orkestleider en componist was James Reese Europe. Hij was onder meer muzikaal leider van de Clef Club en de Tempo Club in New York, en

huiscomponist van het toonaangevende 'high society'-danskoppel Irene en Vernon Castle, de bedenkers van onder meer de Foxtrot. Tijdens de Eerste Wereldoorlog meldde Europe zich aan voor dienst en hij werd naar Frankrijk gestuurd om met zijn **Harlem Hell Fighters** 369th Infantry Band het moreel van de troepen aan het front op te krikken. Dit was het eerste Afro-Amerikaanse regiment dat deelnam aan de gevechten, en de Hell Fighters kregen voor hun verdiensten zelfs een Croix de Guerre van de Franse regering. Europe was dus een invloedrijk muzikaal figuur en populariseerde ragtime en vroege jazz zowel in de Verenigde Staten als in Europa.

Grondlegger

Naast James Reese Europe waren er uiteraard nog verschillende andere bekende ragtimecomponisten zoals **Joseph Lamb** en **James Scott**. Maar de meest representatieve onder hen was zonder twijfel

Scott Joplin. Hij wordt tegenwoordig gezien als de grondlegger van ragtime, hoewel hij eerder iemand was die verschillende eerder bestaande elementen synthetiseerde en concretiseerde in een nieuw muzikaal genre. Eén van zijn bekendste composities was *Maple Leaf Rag* uit 1899, een grote hit bij het toenmalige Amerikaanse publiek. Wij kennen hem nu echter vooral van *The Entertainer*, dat een promi-

nente plaats heeft op de soundtrack van *The Sting*. Joplin's grootste wens was om ragtime dezelfde erkenning te geven als 'serieuze' klassieke muziek, wat helaas nooit echt gelukt is. Toch lieten zoals eerder vermeld verschillende klassieke componisten zich deels door dit genre inspireren. Naast een vijftigtal rags voor piano schreef 'the King of Ragtime' ook enkele heuse klassieke werken zoals het miniballet *The Ragtime Dance*, en twee opera's, het verloren gegane *A Guest of Honor* en *Treemonisha*.

Jelly Roll Morton

Tot slot een klein woordje over de pianist en componist/arrangeur **Jelly Roll Morton**. Hij is hier het vermelden waard omdat hij een soort overgangfiguur was tussen ragtime en jazz. Hoewel deze markante figuur zichzelf maar al te graag verkocht als 'the creator of jazz and ragtime', was hij iemand die de twee vlotjes aan elkaar linkte. Morton deed dit onder meer door de ragtimecomposities van Scott Joplin met improvisatie te doorspekken en het geheel met een lossere, meer swingende 'feel' te spelen. De erfenis van ragtime leefde via hem, maar ook in de latere Harlem stridepianisten zoals **James P. Johnson** en **Willie 'The Lion' Smith**, voort in jazz.

"Genoeg gelezen, laat ons nu eens iets horen!", hoor ik u denken. Wel, mag ik u dan aanraden vandaag nog naar de videotheek te lopen en *The Sting* te ontleenen? Hoewel het verhaal zelf niets met ragtime heeft te maken, is quasi alle filmmuziek van de hand van Scott Joplin. Ragtime was sinds de jaren 40 stilaan aan een comeback bezig, maar het was deze film uit 1973 die er pas echt voor zorgde dat deze primaire Amerikaanse muziek terug in de schijnwerpers kwam te staan. Een perfecte introductie tot ragtime, dus.

In het volgende en laatste deel van deze reeks gaan we het hebben over wat wellicht de meest invloedrijke Afro-Amerikaanse muziekstijl was. De blues lag voor een groot deel mee aan de basis van vele populaire muziekstijlen zoals R&B, funk, rock en uiteraard jazz. Het is dus zeker de moeite waard om de wortels van dit bruisende genre bloot te leggen. So long!

Matthias Heyman

Jazzcontrabassist Matthias Heyman specialiseert zich in jazzgeschiedenis nadat hij vorig jaar is afgestudeerd bij Nic Thys aan het Conservatorium te Antwerpen. Hij doceert jazzgeschiedenis aan de Jazzstudio te Antwerpen en geeft tevens les aan de muziekacademie te Herentals. Matthias freelance op de Belgische jazzscene en is sideman bij verschillende bands waaronder het Youth Jazz Orchestra en Royal Roost. Daarnaast heeft hij ook twee eigen bands: de tributeband Monk By Four en het gitaartrio Sullivan Street Trio.

17/12/10

Ig Henneman Sextet feat.
Axel Dörner (NL/D/CAN)

29/12/10

Ifa Y Xango (B/BRA)

20/01/11

Peter Brötzmann &
Fred Lonberg-Holm (D/VS)

22/01/11

Toots Thielemans Quartet (B)

05/02/11

Trio Hot - Jörgensmann/Maurer/
Jacquemyn (D/B)

16/02/11

Ernst Reijseger /
Teun Verbruggen (NL/B)

04/03/011

Joëlle Léandre /
Wilbert de Jood (FR/NL)

08/04/11

Michiel Braam's Hybrid Tentet feat.
Taylor Ho Bynum & Nils Wolgram
(NL/D/VS)

verwacht:

Michael Moore Fragile Quartet
(VS/NL)

Belgian Swingjazz Orchestra(B)
Kris Defoort Trio (B)

deSINGER

Bavelstraat 35, 2310 Rijkevorsel

INFO & RESERVATIES

www.desinger.be

of tel. 03 380 10 10

Reharmonisatie (3)

In vorige theorieartikels (JM 2/2005 en 3/2005) werd het onderwerp reharmonisatie al eens behandeld.

Er worden daar nu twee technieken aan toegevoegd: één die binnen de toonaard van het stuk blijft, en een tweede die niet-functioneel is, wat betekent dat er van een tonaal centrum en tonaliteit geen sprake meer is. Beide technieken zijn het best van toepassing op korte melodische zinnen, bijvoorbeeld als intro, interlude, of als coda.

Om de eerste techniek te demonstreren vertrekken we van een korte melodische zin, in dit geval de eerste maten van *Green Piece* van Maria Schneider (Cd: *Evanescence*). De bedoeling is om op iedere melodienoot een verschillend akkoord te spelen waarvan de opeenvolgende basnoten chromatisch zakken naar een willekeurig gekozen doelakkoord. Allereerst bepalen we

nu het doelakkoord op de laatste melodienoot, bijv. $A\flat^{7(9,13)}$ (fig. 1). We werken vervolgens terug van ons doelakkoord om de baslijn te bepalen (fig. 2). Daarna harmoniseren we iedere melodienoot met akkoorden in grondligging.

Daartoe worden in volgende *tension chart* nog eens alle mogelijke tensions op ieder type akkoord op een rijtje gezet.

- majeur 7: 9, #11, 13
- mineur 7: 9, 11, 13(!)
- dominant 7: 9, b9, #9, #11, b13, 13
- mineur 7 b5: 9(!), 11, b13
- verminderd 7: 9, 11, b13, maj7

fig. 1

fig. 2

fig. 3

fig. 4

a) $B\flat^{m7(9)}$ $A7(b9)$ $A\flat^{7(b9)}$ $Gm7(9)$ $C\flat^{maj7(9)}$ $Fmaj7(9)$ $E7(b9)$ $E\flat^{maj7(b11)}$ $D7(b9\#11)$ $D\flat^{maj7(9)}$

b) $D\flat^{7(9)}$ $C7(9)$ $B7(9)$ $B\flat^{maj7}$ $A7(b9,13)$ $A\flat^{7(9,13)}$ $G7(13)$ $C\flat^{7(b9)}$ $Fm(6/9)$ $E7(b9,13)$

c) $Cm7(9)$ $B7(9)$ $B\flat^{maj7}$ $A7(b13)$ $A\flat^{maj7}$ $C7(9,13)$ $G\flat^{7(9)}$ $Fmaj7$ $E7(b9,13)$ $E\flat^{maj7(b11)}$

d) $Bm7(b5)$ $B\flat^{m6}$ $Am7$ $A\flat^{7(13)}$ $Gm7(9)$ $G\flat^{7(b9)}$ $F7sus4$ $Em7(9)$ $E\flat^{maj7(9)}$ $D7(b9\#11)$

In fig. 3 wordt een mogelijke oplossing gegeven. Belangrijk is om alleen akkoorden te kiezen die in de gegeven toonsoort een functie hebben, zoals diatonische akkoorden, leenakkoorden uit parallelle toonsoorten (modal interchange), substituutdominanten, approach akkoorden enz.

Door het doelakkoord te veranderen bekomt men een andere dalende chromatische baslijn, met daarop weer andere mogelijkheden om te reharmoniseren. Er zijn altijd twaalf mogelijke baslijnen, met steeds weer wisselende resultaten. In fig. 4 worden er enkele gegeven. Het aantal reharmonisaties kan flink uitgebreid worden door ook omkeringen van akkoorden te gebruiken: een voorbeeld hiervan wordt gegeven in fig. 5.

De tweede harmonisatie- of reharmonisatietechniek wordt ook wel *melody-driven harmony* genoemd. Hier wordt enkel naar de melodie-harmonie relatie gekeken. Er is geen sprake meer van tonaliteit, of van *key-driven harmony*. Men gaat nu van de ene harmonische kleur naar de andere, zonder aantoonbaar functioneel verband. De keuze is volkomen arbitrair en niet meer terug te voeren tot harmonische wetmatigheden

LEON LHOËST

en structuren. Het is een van de vele manieren om los te komen van diatonische - en diatonisch gerelateerde akkoorden met hun hoge mate van voorspelbaarheid. Het resultaat is dan ook vaak verrassend en uniek.

De techniek is eenvoudig: iedere melodienoot krijgt een functie toegewezen naar keuze, van een akkoord eveneens naar keuze. Zo kan men bijvoorbeeld bepalen dat een gegeven melodienoot de kleine tert is van een mineur 7-akkoord, of tension #11 van een majeur 7-akkoord. Op enkele melodische functies zoals de kwint passen natuurlijk meerdere akkoordtypen, onder meer majeur 7, mineur 7 en dominant 7. Andere functies daarentegen laten geen of weinig keus: zo is tension #9 enkel te combineren met het dominant 7-akkoord.

In fig. 6 wordt de coda van de jazz standard *Blue in Green* van **Bill Evans** (Cd: **Miles Davis**, *Kind of Blue*) op 3 verschillende manieren gereharmoniseerd. In fig. 7 en fig. 8 zien we twee versies van eenzelfde originele melodie, voorzien van een melody-driven akkoordprogressie: een van de twee kan dienen als harmonisatie, de andere als reharmonisatie. Melody-driven harmony wordt o.a. gebruikt door groepen als **Yellowjackets**. De techniek wordt dan veelal gekoppeld aan het gebruik van slash-akkoorden: hierdoor heeft men meer controle over het verloop van de baslijn, en de voicings hebben een hedendaagser karakter. In fig. 9 nog een fragment uit *Whistle While You Walk* van **Russell Ferrante** (Cd: **Yellowjackets**, *The Spin*).

fig. 5

fig. 6

fig. 7

fig. 8

fig. 9

Bronnen en Literatuur

Wayne J. Naus
Advanced Harmonic Concepts
Advance Music 2009

Wayne J. Naus
Beyond Functional Harmony
Advance Music 1998

Axel Jungbluth
Praxis Jazz Harmonisation
Schott 1989

The Yellowjackets Songbook
Sher Music Co. 1997

World Trio wint Jazz Hoeilaart

World Trio, een Amerikaans-Iraëlijs-Russische combinatie, is de grote laureaat van de 32ste internationale wedstrijd Jazz Hoeilaart, een organisatie van Muziekmozaïek en vzw De Rand.

"The World Trio plays with joy, fun, pleasure. They've just made us happy. The Trio developed their own style, and is communicating with the audience. Their technical abilities are on a very high level. Their music is dynamic, explosive and filled with energy. They've played together in good compositions." Zo luidde

het oordeel van de jury van de Jazz Hoeilaart-wedstrijd. World Trio kaapte niet alleen de eerste prijs weg, maar pianist **Evgeny Lebedev** werd ook uitgeroepen tot beste solist van het concours. En Sabam bekroonde de groep ook voor de beste uitvoering van het verplichte werk *Tell me Why* van **Kris Goessens**. Het Poolse **Wierba Schmidt Quintet** won de tweede prijs, het

World Trio ontvangt de eerste prijs Jazz Hoeilaart uit handen van juryvoorzitter Erik Moseholm (links) en organisator Peter Heyndrickx (rechts).

Duitse **Evgeny Ring Quartet** werd derde. Het winnende World Trio wordt uitgenodigd om te spelen op het Getxo Jazz Festival in Spanje in juli 2011 en krijgt een concert-tournee in België aangeboden in september 2011.

www.jazzhoeilaart.be

Jazzacademie in Knesselare en Jezus-Eik

Dankzij Muziekmozaïek kunnen amateur-jazzmuzikanten een heel jaar door muzieklessen op maat krijgen: in de Jazzacademie van Jezus-Eik (Overijse) en het Oost-Vlaamse Knesselare. In februari 2011 start op beide locaties een nieuwe reeks.

De Jazzacademie behelst een lessenreeks van 10 zondagmiddagen. De deelnemers krijgen er een waar jazzbad. Elke sessie omvat telkens een half uur instrumentles en theorie of samenspel. De lessen worden gegeven door ervaren professionele muzikanten. De Jazzacademie is bedoeld voor elke amateurmuzikant, van beginners tot gevorderden. De academie van Knesselare is ondergebracht in de plaatselijke muziekschool, Hoogte 3, in Jezus-Eik vinden de lessen plaats in gc De Bosuil, Witherendreef 1. De 10-delige lessenreeks kost 220 euro, Muziekmozaïek-leden krijgen 10 euro korting. Op zondag 23 januari 2011 houden beide afdelingen van de Jazzacademie, in Jezus-Eik en Knesselare, vanaf 13u een open dag. Iedereen kan er dan vanaf 13u terecht voor info en inschrijvingen. De lessen zelf starten op 6 februari. (PDR)

02 532 28 38 - info@muzmoz.be
www.muziekmozaiek.be
(→ Leer → Jazz → Jazzacademie)

Jazz Hoeilaart jurylid Pablo Zuñiga (45) overleden

Pablo Zuñiga met vriendin op voorgaande editie van Jazz Hoeilaart.

Pablo Zuñiga, medewerker van de Internationale Getxo Jazz Festival-wedstrijd, was door de uitwisseling met de internationale Jazz Hoeilaart-wedstrijd jarenlang jurylid voor het jazzconcours van Muziekmozaïek. Hij was net voor de jongste editie van Jazz Hoeilaart in coma geraakt. Op 14 oktober 2010 overleed hij in Bilbao. Al vanaf de eerste wedstrijdeditie van Getxo Jazz Festival in 1986 nam Pablo Zuñiga diverse taken op zich. Hij was jurylid bij de preselectie van de groepen en ook bij de wedstrijd zelf en organiseerde ook de jamsessies van het festival. Als jazzkenner werkte hij mee als reporter bij verschillende media. Ook verleende hij assistentie bij jazzevenementen in Baskenland. Als productie leider was hij ook verbonden aan de Club 365 Jazz Bilbao.

ia77
JazzFlits

JAZZFLITS
verschijnt twintig keer
per jaar met nieuws
platenrecensies
concertverslagen
boekbesprekingen

WWW.JAZZFLITS.NL

Concert- en festivalkortingen voor abonnees Jazzmozaïek

Korting op concerten en festivals van nu al 22 organisatoren: dat is wat Muziekmozaïek aanbiedt aan iedereen die 15 euro betaalt voor een abonnement op Jazzmozaïek of voor dezelfde prijs lid wordt van Muziekmozaïek. Een overzicht van alle organisatoren die kortingen aanbieden, vind je hieronder.

Sinds 2010 geeft Muziekmozaïek, Impulscentrum voor Folk en Jazz en o.a. uitgever van *Jazzmozaïek*, een pas aan iedereen die lid wordt van de organisatie, individueel of met een groep, en aan iedereen die 15 euro betaalt voor een abonnement op dit jazzmagazine (en op het folkblad *Goe Vollek!*). Met die pas kun je genieten van tal van kortingen op concerten en evenementen (zoals festivals) van verschillende organisatoren. Een lijst met een actueel overzicht van de organisatoren die op een of andere manier kortingen aanbieden op vertoon van de Muziekmozaïek-pas, vind je hieronder. Alle details over welke activiteiten met welke korting worden aangeboden, vind je, naast alle adres- en contactgegevens van de organisatoren, op www.muziekmozaiek.be → Word lid → Kortingen.

Ben je zelf organisator van jazz- en of folkactiviteiten en wil je inspelen op dit systeem van kortingen met de Muziekmozaïek-pas? Neem dan contact op met patrick.clerens@muzmoz.be, 02 532 2838. (PDR)

- **Antwerpen**
De Roma (Borgerhout), cc Zwaneberg (Heist-op-den-Berg), Jazzzolder (Mechelen) en Nekka (Antwerpen).
- **Brussel**
Beursschouwburg
- **Limburg**
Folkfestival Ham (Ham) en Folk in Limburg (Herk-de-stad)
- **Oost-Vlaanderen**
cc Belgica (Dendermonde), cc De Cenrale (Gent), cc De Woecker (Oudenaarde), festival M'eire Morough (Dendermonde) en De Strandpaal (Assenede)
- **Vlaams-Brabant**
cc De Borre (Bierbeek), gc De Bosuil (Jezus-Eik), cc De Plotter (Ternat), gc De Zandloper (Wemmel), Folk in Leuven (Leuven), festival Gooikoorts (Gooik) en gc Het Koetshuis (Roosdaal)
- **West-Vlaanderen**
De Herdershoeve (Eernegem), cc De Spil (Roeselare), cc De Werf (Brugge)

Hommage aan Luc De Baets

Tijdens de openingsavond van de internationale wedstrijd Jazz Hoeilaart werd Luc De Baets gehuldigd, de vorig jaar overleden stichter-hoofdredacteur van Jazzmozaïek, het tijdschrift van Muziekmozaïek.

Peter Heyndrickx, verantwoordelijke uitgever van *Jazzmozaïek* en verantwoordelijke van de stuurgroep Jazz Hoeilaart, bracht een historische terugblik en dankwoord aan Luc en alle medewerkers. In naam van Muziekmozaïek en Jazzmozaïek werd daarop door huidig hoofdredacteur Bernard Lefèvre een kunstwerk overhandigd aan Luc's weduwe, Ginette De Wispelaere. Het is een unieke creatie van Kristina Smidts die het beeld toepasselijk *Jazzy* doopte. Hans Zuiderbaan, voorzitter van Porgy&Bess Jazzclub in Terneuzen, haalde herinneringen op aan de periode waarin Luc De Baets aldaar de programmatie verzorgde. "Luc wist als geen ander jazzmusici bij elkaar te brengen en voor unieke concertbelevissen te zorgen", stelde Hans Zuiderbaan. Met trots haalde hij grote namen aan die daar op het podium stonden. Daarna mocht medewerker van het eerste uur, Leon Lhoëst, uitweiden over de uitzonderlijke manier waarop Luc met zijn medewerkers een sterke band wist te creëren en ze telkens te motiveren. Dan was het tijd voor een schitterend slotconcert van het Bert Joris Quartet. En een finale receptie.

Huidige hoofdredacteur Jazzmozaïek, Bernard Lefèvre, overhandigt het kunstwerk *Jazzy* aan Luc's weduwe, Ginette De Wispelaere.

Wil je vriendjes worden met Muziekmozaïek op Facebook? Heb je leuke folk- of jazzfilmpjes die je wilt delen op YouTube? Klik dan op de links naar de Facebook- en YouTube-pagina's van Muziekmozaïek op www.muziekmozaiek.be

Foto © Laurens Charlet

Live jukebox kruidt Folk- & Jazzdag

Heel wat muzikanten genoten op zondag 17 oktober 2010 van de derde Folk- & Jazzdag van Muziekmozaïek. In cc De Plotter in Ternat speelde BFlatfive, gecoacht door Filip Verneert, als live jazz-jukebox de hele namiddag voor toehoorders en passanten, afgewisseld met een folkband. Ondertussen namen zo'n 150 mensen deel aan de verschillende (gratis) workshops: rond o.a. gratis online programma's voor audio-opnames, microfoontechniek, bodydrum, Latijns-Amerikaanse percussie. Er was ook een samenspelsessie, onder de vorm van een live jam rond folkklassiekers én jazzstandards en Muziekmozaïek maakte tevens van de gelegenheid gebruik om haar vrijwilligers te bedanken en te trakteren op een receptie. In 2011 vindt de Folk- & Jazzdag plaats op zondag 16 oktober. (PDR)

10 zondagen - feb → jun '11

Jazz Jezus-Eik Knesselare academie

voor elke amateurmuzikant

Charlène Cornelis werd gediagnosticeerd door Mino Van Eijswijk

Tiendelige lessenreeks op zondagnamiddag in Jezus-Eik en Knesselare.

Alle instrumenten welkom!

Voor elke amateurmuzikant, met weinig of veel ervaring. Met instrumenten-, theorie- en samenspellenlessen.

Open dag in Knesselare en Jezus-Eik op zondag 23 januari 2011 vanaf 13u.

Info en inschrijvingen

Tel. 02 532 38 90

info@muzmoz.be

www.muziekmozaïek.be

(→ Leer → Jazz → Opleidingen

→ Jazzacademie)

mm
muziekmozaïek
magazine voor folk & jazz

Auteurs
voor een leven
vol kleuren

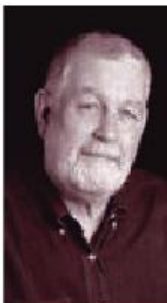
SABAM
wenst alle
jazzartiesten
veel succes

**NIEUWE
WEBSITE!**
www.sabam.be

sabam
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
Tel. 02/286.82.11
info@sabam.be
www.sabam.be

René Bradwolff is de winnaar van de **Jazz Hoeilaart fotowedstrijd 2010** met deze zwart-wit opname tijdens de finale-avond van het duo Jeroen D'hoë en Paul Michiels. De vijf kandidaten werden door jazzfotograaf Jos L. Knaepen in een workshop voorbereid om tijdens Jazz Hoeilaart de beste opnames te maken. Jos L. Knaepen vormde de jury samen met Charlotte Op de Beeck (Centrum voor Beeldexpressie) en Roger Hemeleers (voorzitter van de fotoclub Kreatief en voorzitter van de programmeringscommissie van GC de Bosuil). De criteria waarop de jury heeft beoordeeld waren scherpte, belichting en inhoud van het beeld. De jury was onder de indruk van de kwaliteit van het ingeleverde werk.

Live jazz in June

Paul Blair

Some months ago, I wrote in these pages about my determination to catch at least one live jazz gig on each of June's thirty days. My goal was to hear as many promising new players as possible – and to visit a bunch of local venues I'd never before entered. Mission accomplished. Here's a brief rundown on where I went and who I heard.

Surprisingly, there's not much of a live jazz scene in Harlem these days, although I did see a young drummer named **Chris Massey** lead a fairly decent quintet at The Shrine, a newly opened spot on Adam Clayton Powell Jr. Blvd. Another night found me at FB Lounge, a restaurant in East Harlem, long home to NYC's largest Puerto Rican community, for an energetic set by percussionist **Bobby Sanabria** sextet. Percussion vet **Candido** dropped in to celebrate his 89th birthday and did some playing as well.

Great music in disappointing circumstances? Sadly yes, some of the best playing I heard was presented to embarrassingly tiny audiences. One night at the Jazz Gallery, Romanian-born pianist **Lucian Ban** led a quintet (**Sam Newsome** and **J.D. Allen** on saxophones) through a series of intriguing new compositions for an audience that totaled just four persons. On another evening at the Baha'i Center's Dizzy Gillespie Auditorium in Greenwich Village, pianist-arranger **Cecelia Coleman** presented a sparkling big band that included more members than there were persons in the audience. And on a night at a boisterous Midtown bar and restaurant called The Crooked Knife where I caught bassist **Iris Ormig**'s quartet, I seemed to be the only person in the place actually focusing on the music.

During the month, I attended two of the Jazz Museum in Harlem seminar sessions at which prominent musicians talk about their backgrounds and experience. The interviewees on these nights were trombonist **Craig Harris** and **Nicholas Payton**, both of whom are spirited talkers. If you're heading to New York anytime soon, do check the museum's website for upcoming events: concerts, panels, listening sessions and much more.

I managed to attend three Criss Cross Jazz recording sessions at Systems Two in Brooklyn. One had **Brian Lynch** playing mostly Latin stuff with a quintet; on another, the leader was **Eric Alexander**, along with tenorist **Grant Stewart** and pianist

Eric Alexander

David Hazeltine; and the third featured **Walter Smith III**, a tenor guy from whom I'm expecting great things in future. If you were to walk past Systems Two, situated in a rather grimy industrial area, you'd swear that it was simply a derelict building. But if you ask local jazz musicians to list studios where they'd most like to record, this place might just be his or her top pick.

How did you mark the 200th anniversary of Schumann's birth on June 8? Me, I celebrated the occasion by hearing **Eric Reed** at a free noontime concert inside a 57th St. shopping center arcade; then checking out pianist **Joel Forester** doing some solo playing in Bryant Park; then interviewing **Mike LeDonne** in his West Side apartment for *Hot House*; and finally catching two successive sets at Dizzy's – one by a **Joe Lovano** nonet and another by pianist **Eli Yamin**'s foursome.

Other memorable Jazz June experiences: **Arturo O'Farill** leading his Afro-Latin Jazz Orchestra (with sensational Colombian jazz harpist **Edmar Castenada** guesting); pianist **Ted Kooshian** with a superb quartet performing at BargeMusic, a floating venue docked in the East River almost directly beneath the Brooklyn Bridge; longtime pals **Frank Kimbrough** and **Scott Robinson** dueting at Kitano; a memorial service for Hank Jones at Harlem's Abyssinian Baptist Church at which

Barry Harris, **Kenny Barron**, **Billy Taylor**, **Mulgrew Miller**, **Cyrus Chestnut** and a host of others played; the ever-remarkable **Jimmy Heath** fronting a specially assembled big band at historic Flushing Town Hall in Queens; vibraphonist **Bill Ware**'s group with guitarist **Rez Abbasi** at Puppets Jazz Bar in Park Slope; pianist **Robert Picket** at a hard-to-find new spot called Miles' Café on the East Side; drummer **Willie Jones III** with trombonist **Steve Davis** and reedman **Greg Tardy** at Smoke; and organist **Akiko Tsuruga** holding forth at historic Showman's Bar on W. 125th St., a cozy and congenial uptown joint where the Hammond B3 rules on most nights.

One more impression, if I may. Over the past dozen or so years, **Mark Turner** has, I believe, emerged as perhaps the most dependably inventive and listenable of today's tenor saxophonists. During June, I caught Mark at four local gigs. In no case was he billed as leader. But in each instance, his was the most quietly and firmly compelling presence on the bandstand. Heard him yet yourself?

Onze correspondent Paul Blair woont in Brooklyn, brengt maandelijks in New York het jazz magazine *Hot House* uit en gidst groepen langs minder bekende en historisch belangrijke paden door *The Big Apple*. Voor meer info over de *walking tours*: www.SwingStreets.com.

geniet

ook in 2011 van het lidmaatschap
van Muziekmozaïek

afsluiten of vernieuwen lidmaatschap op www.muziekmozaiek.be

Aurèle werd beeltdigrafeerd door Mina Van Eteywyck

individuele leden (15 euro)

- * gratis abonnement op Goe Vollek! of Jazzmozaïek
- * gratis verzekering B.A. en ongevallen
- * omnium instrumentenverzekering aan 3% premie
- * korting op alle Muziekmozaïek-stages, -cursussen en -workshops
- * kortingen op folk- en jazzactiviteiten van Muziekmozaïek en andere organisatoren
- * een uitgebreid profiel op www.muziekmozaiek.be voor alle optredende muzikanten
- * alle andere Muziekmozaïek-dienstverlening (o.a. documentatie, advies over muziekzaken, verkoop van cd's en promotie van aangesloten groepen enz.)

groepen (30 euro)

- * gratis abonnement op Goe Vollek! of Jazzmozaïek voor 5 groepsleden
- * gratis verzekering B.A. en ongevallen voor 10 groepsleden + indien gewenst voor 2 euro per muzikant vanaf 11de groepslid
- * omnium instrumentenverzekering aan 3% premie voor alle groepsleden
- * korting op alle Muziekmozaïek-stages, -cursussen en -workshops voor alle groepsleden
- * kortingen op folk- en jazzactiviteiten van Muziekmozaïek en andere organisatoren voor alle groepsleden
- * een uitgebreid groepsprofiel op www.muziekmozaiek.be
- * subsidies voor begeleiding op maat door experts (tot 250 euro voor 10u begeleiding per jaar)
- * alle andere Muziekmozaïek-dienstverlening (o.a. documentatie, advies over muziekzaken, verkoop van cd's en promotie van aangesloten groepen enz.)

Tip: Indien 2/3 van de groepsleden al is aangesloten bij Muziekmozaïek – individueel of via een groep – is de aansluiting gratis!

afsluiten of vernieuwen lidmaatschap op www.muziekmozaiek.be (→ Word lid)

**MOTIV
ES for JA
ZZ**

SINDS 1997

11 za
12
20u00

Frode Gjerstad, William Parker, Hamid Drake + Daniel Carter & Frederic Ughi

KUNSTENCENTRUM BELGIE HASSELT

15 wo
12
20u30

Ig Henneman Sextet

CC MAASMECHELEN

13 do
01
20u30

Lidlboj feat. Jozef Dumoulin

JAZZCASE DOMMELHOF NEERPELT

20 do
01
20u30

Sikeda feat. Jeroen van Vliet

JAZZCASE DOMMELHOF NEERPELT

20 do
01
20u15

New Cool Collective & Jules Deelder

C-MINE CULTUURCENTRUM GENK

02 wo
02
20u30

Glauco Venier pianosolo

CC MAASMECHELEN

15 di
02
20u30

Wolfert Brederode & Harry Sokal

CC MAASMECHELEN

17 do
02
20u00

Stefano Bollani Quintet 'I Visionari'

CULTUURCENTRUM HASSELT

17 do
02
20u30

Albert van Veenendaal Trio + Spoon 3 & Fork

JAZZCASE DOMMELHOF NEERPELT

19 za
02
20u00

Cinc feat. Ken Vandermark, Paul Lytton, Philipp Wachsmann + Locksmith Isidore feat. Jason Stein, Mike Pride, Jason Roebke

KUNSTENCENTRUM BELGIE HASSELT

24 do
02
20u15

Jef Neve & Liebrecht Vanbeckevoort

ACADEMIEZAAL SINT-TRUIDEN

03 do
03
20u15

Vijay Iyer & Rudresh Mahanthappa + Nayan Ghosh & Prabhu Edouard

CC MAASMECHELEN

10 do
tot
20u00

12 za
03
20u00

Villarte Vocaal - driedaags festival vocale jazz met gastcurator Gregory Frateur

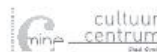
ACADEMIEZAAL SINT-TRUIDEN

Motives for Jazz bundelt de jazzpodia in Limburg. Elk seizoen biedt het Limburgs jazzplatform een kwaliteitsaffiche met ruim 40 concerten en 4 festivals. Word gratis lid en geniet fikse korting op de toegangsprijzen.

Meer concerten en info op www.motivesforjazz.be.

cc maasmechelen

14
seizoen